

पहाडका टाकुराहरू जस्तै अघि कहिल्यै खनजोत नगरिएका ठाउँहरूमा लेबानोनका तराङ्गित वनहरूभैं बारीहरूमा पाकेका अन्नाहरू शीतल हावामा लहलह भुल्नेछन् ।

अनि शहरहरू मानिसहरूले भरिभराउ हुनेछन्, जसरी मैदानहरू घाँसपातले भरिएका हुन्छन् । जनसङ्ख्याको वृद्धि बेहिसाब हुनेछ; रपनि खाद्य पदार्थको कुनै अभाव हुनेछैन ।

भजन ७२:१७: उहाँको नाम सदा-सर्वदा रहिरहनेछ, सदैव प्रिय मानिनेछ र सदा आदरणीय भइरहनेछ । सूर्य रहुन्जेल उहाँको सुनाम र कीर्ति रहिरहनेछ । परमेश्वरले अब्राहामलाई गर्नुभएको प्रतिज्ञानुसार सबै मानिसहरू उहाँमा आश्रित हुनेछन्, र सबै जातिहरूले उहाँलाई धन्यको भन्नेछन् ।

भजन ७२:१८-१९: एउटा स्तुतिगानको साथमा यो भजन समाप्त हुन्छ । प्रभु येशूको महिमाले भरपूर राज्यचाहिँ परमेश्वरको उपलब्धि हो । उहाँ नै यी सबै अद्भुत स्थितिहरूको कर्ता र प्रबन्धक हुनुहुन्छ; अरू कसैले पनि यस्तो काम गर्न सक्दैन । यसकारण उहाँको महिमापूर्ण नामको प्रशंसा सदा-सर्वदा भइरहोस्, र उहाँको महिमाले सम्पूर्ण पृथ्वी भरियोस् ! योजस्तै सुहाउने कुरा अरू के हुन सक्थ्यो र ?

भजन ७२:२०: यिशाईका पुत्र दाऊदका प्रार्थनाहरू समाप्त भए । यस भनाइको अर्थ के हुन सक्छ र के हुन सक्दैन, सो हामी हेरौं ! त्यसको मतलब 'समस्त भजनसंग्रहको पुस्तकको हिसाबले दाऊदका प्रार्थनाहरू समाप्त भए' भनेर भनेको होइन; किनकि पछि भजनसंग्रहको पुस्तकमा दाऊदका अरू भजनहरू पनि धेरै हालिएका छन् । हुन सक्छ, त्यसको मतलब भजनसंग्रहको दोस्रो खण्डमा भएका दाऊदका प्रार्थनाहरू समाप्त भए; किनकि भजन ७२ चाहिँ भजनसंग्रहको दोस्रो खण्डको अन्तिम भजन थियो । तर त्योभन्दा अझ विश्वासलाग्दो स्पष्टीकरण छँदैछ: प्रभु

येशू ख्रीष्टको भावी राज्यचाहिँ तिनका प्रार्थनाहरूले माग गरेको चरमसीमा र परम उत्तर हो । जुन राज्यको बारेमा अधिका पदहरूमा विस्तृत वर्णन गरिएको छ, त्यो राज्यचाहिँ तिनका अन्तिम शब्दहरूको विषयवस्तु थियो (२ शमूएल २३:१-४), अनि त्यो महिमित घटना तिनका प्रार्थनाहरूको अन्तिम लक्ष्य थियो । जब ख्रीष्ट येशूले यस राज्यको सिंहासनमाथि आफ्नो आसन ग्रहण गर्नुहुनेछ, तब दाऊदका सबै आकाङ्क्षा र इच्छाहरू पनि पूरा हुनेछन् ।

खण्ड ३

भजन ७३-८९:

पुस्तक तीन

भजन ७३: विश्वासको समस्या

भजन ७३:१: यस भजनमा आसाफले कुरा गरिरहेका छन् । अनि उनले यसो भनेका छन्: 'शुरुमा म यो कुरा स्पष्ट पार्न चाहन्छु, कि इस्राएलको निम्ति परमेश्वर भला हुनुहुन्छ, तिनीहरूको निम्ति, जसको हृदय शुद्ध छ । यो कुरा मलाई पक्का थाह छ । अनि यो तथ्य यति सरल र सर्वविदित छ, कि यस कुराको विषयमा कसले पो शङ्का गर्ला भनेर यो मेरो विचार थियो, अनि शायदै यो तपाईंको पनि विचार होला ।'

भजन ७३:२-३: 'तर यस्तो एउटा समय थियो, जुन समयमा मेरो मनमा यसको विषयमा शङ्का उठ्न थाल्यो; अनि यस विषयमा लिएको मेरो अज्ञान डगमगाउन लाग्यो र एक क्षणको लागि मेरो विश्वास

भन्दै धरमरियो। किनकि दुष्टहरू कति सौभाग्यशाली छन् ! तिनीहरूसँग धेरै रुपियाँ-पैसा हुन्छ, तिनीहरूको मज्जैमज्जा छ र दुःखकष्ट केही पनि छैन। अनि नभन्दै म पनि तिनीहरूजस्तै भए कति असल हुनेथियो भन्ने कुरा सोच पुगें।’

भजन ७३:४-९: ‘सबै कुरा तिनीहरूले भनेजस्तै, तिनीहरूले चिताएजस्तै भएको, कसरी? सबै कुराहरूमा भाग्य तिनीहरूकै पक्षमा भएको, कसरी? विश्वासीहरूले सहनुपरेका शारीरिक दुःखकष्टहरू धेरै, तर तिनीहरूले सहनुपरेको दुःख खास छँदैछैन। तिनीहरूका शरीरहरू निरोगी र तन्दुरुस्तीले टल्किने हुन्छन् (यो स्वाभाविक कुरा हो; किनकि तिनीहरूले सबै उत्तम-उत्तम खाने-कुराहरू किन्न सक्छन्।) हामीजस्ता शिष्ट मानिसहरूमाथि आइपर्ने कष्ट र विपत्तिहरूले तिनीहरूलाई प्रायः छुँदैनन्। अनि कारणवश तिनीहरूमाथि कुनै आपद् आइपर्छ भने जुनै पनि सम्भावित हानि-नोक्सानीको निम्ति तिनीहरूले कुनै न कुनै बिमा गरेका छन्। यसकारण तिनीहरूमा ठूलो आत्म-विश्वास छ; यसमा अचम्म लाग्दैन। तिनीहरू मयूरभैं घमण्डी र बाघभैं निष्ठुर हुन्छन्। तिनीहरूका शरीरहरूमा बोसैबोसो लागेको छ, अनि तिनीहरूका मनहरू धूर्त युक्तिहरूले भरिएका हुन्छन्। आम्रै, तिनीहरू कति अहङ्कारी हुँदा रहेछन्! तिनीहरूले आफूदेखि मनिका मानिसहरूलाई खिसी गर्छन् र सराफ्छन् अनि तिनीहरूलाई कसिङ्गरसरह ठानेर निरन्तर धम्की दिइरहन्छन्। अनि परमेश्वर स्वयम् पनि तिनीहरूको द्वेषदेखि उम्कन सक्नुभएन। तिनीहरूको बोलीवचनको नीचताको साध्य छैन, र कति पनि धक नमान्नी तिनीहरू ईश्वर-निन्दा गर्छन्। ‘बाटो छोड्; हेर्, म आउँदैछु’ भनेभैं तिनीहरूको जिब्रोको धाक र आडम्बरले पूर्ण चाल सारा पृथ्वीले चाख्नुपर्छ।’

भजन ७३:१०-१२: ‘प्रायः सबै साधरण मानिसहरूले तिनीहरूलाई महान् सम्झन्छन्। किनकि यिनीहरूले तिनीहरूलाई नमस्कार गर्छन्, तिनीहरूलाई ढोग्छन् र तिनीहरूलाई ठूलो आदर-सम्मान देखाउँछन्। ती दुष्ट मानिसहरूले जेसुकै गरे पनि जनताले तिनीहरूमा कुनै दोष देख्दैन। अनि त्यस प्रकारको व्यवहारबाट ती अत्याचारीहरूको अहङ्कारले पुष्टि पाउँछ। “परमेश्वर हुनुहुन्छ भने यहाँ के भइरहेको छ, सो उहाँलाई थाह हुँदैन” भन्ने विचारधारणा तिनीहरूको थियो। यसकारण तिनीहरूलाई केको डर? तिनीहरू आफ्ना टेढामेढा चालमा धुकै र पूरा निर्धक्क थिए। अनि अहो, हेर्नुहोस्, तिनीहरू कत्रो सुखै-सुखले पूर्ण आरामदायक जीवन जिउने गर्छन्, र सदैव धनमाथि धन थुपाउँ जान्छन्!’

भजन ७३:१३-१४: ‘ठिक्कै छ; तर मेरो मनतव्य कहाँसम्म पुग्यो? सुशील, इमानदार र आदरको योग्य जीवन जिएर मेरो लाभ के पो भयो त? मैले प्रार्थनामा बिताएका घण्टा-हरूको विषयमा कसो हो? मैले परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्नमा बिताएको समयको बारेमा के भयो? मैले प्रभुको कामको निम्ति गरेको मेरो आर्थिक सहायताको विषयमा के भयो? मैले सार्वजनिक र व्यक्तिगत रूपले प्रभुको निम्ति गवाही दिएको के भयो? मैले यी सबै कुराहरूको सट्टामा दैनिक दुःख र दैनिक सजाय पो पाएँ। विश्वासको जीवनको निम्ति मैले जुन मोल चुकाउनुपरेको छ, के यस्तो जीवन त्यस प्रकारको मोलको योग्य हो त?’

भजन ७३:१५: ‘मैले कहिल्यै आफ्ना शङ्काहरू अरु विश्वासीहरूलाई सुनाइँन; यो निश्चित छ। त्यसो नगर्नु नै मैले उत्तम ठानें। किनकि मेरो विचार घरिघरि ती मानिसको भनाइतिर पुग्छ, जसले यसो भने: “तिमी जुन-जुन कुराहरूको विषयमा निश्चित छौ, ती कुराहरू मलाई सुनाऊ; किनकि

शङ्काहरूचाहिँ मसँग यथेष्ट छँदैछन् ।” यसकारण मैले आफ्ना शङ्काहरू मनमै राखें, नत्र ता कहीं मेरो खातिर कुनै सीधासादा विश्वासीले ठेस र ठक्कर खाला ।’

भजन ७३:१६: ‘तर अभ्र पनि यो सब कुरा मेरो निम्ति खोल्लै नसकिने गाँठो छँदैथियो । दुष्टहरू मौलाउँछन्, तर धर्मी जनहरूचाहिँ दुःख पाइरहेका छन् । यो कुरा बुभन अति गाढ्ने थियो । त्यो समस्या हल गर्ने प्रयासले मलाई पूरा थकाइदियो ।’

भजन ७३:१७: ‘तब एउटा अचम्मको कुरा भइगयो: एक दिन म परमेश्वरको पवित्रस्थानमा गएँ – यरूशलेममा भएको मन्दिरमा होइन, तर विश्वासद्वारा म स्वर्गको पवित्रस्थानमा पुगें । मैले यस लौकिक जीवनमा दुष्टहरूको फलिफापको विषयमा परमप्रभुसँग गुनासो पोखिरहेको थिएँ; तब अकस्मात् मेरो मनमा यस प्रश्नले मलाई भस्कायो: “यो त हो, तर तिनीहरूको परलोकको जीवनको विषयमा कसो हो?” अनि जति मैले तिनीहरूको अनन्त भाग्यको बारेमा सोचें, त्यति नै सबै कुरा सुस्पष्ट भयो ।’

भजन ७३:१८-२०: ‘तब परमप्रभुसँग मेरो बातचित यस्तो भयो: “हो प्रभु, अब म कुरा बुभँदैछु; दुष्टहरूको जीवन जेजस्तो भए पनि खतरा हुँदो रहेछ । किनकि तिनीहरू ठूलो भिरालो चट्टानको चिप्लो धारमाथि-माथि पो हिँड्दै रहेछन् । ढिलो-छिटो तिनीहरू लड्ने रहेछन् र विनाशमा पर्ने रहेछन् । एकै क्षणमा तिनीहरू गइगए, होश गुमाइदिने खालका आतङ्कहरूको ठूलो छालले तिनीहरूलाई स्वात्तै पक्रेर लगिहाल्ने रहेछ । अब तिनीहरू मेरो लागि त्यो मिथ्या सपना जस्ता भए, जुन सपनाचाहिँ बिहान बिउँभँदा केही पनि छैन रहेछ, अनि जुन कुराहरूले सपना देखेको शान्ति भङ्ग गरे, ती कुराहरू बिलकुल रद्द कल्पना पो रहेछन् ।’

भजन ७३:२१-२२: ‘अहिले म बुभँदैछु; जुन कुराहरूले मलाई डाही तुल्याएका थिए, ती कुराहरू त छाया मात्रै रहेछन् । भक्तिहीन मानिसहरू सुसम्पन्न भएका देखेर ईर्ष्यालु, तिक र व्याकुल हुनु मेरो मूर्खता हो रहेछ । तपाईंको न्यायको विषयमा शङ्का गरेर म मानिसजस्तो होइन, तर पशुजस्तो पो भएछु । मेरो यस्तो मूर्ख व्यवहारको लागि मलाई क्षमा गर्नुहोस् !’

भजन ७३:२३-२४: ‘धन्यवाद ! मेरो मूर्खतापूर्ण व्यवहारको खातिर तपाईंले मलाई त्यागनुभएको छैन । म निरन्तर तपाईंसँगै छु; अनि जसरी बुबाले आफ्नो छोरालाई हात समाइराख्छन्, ठीक त्यसरी नै तपाईंले मलाई समाइराख्नुभएको छ । मेरो सारा जीवनभरि तपाईं मलाई आफ्नो सल्लाह दिईकन मेरो अगुवाइ गर्नुहुन्छ, र अन्तमा तपाईंले मलाई महिमामा ग्रहण गर्नुहुनेछ ।’

भजन ७३:२५-२६: ‘स्वर्गमा तपाईं मेरो हुनुहुन्छ; यो मेरो लागि काफी छ । यस कुराले मलाई असाध्यै धनी तुल्याएको छु । अनि पृथ्वीमा पनि अब मलाई तपाईंबाहेक अरु कुनै कुराको चाहना छैन । भक्तिहीन मानिसहरूलाई तिनीहरूको धनसम्पत्ति हुँदै गरोस्, मलाई कुनै पर्बाह छैन । तर मचाहिँ तपाईंमै सन्तुष्ट हुन्छु, र तपाईंमा मेरो सारा आवश्यकता पूरा हुन्छ । मेरो शरीर दुब्लो-पातलो भएर जाला, अनि मेरो हृदयको गति बन्द होला, तर परमेश्वर मेरो जीवनको बल हुनुहुन्छ, र अनन्तकालसम्म उहाँ मेरो एकमात्र चाहना र मेरो भाग हुनुहुनेछ; तब मलाई केको खाँचो ?’

भजन ७३:२७-२८: ‘तपाईंदेखि जति-सक्दो टाढा रहन खोजेहरू तपाईंविना नष्ट हुनेछन् । अनि भूटा देवीदेवताहरूको पछि लाग्न तपाईंलाई त्याग्नेहरू सबै नाश हुनेछन् । तर मचाहिँ जतिसक्दो तपाईंकै नजिक हुन चाहन्छु । मैले आफूलाई तपाईंको हातमा,

तपाईंको सुरक्षामा सुम्पेको छु; अनि मेरो कुरा सुन्ने हरेकलाई म तपाईंका अद्भुत कामहरूको घोषणा गर्ने नै छु ।’

भजन ७४ : सम्भनुहोस् !

यस हृदयस्पर्शी विलाप-गीतले नबूकदनेस्सरको अधीनस्थ बेबिलोनी सेनाहरूले यरूशलेमको मन्दिरको विनाश गरेको विगत घटनाको सम्भना गराउँछ; साथै यस भजनले इस्त्राएल देशमा भविष्यमा घट्ने अरू तीनवटा दुःखद घटनाहरूतिर पनि आफ्नो पूर्वदृष्टि लगाएको छ, जस्तै:

क) ख्रीष्टपूर्व १७०-१६८ सालमा एन्तिओकस एपिफानेसले पवित्र-स्थानलाई अपवित्र तुल्याउनेथिए ।

ख) इस्वी संवत् ७० सालमा रोमी सेनापति टाइटस र तिनका रोमी सेनाहरूले मन्दिर ध्वंस पार्नेथिए ।

ग) अनि मत्ती २४:१५ पदमा भविष्यवाणी गरेअनुसार यरूशलेममा भएको मन्दिर अर्भै टाढा भविष्यमा उजाड पारिनेथियो ।

बेबिलोनी विध्वंसकहरूले आफ्नो तोड्ने-भत्काउने काम सिद्ध्याएपछि अब त परमेश्वरले आफ्नो जनहरूलाई सधैंभरिको लागि त्याग्नुभएको जस्तो देखिन्थ्यो । अनि जब तिनीहरूले ती भग्नावशेषहरूबाट उठिरहेको धूवाँ देखे, तब तिनीहरूले यो महाविपत्तिचाहिँ परमेश्वरको दन्किरहेको क्रोधको पक्का चिन्ह थियो भन्ने अडकल काटे, अनि यो तिनीहरूको अर्थ-लगाइ सठीक थियो । तर यो सबै भए पनि तिनीहरूले विषादी, खिन्न स्वरमा परमप्रभुलाई स्मरण गराए, कि ...

क) भजन ७४:१: तिनीहरू अर्भै पनि उहाँको खर्कका भेडाहरू थिए ।

ख) भजन ७४:२: तिनीहरू अर्भै पनि उहाँको समुदाय थिए ।

ग) भजन ७४:२: तिनीहरू अर्भै पनि उहाँको निज सम्पत्तिको डन्डा थिए ।

घ) भजन ७४:१९: तिनीहरू अर्भै पनि उहाँको दुःखी, अभागी ढुकुर थिए ।

ङ) भजन ७४: २१: तिनीहरू थिचो-मिचोमा परेका थिए ।

च) भजन ७४: २१: तिनीहरू दुःखी र खाँचोमा परेका थिए ।

अनि तिनीहरूले घरिघरि ‘प्रभु, यो सम्भनुहोस्, त्यो सम्भनुहोस्’ भन्ने मौका छोपे ।

क) भजन ७४:२: तपाईंको समुदायको सम्भना गर्नुहोस् !

ख) भजन ७४:२: सियोन पर्वतलाई सम्भनुहोस् !

ग) भजन ७४:१८: शत्रुले गरेको अपमान र निन्दा सम्भिकदिनुहोस् !

घ) भक्तिहीन मानिसहरूले परमेश्वरको नामको अपमान र निन्दा गरेको सम्भनुहोस् !

भजन ७४:१-४: के विगत घटनाको विषयमा परमेश्वरलाई थाहै छैन र तिनीहरूले उहाँलाई ‘आएर हेर्नुहोस्’ भन्नुपरेको थियो र? किनकि तिनीहरूले उहाँलाई यहाँ कल्दी सेनाहरूले कसरी त्यो पवित्र भवन पूरा ध्वंस पारे र माटोमा मिलाइदिए, सो बयान गर्छन् । त्यसपछि उक्त घटनाको प्रत्यक्षदर्शी भई तिनीहरूले गवाही दिन्छन् । यी विदेशी आक्रमणकारीहरूले सीधै पवित्रस्थान कब्जा गरे । अनि यिनीहरूले चिन्हको रूपमा आफ्ना भण्डाहरू खडा गरे । यसर्थ जुन ठाउँमा व्यवस्थाअनुसार परमप्रभुको उपासना गरिन्थ्यो, त्यो पवित्र ठाउँ तिनीहरूले आफ्ना

धर्मका रीतिहरू र आफ्नै मूर्तिहरूद्वारा अपवित्र तुल्याए ।

भजन ७४:५-८: अनि जसरी दाउरेहरूले मोटा-मोटा रूखहरू आफ्ना सिपालु हातले एकपछि अर्को गर्दै छिटो-छिटो ढालिहाल्छन्, त्यस्तै गरी यी अन्यजाति योद्धाहरूले मन्दिरमा भएका बेल-बुट्टाका कामहरू र त्यसको काठका फल्याक, तख्ता, निदालहरू आदि आफ्ना बन्चराहरू र घन-हरूले चकनाचूर पारे । सबै भताभुङ्गै भइ-सकेपछि यिनीहरूले ती भग्नावशेषहरूमा आगो लगाइदिए र त्यसरी परमेश्वरको पवित्रस्थान पूरै अपवित्र तुल्याइदिए । इस्राएलको नामनिसान मेटाउन र परमेश्वरको उपासना जरासित उखेल्ल यिनीहरूले देशमा परमेश्वरका सबै सभास्थानहरू जलाइदिए ।

भजन ७४:९: इस्राएली जातिको त्यस भयानक दुर्दशाको तिनीहरूका तीनवटा अभावहरू सुस्पष्ट पास्त्रो, र चारवटा प्रश्न-हरूले तिनीहरूको समस्याको सङ्क्षिप्त सार दिन्छन् ।

ती तीनवटा अभावहरू यी हुन्:

क) कुनै चिन्ह छँदैथिएन । विगत समयमा परमेश्वरले आफ्ना आश्चर्यकर्महरूद्वारा इस्राएलीहरूको पक्षमा हस्तक्षेप गर्नु-हुन्थ्यो; यो इस्राएली जातिको सुपरिचित अनुभव हुन्थ्यो । तर वर्तमान समयमा ती आश्चर्यकर्महरू पूरै हराएर गए ।

ख) कुनै भविष्यवक्ता छँदैथिएनन् । तिनी-हरूको समयमा भविष्यवाणीको आवाज पूरा बन्द भएको थियो (इजकिएल ३:२६) ।

ग) यस दुर्दशाबाट विराम पाउने कुनै आशा छँदैथिएन । किनकि त्यो दुःखकष्टको समय कहिलेसम्म रहने हो, सो कसैले पनि जान्दैनथियो ।

भजन ७४:१०-११: अनि ती चार प्रश्न-हरू यिनै हुन्:

क) कहिलेसम्म परमेश्वरले यी विरोधी-हरूलाई खिसी गरेर हाँस दिनुहुन्छ ?

ख) के परमेश्वर निरन्तर आफ्नो नामको निन्दा गर्न दिनुहुन्छ ?

ग) उहाँको हातले यस्तो विनाश रोक्न सक्नेथियो, तर उहाँको हात थामियो, किन होला ?

घ) किन उहाँले अलछ्ठी पाराले आफ्नो दाहिने हात आफ्नो वस्त्रको खल्तीमा लुकाइराख्नुभएको ?

भजन ७४:१२-१७: तर भजनकारले भूतकालको सम्भनानामा आशा र सात्त्वना पाएका छन्; किनकि बितेको समयमा परमेश्वरले आफ्ना जनहरूको निम्ति आफ्नो ठूलो शक्ति काममा लगाउनुभएकै थियो । परमप्रभु लामो समयदेखि इस्राएलका राजा हुनुहुन्थ्यो; अनि उहाँले विभिन्न ठाउँ र समय-हरूमा अद्भुत छुटकाराहरू गरेर आफ्नो परिचय दिनुभयो । उदाहरणको निम्ति, उहाँले आफ्नो सामर्थ्यद्वारा लाल समुद्र दुई भाग पार्नुभयो र यसरी यहूदीहरूको निम्ति मिस्र देशदेखि उम्कन एउटा सजिलो बाटो तयार पारिदिनुभयो । तर जब फाराओका सेना-हरूले, ती मिस्री अजिङ्गरहरूले तिनी-हरूको पीछा गर्न खोजे, तब उहाँले समुद्रको पानी अधिको अवस्थामा फर्काउनुभयो र शत्रुका सेनाहरूलाई डुबाइदिनुभयो । उहाँले लिव्यातानका टाउकाहरू टुक्रा-टुक्रा पार्नु-भयो । लिव्यातानचाहिँ एउटा अति विशाल गोही थियो, जसले मिस्र देशको सरकार र त्यसका अधिकारीवर्गलाई सङ्केत गरेको छ । अनि समुद्रको तरङ्गले ल्याएर ती सिपाही-हरूका लाशहरू किनारहरूहुँदो सोतर परे, अनि यसरी तिनीहरू गिद्धहरू र वनपशुहरूको आहार बने । उहाँले उजाड़स्थानमा मूल फुटाएर पानीको खोला बगाउनुभयो; अनि उहाँले यर्दन नदी सुकाउनुभयो, र यहूदीहरू प्रतिज्ञा गरिएको देशमा पस्न सके । अनि दिन

र रात उहाँकै नियन्त्रणमा रहन्छन्; अनि उहाँको समयादेशअनुसार सूर्य, चन्द्रमा र ताराहरूले आ-आफ्नो काम गरिरहेका छन्। अनि उहाँले नै पृथ्वीका भौगोलिक अवस्थितिहरू र स्थलाकृतिहरू निश्चित गर्नुभएको हो। अनि ऋतुहरू पनि उहाँको नियन्त्रणमा रहिरहन्छन्।

भजन ७४:१८-२१: भजनकारले परमेश्वरलाई के सम्भना दिलाए भने, उहाँ पनि उक्त विपत्तिमा सम्बद्ध हुनुभयो। किनकि शत्रुले उहाँको नामको निन्दा गर्दै आएका छन्; हो, नीच र मूर्ख मानिसहरूले उहाँलाई साह्रै अनादर र घृणा गरेका छन्।

तर उहाँका जनहरूको दुर्दशा साह्रै गाह्रो र नाजुक थियो। यसकारण 'हामीलाई नछोड्नुहोस्, नत्यागनुहोस्' भन्ने तिनीहरूको विन्ती थियो। 'आफ्नो प्रिय ढुकुरलाई बेबिलोनका जङ्गली पशुहरूको हातमा नछोड्नुहोस्, र कष्टमा परेका आफ्ना जनहरूलाई कहिल्यै नबिर्सनुहोस्' भनेर तिनीहरूले आग्रह गरेका छन्। इस्राएल देशका अँध्यारा ठाउँहरू हिंसा र क्रूरताको अड्डा भए; यसकारण वर्तमान समयमा परमेश्वरले अब्राहामसित बाँध्नुभएको करार कदर गरून् भनेर तिनीहरूको अनुरोध थियो। थिचोमिचोमा परेका उहाँका जनहरूलाई उहाँले शर्ममा पार्ने उद्देश्यले होइन, तर आदरको साथ फेरि देशमा फर्काएर ल्याऊन्; अनि प्रार्थनाको उत्तर पाएको कारणले तिनीहरूले फेरि उहाँको नामको प्रशंसा गर्ने ठोस कारण पाऊन्।

भजन ७४:२२-२३: अन्तमा यो मुद्दाचाहिँ परमेश्वरको मामिला थियो; अनि त्यसको हार हुने खतरा थियो। उहाँले आफ्नो नामको मर्यादा कायम राख्नुपरेको छ; किनभने भक्तिहीन मानिसहरूले दिनहुँ उहाँको उपहास गरिरहेथे। उहाँले याद गरून् र नबिर्सून्, कि उहाँका शत्रुहरू उहाँको खिल्ली

उडाएकोमा मक्खा परिरहे, र तिनीहरूको यस नित्य उर्लिरहेको उपहासले सम्पूर्ण वातावरण निरन्तर पिरो-तीतो पारिदिन्छ; यो कत्रो चुनौती हो!

भजन ७५ : साँचो उत्थानको स्रोत परमप्रभु हुनुहुन्छ

भजन ७४ मा चढाइएको प्रार्थनाले भजन ७५ मा उत्तर पाउँछ। किनकि परमप्रभु आफ्नो मुद्दा लड्न उठ्नुहुनेछ (भजन ७४:२२) र उहाँको अधीनतामा नआएका सबैलाई र सबै कुराहरू दमन गर्नुहुनेछ। तर अन्तिम आएर यस भजनले त्यस ऐतिहासिक क्षणमाथि पूर्वदृष्टि लगाइदिन्छ, जुन क्षणमा प्रभु येशू फेरि यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ, र यस धरतीमा धार्मिकताको साथ राज्य गर्नुहुनेछ।

भजन ७५:१: अनि त्यस महिमित घटनाको प्रत्याशामा मुक्तिदाता प्रभु परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउनमा आफ्ना जनहरूलाई अग्रसर गर्नुहुन्छ। अनि परमेश्वरका सबै अचम्मका कामहरूले उहाँ नजिकै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा स्पष्ट देखाउँछन्; उहाँ आफ्ना चुनिएकाहरूलाई छुटकारा दिनुहुन्छ र आफ्ना शत्रुहरूलाई दण्ड दिनुहुन्छ। उहाँका सबै शक्तिशाली आश्चर्य-कर्महरूले उहाँ वास्ता गर्नुहुन्छ भन्ने प्रमाण दिन्छन् (एल.बी.)।

भजन ७५:२: अनि प्रभु येशू उही वक्ता हुनुहुन्छ, जसले यसो भन्नुभएको छ: 'जब म समय ठहराउनेछु, तब म निष्पक्षतासाथ न्याय गर्नेछु।' उहाँको आगमनको समय परमेश्वर पिताले निर्धारित गर्नुभएको छ (मर्कूस १३:३२)। अनि जब प्रभु येशूको निम्ति सठीक समय आउनेछ, तब उहाँले त्यो मौका छोप्नुहुनेछ र यशैयाको निम्न भविष्यवाणी

पूरा गर्नुहुनेछ: 'हेर, राजाले धार्मिकतापूर्वक राज्य गर्नेछन्' (यशैया ३२:१) ।

भजन ७५:३: अनि त्यस महत्त्वपूर्ण घडीमा मानिसको शासनको विगठन हुनेछ, र उहाँले कहिल्यै टलेर नजाने राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ । संसारमा सारा मनुष्य समाज आत्मिक, राजनीतिक र नैतिक हिसाबले पूरै भ्रष्ट हुँदै जान्छ, तर उहाँको शासनका खाँबाहरू सुदृढ हुन्छन् र अचल रहन्छन् ।

भजन ७५:४-५: उहाँ अहङ्कारीहरूलाई 'अहङ्कार नगर!' भन्ने आज्ञा दिनुहुन्छ; अनि दुष्टहरूलाई उहाँ यसो भन्नुहुन्छ: 'तिमीहरूले आफूलाई को ठान्छौ? यत्रो अभिमान किन गरेको है? आत्मविश्वास नगर, र हठी नहोओ! दम्भी भएर आफूलाई नउचाल!' ।

भजन ७५:६-७: साँचो उत्थान त्यस प्रकारले हुँदैन; त्यो न पूर्व, न पश्चिमबाट, न ता दक्षिणको उजाड़स्थानबाट आउँछ । यहाँ उत्तर दिशाको विषयमा केही नलेखिएको कारण यो हुन सक्छ, कि आक्रमणकारी सेनाहरू प्रायः उत्तर दिशाबाटै आउने गर्थे; अनि त्यसको मतलब उत्थान होइन, तर हार पो हुन्थ्यो । अथवा यो पनि सम्भव देखिन्छ: कहिलेकाहीं परमेश्वरको वासस्थान उत्तरमा भएको बताइएको छ (यशैया १४:१३; भजन ४८:२) । जेजस्तो भए पनि यहाँ भन्न खोजेको कुरा सुस्पष्ट छ: साँचो उत्थानचाहिँ कुनै मानिसबाट आउँदैन, कुनै सांसारिक स्रोत र माध्यमबाट पनि आउँदैन, तर परमप्रभुबाट मात्रै हुन्छ । उहाँ नै ती सर्वाधिकारी शासक हुनुहुन्छ, जसले एकजनालाई होच्याउनुहुन्छ र अर्कोलाई उचाल्नुहुन्छ ।

भजन ७५:८: कसैलाई होच्याउँदाखेरि उहाँ एउटा कचौरा आफ्नो हातमा लिनुहुन्छ । अनि त्यस कचौरामा न्यायको दाखमद्य हुन्छ । त्यसको मर्चाको फीज उठिरहेको छ र त्यसमा खूब मसला मिसाइएको छ; त्यो मद्य चलिबस्छ र खूबै खड़ा हुन्छ । अनि जब

उहाँले त्यो खन्याउनुहुन्छ, तब पृथ्वीका दुष्ट बासिन्दाहरू त्यो पूरै, त्यसका थेग्राहरूसमेत पिउन बाध्य हुनेछन् ।

भजन ७५:९-१०: यी अन्तिम दुईवटा पदहरूमा पनि बोल्ने वक्ता प्रभु येशू हुनुहुन्छ । उहाँले सदा-सर्वदा याकूबका परमेश्वरको स्तुति गाउनुहुनेछ, जसले आफ्ना अयोग्य जनहरूलाई उच्च पार्नुभयो । उहाँले दुष्ट-हरूका सबै सिङहरू काटिदिनुहुनेछ अर्थात् तिनीहरूको शक्ति र सम्मान उडाइदिनुहुनेछ; तर धर्मी जनहरूका सिङहरू उच्च पारिनेछन्, अर्थात् उनीहरूको शक्ति र महिमाको वृद्धि हुनेछ ।

भजन ७६: मानिसको क्रोधले परमेश्वरको प्रशंसा गर्छ

ख्रीष्टपूर्व ७०१ सालमा सनहेरिबको अधीनस्थ अश्शूरी सेनाले यरूशलेमलाई नाश गर्ने धम्की दियो । तर तिनीहरू त्यस शहरको नजिक पुग्नभन्दा अघि नै परमप्रभुको दूतले राति तिनीहरूको छाउनीमाथि धापा मारेर एक लाख पचासी हजार सिपाहीहरूलाई मारिदिए ।

अनि त्यस अश्शूरीको महाविपत्तिको सम्भनामा श्री जर्ज गोर्दन बाइरनले 'The Destruction of Sennacherib' नामक वीरगाथा कविता रचे; यस कविताको उद्धरण यशैया ३७:३६ पदको टिप्पणीअन्तर्गत दिइएको छ । अनि यो ऐतिहासिक पृष्ठभूमि भजन ७६ को आधार बनाएर हामीले यो भजन अध्ययन गर्छौं भने त्यो बड़ा रोमाञ्चित र चाखलाग्दो हुन जान्छ । यसकारण हाम्रो विचारमा, यो ऐतिहासिक पृष्ठभूमि यस भजनको साथमा पढ्न लाभदायक हुन्छ ।

भजन ७६:१: परमेश्वरले यरूशलेम शहर र यसको पवित्रस्थान नाश गर्ने धम्की दिने त्यस अश्शूरी सेनालाई अद्भुत प्रकारले नष्ट

गर्नुभएको हुनाले यहूदामा उहाँको नाम धेरै प्रसिद्ध भयो । इस्राएली जातिको इतिहासमा घटेको त्यस अविस्मरणीय घटनाले गर्दा इस्राएलमा उहाँको नाम महान् भयो ।

भजन ७६:२-४: उहाँले यरूशलेम, त्यो शान्तिनगर आफ्नो राजधानी ठहर्‍याउनुभयो र सियोनको डाँडा आफ्नो वासस्थान तुल्याउनुभयो । अनि यहाँ नै उहाँले शत्रुका युद्ध-सामग्रीहरू अर्थात् तिनीहरूका टल्कने काँडहरू, ढाल, तरवार आदि सबै हतियारहरू चकनाचूर पारिदिनुभयो ।

डाँडामाथि बसालिएको त्यो शहर लुटका मालले भरिएका पहाडहरूभन्दा महिमावान् छ, अर्थात् यरूशलेम ती ठूला अन्यजाति सरकारहरूभन्दा गौरवशाली छ, जुन अन्य-जाति सरकारहरूले यसलाई लुटे । अनि लक्षार्थमा भन्नु हो भने, यसको मतलब यो हो कि यरूशलेमको परमेश्वर यहूदाको विरुद्धमा आफ्नो हात उठाउन सक्ने जुनै शक्तिभन्दा पनि बढी प्रतापी र श्रेष्ठ हुनुहुन्छ ।

भजन ७६:५-६: अशशूरी सेनासित के भएको थियो, यस उक्त घटनाबाट देख्न सकिन्छ । ती बहादुर योद्धाहरूले एकाएक आफ्ना हतियारहरू मिल्काए । क्षणभरमै तिनीहरू शक्तिहीन भए । याकूबका परमेश्वरको एकै शब्दले घोडचढीहरू र घोडाहरू सबै मृत्युको गहिरो निद्रामा परे ।

भजन ७६:७-९: उहाँ कति महान् परमेश्वर हुनुहुन्छ ! अनि हामी सबैले उहाँको डर कति धेरै मान्नुपर्छ ! अनि जब उहाँको क्रोध दन्किन्छ, तब सबै विरोध व्यर्थ हुन्छ । अनि उहाँले स्वर्गबाट न्यायको फैसला घोषणा गर्नेबित्तिकै पृथ्वी लगलग-लुगलुग काँप्छ र जसरी आँधीभन्दा अघि चकमन्न हुन्छ, त्यसरी नै चुप हुन्छ । त्यसपछि परमेश्वर उठ्नुहुन्छ र पृथ्वीमा गलत कुराहरू सच्याउन र थिचोमिचो परेका मानिसहरूलाई छुटाउन कदम चाल्नुहुन्छ ।

भजन ७६:१०: मानिसको क्रोध उहाँको प्रशंसा गराउने उहाँको अचम्मको तरिका छ । अनि जुन कुराले उहाँको प्रशंसा गर्दैन, त्यही कुरा विजयी सेनापतिले तरवार भिरेभैं उहाँको कमरपेटी बन्दो रहेछ ।

मानिसको क्रोधले तपाईंको प्रशंसा गर्नेछ, अनि अरू बाँकी तपाईंले रोकिराख्नुहुनेछ, र पृथ्वीका विपत्तिहरूबाट अनन्त लाभ उठाउनुहुनेछ ।

मानिसको दुष्ट हृदयले जेसुकै कल्पना किन नगरोस्, त्यसले तपाईंका सार्वभौम इच्छा पूरा गर्ने नै छ । हाम्रा परमेश्वर अभै पनि सिंहासनमाथि विराजमान हुनुहुन्छ ।

यसकारण विश्वास गर र शान्त रहे !

शान्त रहे, र परेश्वर म नै हुँ भनी जान !

भ्रगडा, शोक र आँसुको परिवेशबाट भएर जाँदा त्यस कुराले हाम्रा सबै डरहरू हटाइ-दिन्छ ।

अनगिन्ती स्वर्गीय सेनाहरूलाई हुकुम दिनुहुनेको हातमा सबै कुराहरू छन् ।

यसकारण कसैले पनि 'तपाईंले के गर्दै हुनुहुन्छ ?' भन्न सक्दैन; अनि कसैले पनि उहाँको हातको काम रोक्न सक्दैन ।

अज्ञात लेखकको रचना

भजन ७६:११^क: परमप्रभुको अवर्णनीय महानता र महिमा छ; यसकारण यहूदाका मानिसहरूलाई परमप्रभु तिनीहरूका परमेश्वरको निम्ति भाकलहरू गर्ने र ती भाकलहरू पूरा गर्ने प्रोत्साहन दिइएको छ ।

भजन ७६:११^ख-१२: त्यसपछि इस्राएलको वरिपरि बसेका जातिहरूलाई यी सर्वोच्च शासककहाँ करको रूपमा भेटीहरू ल्याउने सल्लाह दिइएको छ; किनकि यी पराक्रमी परमेश्वरले पृथ्वीका शासकहरूलाई ठीक पार्नुहुन्छ र धेरै शक्तिमान् शासकहरूमाथि भयानक कुराहरू आइपर्न दिनुहुन्छ ।

भजन ७७: आफूमाथि मात्र केन्द्रित रहने रोगको निम्ति उपचार यहाँ छ

यस भजनका पहिला दस पदहरूमा आसाफलाई आफूमाथि मात्र केन्द्रित रहेको घातक रोग लागेको देखिन्छ। किनकि यस खण्डमा 'म' 'मलाई' र 'मेरो' भन्ने प्रथम पुरुषको सर्वनाम बीस पल्टभन्दा बढी पाइन्छ भने, परमेश्वरको नाम केवल सात पल्ट र परमेश्वरको सर्वनाम पनि केवल सातै पल्ट प्रयोग गरिएको छ। तर दस पदमा एउटा सुस्पष्ट हेरफेर आएको छ। किनकि अन्तिम दसवटा पदहरूमा प्रथम पुरुषको सर्वनाम तीन पल्ट मात्र प्रयोग गरिएको छ र परमेश्वरलाई सङ्केत गरिएका संज्ञा र सर्वनाम बीस पल्टभन्दा बढी प्रयोग गरिएको छ। यसबाट के बुझिन्छ भने ख्रीष्ट येशूको सेवकाईले पवित्र आत्माद्वारा 'म', 'मलाई' र 'मेरो' भन्ने कुरा हामीबाट हटाइदिँदो रहेछ।

कसैले यस भजनमा बगिरहेको विचारधारा निम्न चारवटा शब्दहरूको रूपरेखाले बयान गर्न खोज्यो:

- क) भजन ७७:१-६: सुस्केरा हालेको
- ख) भजन ७७:७-१०: डुब्दै गएको
- ग) भजन ७७:११-१५: स्तुतिगान गाएको
- घ) भजन ७७:१६-२०: माथि आकाशमा उडेको

भजन ७७:१-३: शुरुमा आसाफले परमेश्वरको सामु आफ्नो दुःख पोखे। कुनै अनजान सङ्कष्टले तिनको मनमा एउटा अड्डा बनाएको थियो। अनि दुःखमा परेको बेलामा तिनले आफ्नो विषयमा बाहेक अरू केही र अरू कसैको विषयमा सोचै सक्दैनथिए। निरन्तर प्रार्थना गरेर पनि तिनले शान्ति

पाएनन्; तिनको गुनासो यही थियो। तिनको परिस्थिति असामान्य थियो; किनभने परमेश्वरको विषयमा गरेका तिनका विचार-हरूले तिनलाई आनन्दित हुनुको सट्टामा बरु दुःखित तुल्याए। अनि जति बढी तिनले मनन-चिन्तन गरे, त्यति नै बढी तिनी उदास भए।

भजन ७७:४-६: अनि तिनले आफूलाई निद्रा नलागेको दोष सीधा परमेश्वरमाथि लगाइहाले। आफ्नो मनको दुःख व्यक्त गर्न तिनीसँग उपयुक्त शब्दहरू थिएनन्। तिनीले सुख-शान्तिसित बिताएका आफ्ना बितेका शुभदिनहरू सम्भेर आफूलाई सान्त्वना दिन खोजे। तर जति बढी तिनी आफू केन्द्रित भए, र आफूभित्रै विजयको उपाय खोजे, त्यति नै बढी तिनलाई प्रभुको दयाको विषयमा शङ्का लाग्न थाल्यो। तिनी शङ्काहरूको शिकार बने, जुन शङ्काहरू निम्न पाँचवटा प्रश्नहरूले व्यक्त गरेर तिनको अविश्वास प्रकट गरिन्छ।

भजन ७७:७-१०: तिनको पहिलो प्रश्न यस प्रकारको थियो: शायद परमप्रभुले तिनलाई सधैंको निम्ति त्याग्नुभएको थियो कि? यो कति डरलाग्दो सुभाउ थियो! तिनको दोस्रो प्रश्न थियो: कतै परमेश्वरले तिनलाई प्रेम गर्न छोड्नुभएको त होइन? तिनको तेस्रो प्रश्न सुन्नहोस्: 'के परमप्रभुले आफ्ना प्रतिज्ञाहरू रद्द तुल्याउनुभयो?' तिनको चौथो प्रश्न थियो: 'हुन सक्छ, परमेश्वरले अनुग्रहकारी हुन बिसंनुभयो कि कसो हो? तिनको मनमा यस्तो धृष्ट विचार पनि आयो। अनि अन्तमा तिनको पाँचौं प्रश्न यस प्रकारको थियो: 'के परमेश्वरले आफ्नो क्रोधमा तिनको जीवनमा उहाँको दयामाया बगिरहने मुहान बन्द गर्नुभयो कि?' अनि तिनले आफैलाई उत्तर दिइसके: 'पक्कै पनि कुरा यस्तै होला नि! मप्रति परमप्रधानको दाहिने हातको काम बदली भएको हुनुपर्ला।' किनकि तिनका सबै दुःखहरू कहाँबाट आए

त? तिनीप्रति परमेश्वरको व्यवहारमा परिवर्तन आएको हुनुपर्ला, बस यति ।

भजन ७७:११-१३: तर एघार पदमा एउटा आत्मिक मोड़ आएको छ, रोमी ७ अध्यायदेखि रोमी ८ अध्यायमा आएको फेरबदलजस्तै । आसाफको आफू केन्द्रित रहेको घोस्त्राइले तिनलाई निराशाको सागरमा डुबाइदियो । तर अब तिनले आफ्ना आँखाहरू स्वर्गतिर उठाए र बितेको समयमा परमेश्वरका जनहरू जटिल परिस्थितिहरूमा परेको बेलामा उहाँले तिनीहरूको पक्षमा के-के काम गर्नुभयो, परमेश्वरका यी भूतपूर्व व्यवहारहरूमा केन्द्रित रहने निर्णय गरे । अनि त्यस कुराले तिनलाई तत्कालै निम्न निष्कर्षमा ल्याइपुःत्रायो: परमेश्वर पवित्र हुनुहुन्छ; अनि उहाँले जे-जे गर्नुहुन्छ, ती सबै कामहरू सठीक छन्, न्यायसंगत छन् र असल पनि छन् । अनि उहाँ कुनै गल्ती गर्नुहुन्न ।

भजन ७७:१४-१५: परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई मिस्र देशको बन्धनबाट छुटकारा दिनुभएको बेलामा उहाँले कसरी आफ्नो अद्भुत शक्तिको आश्चर्यजनक प्रदर्शन गर्नुभयो – विशेष यही कुरामा तिनको ध्यान अडिरह्यो । अनि नभन्दै तिनको मन आकाशमा उड्न थालिहाल्यो । अबचाहिँ ‘म’, ‘मलाई’ र ‘मेरो’ भन्ने शब्द तिनको शब्द-भण्डारबाट बिलकुल हराइसकेको छ । आत्म-केन्द्रित रहेको तिनको मनोभावना हटेको छ, र तिनी परमेश्वर-केन्द्रित भए ।

भजन ७७:१६-१८: अनि उत्तम साहित्यिक शैलीमा तिनले लाल समुद्र र अन्य प्राकृतिक दृश्यहरूको शब्दचित्र कोरे: लाल समुद्रले आफ्ना आँखाहरू उठाएर आफ्ना सृष्टिकर्तालाई देखेछ, अनि डरले आत्तिएर त्यो पछि हटेछ । अनि एकै क्षणमा सारा प्रकृति एउटा भयानक आँधी पो भएछ: मुसलधारे वर्षा बसिरहेको छ । अनि आकाशमा घरिघरि वज्रपातका डरलाग्दा

गर्जनका आवाजहरू सुनिन्छन् । डाँडाकाँडा सब उज्यालो पार्ने गरी आकाशको एक छेउदेखि आकाशको अर्को छेउसम्म बिजुलीहरू चम्किन्छन् । सारा इलाकाभरि एउटा डरलाग्दो आँधीबेह्री चल्दैछ, र त्यसको भयानक प्रहारले सारा देहात काँपिरहेको छ ।

भजन ७७:१९-२०: अनि परमेश्वर स्वयम्ले समुद्रको बीचबाट एउटा राजमार्ग बनाउनुभयो । उहाँले आफ्ना जनहरूको निम्ति एउटा बाटो खोल्नुभयो, जुन बाटोबाट भएर तिनीहरूले सुक्खा जमिनमा समुद्र पार गरे । तर कसैले पनि त्यहाँ उहाँका पाइलाका छापहरू देख्दैनथियो । अनि उहाँसित प्राय: यस्तै हुन्छ नै: त्यस बेलामा पनि उहाँको उपस्थिति र शक्तिका प्रशस्त प्रमाणहरू थिए; तर उहाँ आफूचाहिँ छिपुभयो; किनकि छायाले उहाँलाई छिपायो ।

एउटा मीठो वर्णनको साथ यो भजन समाप्त हुन्छ: परमेश्वर ती मुख्य गोठाला हुनुहुन्थ्यो, जसले मोशा र हारूनको देखेरेखमा इस्राएलीहरूलाई उजाडस्थानबाट भएर कनान देशसम्म डोस्त्राउनुभयो । यस भजनको शुरुमा आसाफ मानसिक रोगले ग्रस्त भएको मानिस थिए । तर यसको अन्तमा तिनी शान्त र उज्वल भए । अनि यही कारणले यो भजन यस प्रसिद्ध उक्तिको निम्ति असल उदाहरण हो:

आफूमाथि केन्द्रित रहने मानिसले आफूमाथि दु:खकष्ट निम्त्याउँछ, अरू मानिसहरूमाथि केन्द्रित हुने मानिस निराश हुन्छ-हुन्छ; तर ख्रीष्ट-केन्द्रित रहने मानिसले आनन्द पाउँछ ।

भजन ७८: इस्राएली जातिको इतिहासबाट हामीले एउटा पाठ सिक्नु छ

‘परमेश्वरको अनुग्रहकारी व्यवहार र इस्राएलको भ्रष्ट चाल’ भनेर श्री जोह्न जी.

बेलेटले यस भजनको सार दिएका छन्। यो भजन इस्राएलको इतिहासको विषयमा रचिएका महान् गीतहरूमध्ये एक हो। हामीले बितेका कुराहरूबाट सिकौं र इस्राएलीहरूले गरेका गल्तीहरू हामीले दोहोस्याउनु नपरोस् – यो भजन लेखिएको उद्देश्य हो।

क) भजन ७८:१-४: इस्राएली जातिको इतिहासबाट सिक्न भजनकारको आह्वान

यहाँ भजनकारले आफ्ना मानिसहरूलाई, (साथै हामी सबैलाई पनि) ध्यान दिन आह्वान गर्छन्; किनकि तिनी दृष्टान्तमा बोल्न लागेका छन्। दृष्टान्तमा बोलु भनेको तिनले वर्णन गर्न लागेका कुराहरूभित्र एउटा गहिरो अर्थ लुकेको छ। इस्राएली जातिको इतिहासको सम्बन्धमा जुन-जुन घटनाहरू तिनले पेश गर्छन्, ती विभिन्न घटनाहरूमा आत्मिक पाठहरू लुकेका छन्; यसकारण तिनले ती पाठहरू 'प्राचीनकालका पहेलीहरू' भन्ने नाम दिएका छन्। अनि जसरी हाम्रा बुबाआमाहरूले हामीलाई बितेको समयमा घटेका कुराहरूको बेलीबिस्तार दिएका छन्, त्यसरी नै अब हाम्रो पालो आयो: परमप्रभुले आफ्नो अनुग्रहमा हामी, आफ्ना जनहरूसित कसरी व्यवहार र शासन गर्नुभयो, सो विवरण हामीले आउंदो पुस्तालाई दिनुपर्छ।

ख) भजन ७८:५-८: व्यवस्था दिनमा परमेश्वरको अनुग्रहमय उद्देश्य थियो

व्यवस्थाको प्रतिष्ठापनाबाट आसाफले आफ्नो दृष्टान्तात्मक शिक्षा शुरु गर्छन्। किनकि परमेश्वरले यो व्यवस्था र यसका नियमहरू इस्राएली जातिलाई यस हेतुले दिनुभयो, कि तिनीहरूले यो भावी पुस्ताहरूलाई विश्वासयोग्यतापूर्वक सुम्पिदिऊन्। यसमा परमेश्वरको चार किसिमको चाहना थियो:

क) उहाँका जनहरूले उहाँमाथि आफ्नो भरोसा राखून्।

ख) तिनीहरूले उहाँका महिमापूर्ण कामहरू नबिसून्।

ग) तिनीहरू आज्ञाकारी होऊन्।

घ) तिनीहरूले बितेका कुराहरूबाट सिकून् र आफ्ना पितापूर्वाहरूका बागी र अट्टेरी चालहरू नदोहोस्याऊन्।

ग) भजन ७८:९-११: इस्राएलीहरूको अनाज्ञाकारिता, बागीपन र कृतघ्नता

तर के भयो? एप्रैम कुलको नैतृत्वमा इस्राएलीहरूले परमप्रभुलाई निराश तुल्याए, र उहाँको सम्बन्धमा चुके। तिनीहरूले धनुहरू त भिरे, तर लडाइँको दिनमा तिनीहरू पछि हटे। हुन सक्छ, यस वाक्यको सन्दर्भ कादेश-बर्नेअमा तिनीहरूले देखाएको तिनीहरूको घोर कायरता थियो; किनकि तिनीहरूले चियोचर्चा गरेर फर्केका जासुसहरूको निराशाजनक खबर ग्रहण गरे। अथवा के यसको सन्दर्भचाहिँ तिनीहरूले कनानी जातिहरूलाई देशबाट पूरा निकाल्न नसकेको तिनीहरूको असफलता थियो कि? तर मेरो विचारमा, यस वाक्यले तिनीहरूको चरित्र अनि तिनीहरूको आनीबानी र व्यवहार व्यक्त गर्छ; यो बढी सम्भव भएको देखिन्छ। किनभने तिनीहरूले घरिघरि र जानी-बुझी परमेश्वरको व्यवस्था उल्लङ्घन गर्ने गर्थे। अनि उहाँले तिनीहरूको भलाइको निम्ति पूरा गर्नुभएका उहाँका शक्तिशाली आश्चर्यकर्महरू तिनीहरूले बिर्सिहालथे।

घ) भजन ७८:१२-१४: मानिसहरूले मिस्र देशबाट छुटकारा पाएको कुरा बिर्सि

तिनीहरूले मिस्र देशको कुरा बिर्सि, अनि सोअनको मैदानमा बेगारी र दासत्वबाट

अद्भुत छुटकारा पाएको घटना पनि भूले । तिनीहरूले लाल समुद्र पार गरेको घटना कसरी बिर्सन सके ? त्यस बेलामा पानीको रास तिनीहरूको सलाम गरेभैं तिनीहरूको दुवैपट्टि खडा भयो, र तिनीहरू सुक्खा जमिनमा पार भए । अनि यस बादलको खाँबा र आगोको खाँबोको आश्चर्यकर्मको विषयमा कसो हो ? किनकि दिनमा एउटा महिमाको बादलले तिनीहरूलाई अगुवाइ गर्थ्यो भने, राति एउटा आगोको खाँबा तिनीहरूको अघि-अघि जान्थ्यो ।

ङ) भजन ७८:१५-१६: परमेश्वरले उजाडस्थानमा अद्भुत ढङ्गले पानीको प्रबन्ध गर्नुभएको कुरा मानिसहरूले बिर्सै

त्यस उजाडस्थानमा परमेश्वरले चट्टान फोर्नुभएको र तिनीहरूको निम्ति प्रशस्त पानी जुटाउनुभएको घटना तिनीहरूले कति छिटो बिर्सै ! विशाल मुहानबाट बेगसित पानी हुतुतु निस्क्यो । मरुभूमिमा पानीका नदीहरू बगे; तर तिनीहरूको सम्भन्ना-शक्तिमा ठूलो कमी थियो ।

च) भजन ७८:१७-२२: ढीठ भएका मानिसहरूले रोटी र मासु मागे

अनि तिनीहरूले आफ्नो खानेकुराको विषयमा परमप्रभुको रिस उठाए । असन्तुष्ट भएर र गनगनाउँदै तिनीहरूले परमप्रधानकहाँ नयाँ-नयाँ मागहरू पेश गरे । 'परमेश्वरले हामीलाई यस उजाडस्थानमा भोकैले मर्नको निम्ति ल्याउनुभएको हो' भनेसम्म तिनीहरूले छेड्खानी गरे । तिनीहरूले उहाँको जुटाइदिने क्षमताको विषयमा शङ्का गरे । हो, उहाँले पानीको प्रबन्ध गर्नुभएको कुरा तिनीहरूले नचाहेर पनि मानिलिए । तर के, के उहाँ रोटी र मासु जुटाउन इच्छुक र सक्षम हुनुहुन्छ ? यस कुरामा तिनीहरूले शङ्का गरे ।

तब परमप्रभु क्रोधित हुनुभयो; किनकि उहाँका जनहरूले उहाँमाथि भरोसा राख्दैनथिए । तिनीहरूले उहाँको बचाउने शक्तिमाथि भरोसा किन नगरेको, कसरी नगरेको ? उहाँ निक्कै रिसाउनुभयो; यो स्वाभाविक कुरा हो । यसैले उहाँको क्रोधको आगो इस्राएलको विरुद्धमा दन्क्यो ।

छ) भजन ७८:२३-२५: परमेश्वरले आफ्नो अनुग्रहमा तिनीहरूलाई मन्ना दिनुभएको

तिनीहरूले रोटी इच्छा गरे । तर यस उजाडस्थानमा कुनै दोकान छँदैथिएन; अनि रोटी पोल्ने कुनै सामग्री पनि हुँदैनथियो । यसकारण परमेश्वरले आफ्नो स्वर्गीय भण्डारका ढोकाहरू खोलीकन मन्नाको अचूक प्रबन्ध गर्नुभयो । मानिसहरूले रोटीभन्दा उत्तम खानेकुरा खान पाए । त्यो त स्वर्ग-दूतहरूको भोजन, स्वर्गको रोटी पो थियो ।

ज) भजन ७८:२६-३१: परमेश्वरले अनुग्रहसाथ बट्टाई चरा दिनुभएको

अनि तिनीहरूले मासु पनि इच्छा गरे । तर त्यस मरुभूमिमा यत्रो बहुसङ्ख्य भीडलाई तृप्त पार्नको निम्ति यति मासु कहाँबाट पाउने ? तब परमेश्वरले यो समस्या समाधान गर्नुभयो; उहाँले पूर्वीय हावा चलाउनुभयो र हूलका हूल बट्टाई चराहरू इस्राएलीहरूको छाउनीभित्र हुलिदिनुभयो । वास्तवमा यी बट्टाई चराहरू त्यस उजाडस्थानमा बस्ने चरा थिएनन्; ती चराहरू टाढाबाट ल्याइनुपरेको थियो । तर पनि तिनीहरूलाई प्रशस्त चराहरू सित्तैमा दिइयो ।

ती मानिसहरूले लाज नमानी गाँस हालिरहेकै बेलामा परमेश्वरको क्रोध तिनीहरूमाथि खिनियो । उहाँले एउटा महामारी पठाउनुभयो, जुन महामारीले इस्राएलका उत्तम-उत्तम पुरुषहरूलाई मारिदियो ।

फ) भजन ७८:३२-३९: मानिसहरूले
निरन्तर पाप गरे; तर परमेश्वरको दया
अचूक थियो

उहाँको प्रेमका अचूक प्रमाणहरू हुँदा-हुँदै तिनीहरूको हृदय अविश्वासी रहिरह्यो। परमेश्वरले गर्नुभएको कुनै कामले पनि तिनीहरूलाई खुशी तुल्याउन सक्दैनथियो। उहाँका आश्चर्यकर्महरू देख्दा-देख्दै पनि तिनीहरूले गनगन गरिरहे; यो तिनीहरूको आदत थियो। यसकारण समय-समयमा परमप्रभुले यस जातिमाथि मृत्यु र विनाश पठाउनुभयो। अनि केही समयको निम्ति यस कुराले उम्केकाहरूलाई प्रभाव त गर्‍यो। अनि तिनीहरू परमप्रभुतिर फर्के; तिनीहरूले आफ्नो दुष्टताबाट आफ्नो मन फर्काए, र तिनीहरू उहाँको खोजी गर्ने सच्चा अर्थी भए। उहाँ तिनीहरूको निम्ति शरणस्थान भइदिनु-भएको र उहाँले तिनीहरूलाई मिस्र देशका भयत्रासहरूबाट छुटाउनुभएको कुरा तिनीहरूले मानिलिए। तर केही समयपछि फेरि तिनीहरूले छलकपट गर्न र मुखले मात्र उहाँको श्रद्धाभक्ति गर्न र भ्रष्ट चाल चल्न थालिहाले। तिनीहरू चञ्चल थिए र अनाज्ञाकारी भए।

परमप्रभुले लगाम लगाएर आफूलाई कति धेरै रोकिराख्नुभयो, यसको साध्य छैन। आफ्नो अत्यन्तै ठूलो दायामायाको खातिर उहाँले तिनीहरूको घरिघरि पछि हट्ने पुरानो आदत क्षमा गर्नुभयो र त्यो ठूलो विपत्ति रोकिराख्नुभयो, जुन विपत्तिको योग्य तिनीहरू छँदैथिए। तिनीहरू आज हुने, तर भोलि बितिगएका क्षणिक प्राणीहरू हुन् भन्ने कुरा उहाँले सम्भनुभयो।

ज) भजन ७८:४०-४१: मानिसहरूको
बागीपन, रिस उठाउने आदत र कृतघ्नता
यस खण्डमा भजनकार फेरि पनि यो
दुःखलागदो इतिहास दोहोर्याउँछन् (भजन

७८:४०-५८)। कुरा घरिघरि दोहोरिँदा हामी पाठकहरूलाई दिक्क लाग्छ भने परमप्रभुलाई भन् कति बढ्ता भर्को लाग्थ्यो होला, सो विचार गरौं।

त्यस मरुभूमिमा तिनीहरूले घरिघरि गरेको विद्रोहले गर्दा उहाँको हृदय शोकित भयो। बारम्बार तिनीहरूले उहाँलाई परीक्षा गरे र इस्राएलका पवित्र जनलाई सीमित तुल्याएर उहाँलाई पीडा दिए।

ट) भजन ७८:४२-५३: मानिसहरूले
मिस्र देशबाट छुटकारा पाएको कुरा
बिर्सि

भजन ७८:४२: तिनीहरूको खातिर उहाँले आफ्नो शक्ति काममा लगाउनुभएको र तिनीहरूलाई तिनीहरूको शत्रुबाट छुटकारा दिनुभएको कुरा तिनीहरूले सम्भन गरेनन्। मिस्र देशको दासत्वबाट जुन छुटकारा तिनीहरूले पाएका थिए, तिनीहरूको यो छुटकाराचाहिँ त्यस दिनसम्म मानिसको इतिहासमा ईश्वरीय शक्तिको सबैभन्दा ठूलो प्रदर्शनी थियो। तर तिनीहरूले त्यसको महत्त्व र मूल्य बुझेनन्, न तिनीहरू त्यसको निम्ति कृतज्ञ थिए।

भजन ७८:४३: यस खण्डमा मिस्र देशका बितिगएका कुराहरूको पुनरावलोकन गरिन्छ (भजन ७८:४३-५३); तर अहिलेचाहिँ निम्न क्रमअनुसार मिस्र देशका छवटा विपत्तिहरूमाथि जोर दिइन्छ, जस्तै:

क) पहिलो विपत्ति: नदीहरू रगतमा
परिणत भएका (७८:४४)

ख) चौथो विपत्ति: डाँसका हूलहरू
(७८:४५^क)

ग) दोस्रो विपत्ति: भ्यागुताहरू
(७८:४५^ख)

घ) आठौँ विपत्ति: सलहहरू
(७८:४६)

ड) सातौं विपत्ति: असिना (७८:४७-४८)

च) दसौं विपत्ति: मिस्रीहरूका सबै जेठाहरूको मृत्यु (७८:४९-५१)

भजन ७८:४४: परमेश्वरले मिस्र देशका नदीहरू रगतमा परिणत गरिदिनुभयो, र मिस्रीहरूले तिनको पानी पिउन सकेनन् । तिनीहरूले पवित्र मानिराखेको नील नदी अचानक प्रदूषित भयो । तर इस्राएलीहरूका जल-स्रोतहरूको पानीचाहिँ स्वच्छ रह्यो ।

भजन ७८:४५: उहाँले मिस्रीहरूका सबै घरहरूमा हूलका हूल डाँसहरू पठाउनुभयो । तिनीहरूले बेल्जेबुबलाई, भिँगाहरूको देवलाई पूजा गर्थे, तर अबचाहिँ त्यही देवता तिनीहरूलाई नाश गर्न तिनीहरूमाथि आइ-लाग्यो । यसमा चाखलाग्दो कुरा के थियो भने, ती डाँसहरू इस्राएलीहरूले बसोबास गरेको गोशेन प्रदेशमा पसेनन् ।

उहाँले मिस्र देशमा विपत्तिको रूपमा भ्यागुताहरू पठाउनुभयो । मिस्र देशमा भ्यागुतोचाहिँ प्रजनन शक्तिको देवीको रूपमा मानिन्थ्यो । यी भ्यागुताहरू कुन हिसाबले विनाशकारी थिए? किनकि यिनीहरूले जनजीवन ठप्पै पारे । तर त्यस विपत्तिले मिस्रीहरूलाई मात्रै असर पायो; तर हिब्रू-हरूचाहिँ परमेश्वरको बाहुलीद्वारा सुरक्षित रहे ।

भजन ७८:४६: परमेश्वरले मिस्र देशलाई ढाक्ने गरी सलहहरू पठाउनुभयो । सेरपिस नामक सूर्य-देवताले मानिसहरूलाई विनाशक कीरा-फट्याङ्ग्राहरूबाट बचाउन सक्थ्यो अरे । तर त्यस बखतमा सेरपिस शक्तिहीन थियो । अन्नबालीहरू सखाप भए र सारा फसल स्वाहा भयो । तर इस्राएलीहरूले न भुसिल्कीरा, न सलह देखे ।

भजन ७८:४७-४८: अनि सातौं विपत्तिचाहिँ असिना, तुसारो र बिजुलीहरू थिए । के मानिस, के गाईबस्तु, के भेडा-

बाख्राहरू, के दाखका बोटहरू र के नेभाराका रूखहरू — त्यस विपत्तिले सबका सब विध्वंस पाऱ्यो । तर त्यो न्याय तरफदारी थियो; किनकि इस्राएलीहरू बसेको गोशेन प्रदेशमा असिना परेन (प्रस्थान ९:२६) ।

भजन ७८:४९: अन्तमा परमेश्वरको अन्तिम परम प्रहार मिस्रीहरूमाथि आइपऱ्यो: तिनीहरूका जेठाहरूको मृत्यु भयो । भजनकारको शब्दमा भन्नु हो भने, यो त परमेश्वरको रिसको प्रचण्डता, क्रोध र प्रकोप पो थियो, अँ, विनाश गर्ने दूतहरूको टोलीको काम पो थियो । पवित्र बाइबलका केही पदहरूमा परमप्रभु स्वयम् मिस्र देशबाट भएर जानुभएको र जेठाहरूलाई नाश गर्नुभएको कुरा लेखिएको छ (प्रस्थान ११:४; प्रस्थान १२:१२, २३ र २९) । तर प्रस्थान १२:२३ पदमा नाश गर्ने दूतको कुरा गरिएको छ, जसलाई उहाँले आफ्नो सक्रिय सेवकको रूपमा चलाउनु-भयो । अनि यहाँ आएर भजनलेखकले यो त नाश गर्ने दूतहरूको दल नै थियो भन्ने बोध गराउँछन् ।

भजन ७८:५०-५३: उहाँले आफ्नो रिसको निम्ति एउटा बाटो तयार गर्नुभयो, र उहाँको रिस कुनै रोकटोकविना दन्किन सक्थ्यो । हरेक मिस्रीको घरमा एउटा अज्ञात महामारीले एक-एक जेठा छोरालाई प्रहार गर्‱यो । एकै रातमा मिस्र देशको पौरुष, तिनीहरूका सुन्दर-सुन्दर जवानहरू नाश भए । तर इस्राएलीहरूका घरहरू निस्तारको पाठोको रगतद्वारा सुरक्षित रहे । हिब्रूहरूको एउटै पनि छोरा मारिएन ।

यी सबै विपत्तिहरू यति पक्षधर थिए कि यिनको निम्ति कुनै प्राकृतिक कारण थिएन । तर परमेश्वरले तिनीहरूको पक्षमा गर्नुभएका अद्भुत-अद्भुत कामहरूको निम्ति कसरी ती यहूदीहरूले धन्यवादी हुन बिर्सै त ?

उहाँले तिनीहरूलाई भेडाहरूका बगाललाई भैं मिस्र देशदेखि निकालेर

लैजानुभयो र अगम्य उजाडुस्थानबाट भएर डोस्वाउनुभयो । 'उहाँले तिनीहरूलाई सुरक्षा-साथ अगुवाइ गर्नुभयो; तिनीहरूलाई केको डर? तर उता समुद्रले तिनीहरूका शत्रु-हरूलाई खर्लप्यै छोपिदियो' (जेलिनो) । त्यो उहाँको प्रेम र शक्तिको कत्रो अद्भुत प्रदर्शनी थियो !

ठ) भजन ७८:५४-५५: परमेश्वरले ती मानिसहरूलाई दया देखाएर प्रतिज्ञा गरिएको देशमा ल्याउनुभएको कुरा तिनीहरूले बिर्सै

अनि उहाँले तिनीहरूलाई आफ्नो पवित्र भूमिको सिमानामा अर्थात् त्यस पहाडमा ल्याउनुभयो, जुनचाहिँ उहाँको दाहिने हातले तिनीहरूको निम्ति प्राप्त गरेको थियो । त्यस बेलामा मूर्तिपूजा गर्ने अन्यजातिहरूले त्यसमा बसोबास गरिरहेका थिए । यसकारण उहाँले ती अन्यजातिहरूलाई त्यहाँबाट लखेट्नुभयो, र देश इस्राएलका कुलहरूको बीचमा बाँडिदिनुभयो । उहाँले स्नेहको साथ आफ्नो बगालको हेरचाह गर्नुभयो । अरू कुनै गोठाला नै छैन, जसले परमप्रभुले जस्तै आफ्ना भेडाहरूको हेरचाह गर्छ ।

ड) भजन ७८:५६-५८: देशमा ती मानिसहरूको विश्वासघात र मूर्तिपूजा

के तिनीहरू उहाँप्रति कृतज्ञ भए? होइन, तिनीहरू कृतज्ञ थिएनन् । न्यायकर्ताहरूको समयमा तिनीहरूले उहाँको परीक्षा गर्नसम्म गरे; तिनीहरूले उहाँको विरुद्धमा विद्रोह गरे र उहाँका आज्ञाहरूको अवहेलना गरे । बुबाहरू जस्तै छोराहरू त्यस्तै भएर तिनीहरू पूरा अविश्वासी र अविश्वसनीय ठहरिए, धनुर्धारीले भर पर्न नसक्ने बाङ्गो-टेढा धनुर्भैं । तिनीहरूले डाँडाहरूहुँदो मूर्तिहरूका थानहरू बनाएर परमप्रभुको रिस उठाए र

आफ्ना खोपिएका मूर्तिहरूद्वारा उहाँको डाहा असाध्यै जलाए ।

ढ) ७८:५९-६७: परमेश्वरले आफ्नो क्रोधमा इस्राएली जातिलाई रद्द गर्नुभएको

भजन ७८:५९-६०: कवितात्मक शैलीमा भजनकारले निम्न शब्दचित्र कोरेका छन्: मानिसहरूको गहन कृतघ्नता सुनेर परमेश्वर आफ्नो क्रोधमा आगो हुनुभयो । वास्तवमा परमप्रभुको निम्ति त्यसमा अप्रत्याशित कुरा केही पनि थिएन । त्यो त तिनीहरूले विद्रोह गरेको-गरेकै लामो इतिहासको अन्तिम विन्दु मात्र थियो । तर यस घडीमा उहाँले उत्तरीय राज्य इस्राएलको पूर्णविराम गर्नुभयो; किनकि यी कुलहरू उहाँको रिस उठाउन र उहाँको विरोधमा विद्रोह मच्चाउनमा अग्रसर थिए । उहाँले शीलो, भेट हुने पालको त्यस निवास-स्थानलाई त्यागिदिनुभयो । पृथ्वीमा शीलो-चाहिँ त्यो एकमात्र ठाउँ थियो, जुन ठाउँ उहाँले बितेको समयमा आफ्ना जनहरूको बीचमा वास गर्न चुन्नुभएको थियो ।

भजन ७८:६१-६४: त्यस समयमा परमेश्वरले आफ्नो सामर्थ्य पलिस्तीहरूको कैदमा लान दिनुभयो । उहाँको सामर्थ्य यहाँ वाचाको सन्दुक बुभनुपर्छ । यसरी उहाँको महिमाको प्रतीक, सुनले मोहोरिएको त्यो सन्दुक शत्रुहरूको हातमा पर्यो (१ शमूएल ४:११^{१०}) । इस्राएली मानिसहरूको बीचमा ठूलो काटमार भयो; अनि तीस हजार सिपाहीहरू यस लडाइँमा मारिए (१ शमूएल ४:१०) । यति धेरै जवानहरू लडाइँमा मारिएपछि यिनीहरूको विवाहमा कसैले पनि गीत गाउन पाउँदैनथियो, र तिनीहरूका कन्याहरूको विषयमा कसो? यिनीहरूलाई कुनै बुबाले पनि कसैसँग विवाह गराउन सक्दैनथियो । अनि तरवारले ढालिएका

पूजाहारीहरूचाहिँ होप्नी र पिनहास, एलीका भ्रष्ट छोराहरू थिए (१ शमूएल ४:११^ब) । तिनीहरूका विधवाहरूले तिनीहरूको मृत्युमा विलाप किन नगरेको ? तिनीहरूको निम्ति विलाप नगरेको कारण यो हुन सक्छ, कि त्योभन्दा बढी शोक पलिस्तीहरूले वाचाको सन्दुक कब्जा गरेकोमा थियो । किनकि इस्राएलबाट महिमा लिएको कुरा तिनीहरूले बुझे (१ शमूएल ४:१९-२२) ।

भजन ७८:६५-६६: केही समयसम्म परमप्रभुले आफ्ना जनहरूको दुर्दशा बेवास्ता गर्नुभएको जस्तै देखिन्थ्यो । तर त्यसपछि उहाँ जल्दो क्रोधको रापको साथ बिउँभनुभयो र मद्यले उत्तेजित भएको मानिसभैं कराउनुभयो । तब पलिस्तीहरूको कत्रो हार भयो ! तिनीहरू भाग्दै जाँदा उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूको पिठ्युँमाथि हिकाउनुभयो । तिनीहरूको यो हार कति लाजमर्दा हार थियो (१ शमूएल ७:१०-११; १३:३-४ र १४:२३) ।

भजन ७८:६७: तर परमेश्वर यूसुफको तम्बू रद्द गर्नुभएको आफ्नो निर्णयमा अडिग रहनुभयो । उहाँले एप्रैमको कुल चुन चाहनुभएन । यहाँ, यस ठाउँमा यूसुफ र एप्रैम भन्ने नामहरू उत्तरका दसवटा कुलहरूलाई सङ्केत गर्न प्रयोग गरिएका छन् । रूबेनले आफ्नो जन्मसिद्ध अधिकार गुमाइपठाएपछि यूसुफले कनान देशमा दुईवटा अधिकारका भागहरू पाए, अर्थात् तिनका दुईजना छोराहरू एप्रैम र मनस्सेले एक-एक भाग पाए ।

ण) भजन ७८:६८-७२: परमेश्वरले यहूदा, सियोन पर्वत र दाऊदलाई चुन्नुभएको

भजन ७८:६८-६९: तर एप्रैमचाहिँ विद्रोह गर्नमा अग्रसर थिए; यसकारण परमेश्वरले शासन-अधिकार तिनलाई दिनुभएन, तर त्यसको सम्मान यहूदालाई

दिनुभयो । अनि यहूदा कुलको भूभागमा उहाँले सियोन पर्वतलाई आफ्नो पवित्र-स्थानको निर्माण गर्ने ठाउँको रूपमा चुन्नुभयो । त्यसको उचाइ स्वर्गजतिकै उच्च थियो र त्यसको दृढता पृथ्वीजस्तै अचल थियो ।

भजन ७८:७०-७१: अनि उहाँले यहूदाबाटै आफ्ना दास दाऊदलाई पनि चुन्नुभयो । ती गोठाला एवम् राजाले आफ्नो तालिम भेडाहरूको बीचमा पाए, जब तिनले दूध खुवाउने भेडीहरू र तिनका पाठाहरूको हेरचाह गर्दैथिए, र जब तिनले प्रकृतिबाट आत्मिक तथ्यहरू सिक्दैथिए । त्यसपछि परमप्रभुले तिनलाई लिनुभयो अनि आफ्नो प्रजाको गोठाला र इस्राएल आफ्नो अधिकारको भागमाथि राजा तुल्याउनुभयो । अनि दाऊद तिनीहरूको गोठाला र तिनीहरूको राजा भएर काम गर्थे ।

भजन ७८:७२: 'यसकारण उनले तिनीहरूलाई आफ्नो हृदयको सच्चाइअनुसार चराउँथे र आफ्नो हातको निपुणताले तिनीहरूलाई डोस्छाउँथे ।'

अनि यसरी गोठालाको शान्तमय धुनमा यो भजन समाप्त भयो । तर यस भजनबाट बिदा लिनुभन्दा अघि हामीले याद गर्नुपर्छ, कि इस्राएली जातिको इतिहास एउटा ऐना हो, जसमा हामीले आफ्नै इतिहास देख्न सक्छौं । अनि जुनै हालतमा पनि हामी तिनीहरूभन्दा बढी दोषी छौं; किनभने हाम्रा सौभाग्यहरू तिनीहरूका भन्दा ठूला छन् । गलगथाको प्रेमको आगोले अग्नि भएका हामी – हामी किन गुनासो गर्ने ? हामी किन विद्रोह गर्ने ? हामी प्रभु येशूलाई किन सीमित राख्ने ? अथवा हामी किन कृतघ्न बन्ने ? तर के गर्ने ? हामी दोषी छौं; किनभने हामीले इस्राएलका पवित्र जनको रिस उठाएको अनगिन्ती छ । हजार पल्ट पतित भएर हामीले उहाँलाई दुःखित तुल्याएका छौं । असंख्य आशिषहरू

पाएर पनि हामीले गनगन गरेका छौं र गुनासो गरेका छौं ।

तर परमेश्वरको धीरज असीमित होइन । यसकारण एउटा समय आउँछ, जब उहाँले हामीलाई हाम्रो पछि-हटाइको तीतोपन चाख दिनुहुन्छ । हामीले उहाँको अनुग्रह हेला गर्छौं भने हामीले उहाँको शासना भोग्नुपर्छ । अनि हामीले विश्वासयोग्यता र इमानदारीको साथ उहाँको सेवा गर्न मान्दैनौं भने उहाँले त्यस सेवाको भार अरूलाई सुम्पनुहुन्छ । तब हामीले आशिष गुमाउनेछौं र कहिल्यै फेरि उहाँजस्तै असल मालिकलाई भेट्नुपर्नेछैनौं ।

भजन ७९: कैदीहरूको सुस्केरा

भजन ७९ चाहिँ भजन ७४ को जोडी हो । त्यस भजनले परमेश्वरको जायजेथाको विनाश, उहाँको मन्दिरको विध्वंससित सरोकार राख्छ । हाम्रो सामु भएको भजनमा पनि मन्दिर फेदसम्म माटोमा मिलाएको घटना एकक्षणको निम्ति प्रसङ्ग भएकै हो; तर यस भजनको प्रमुख सन्दर्भचाहिँ परमेश्वरका जनहरूको उजाड़ता अर्थात् इस्राएलीहरूलाई नष्टभ्रष्ट पारिएको घटना हो । भजनकारले यहाँ खूब सिपालो ढङ्गले यहूदीहरूको मुद्दा पेश गर्छन् अनि तिनीहरूले विश्रान्ति र जागृति पाऊन् भन्ने अनुरोध गर्छन् ।

भजन ७९:१: अन्यजाति आक्रमकारीहरूले इस्राएल देशमाथि चढाइ गरे, र बख्तरबन्द वाहन वा टैंकहरूले जस्तै ठेलेका-ठेलेकै तिनीहरू राजधानीभित्र पसे । अनि तिनीहरूका अपवित्र खुट्टाहरूले पवित्र-स्थानलाई अशुद्ध पारे, र त्यो प्रिय मानिएको शहर एउटा खण्डहर भयो ।

भजन ७९:२-४: अनि एउटा डरलाग्दो हत्याकाण्ड भयो । जताततै कुहेका लाशहरू ठसठसती गन्हाए । यहूदीहरूका नगाडिएका लाशहरू यत्र-तत्र-सर्वत्र पडिरहे — कत्रो

हुनेसम्मको अपमान !! गिद्धहरू ती लाश-हरूमाथि जाइलागे र सिनु खाने पशुहरूले घिचेर आफ्नो शिकार ख्वापख्वापती निले । यरूशलेमको चारैतिर रगत पानीसरह बग्यो । अनि आक्रमणकारी शत्रुहरूले मारिएका मानिसहरूका लाशहरू गाड्ने बन्दोबस्त धरि गरेनन् । इस्राएल देशका छिमेकी जातिहरूले इस्राएली जातिमाथि आइपरेको विपत्तिबाट के साह्रै मज्जा लिए, बाफरे !

भजन ७९:५-७: पक्का पनि त्यो परमप्रभुके भयानक रिस र डाहपूर्ण क्रोधको अशुभ लक्षण थियो; यसमा कुनै शङ्का थिएन । तर यस कुरामा एउटा प्रश्न उठेको छ: कहिलेसम्म उहाँको त्यो डाह इस्राएलको विरुद्धमा आगोभैं जलिरहने त ? के अन्य-जातिहरूको पालो आएको थिएन र ? किनकि ती अन्यजातिहरूले परमप्रभुलाई चित्र चाहँदैनथिए; हठी भएर यिनीहरूले उहाँको नाम लिन मान्दैनथिए । अनि अबचाहिँ यिनी-हरूले परमेश्वरका जनहरूको आम हत्या गरेर र देश विध्वंस पारेर यिनीहरूका पापहरू चरमसीमामा पुगे ।

भजन ७९:८-१०: अहिलेसम्म जे भनिएको थियो, त्यो त भूमिका मात्र भएको थियो । अब भजनकारले समस्याको मूल-कारण पेश गर्छन् । हो, तिनले मानिलिन्छन्, कि त्यस विपत्तिको जड कारणचाहिँ इस्राएली जातिको पाप हुँदो रहेछ । 'हाम्रो विरोधमा हाम्रा पितापुर्खाहरूका अधर्महरू नसम्भन्नु-होस् !' त्यो कुरा मानिलिएपछि तिनले आफ्ना अकाट्य तर्कहरू पेश गरेर सर्वशक्तिमान्लाई दया देखाउन बाध्य गराए । तिनले परमेश्वरको दया पाऔं भन्ने विनय गरे । किनकि मानिसहरूलाई अहिले नै त्यसको नितान्त आवश्यकता परेको थियो । त्यसपछि तिनले परमेश्वरको नामको महिमाको खातिर आफ्नो निवेदन पूरा भएको चाहे; यो तिनको निवेदनको जग थियो । परमप्रभुले टुटेका र

चूर्ण हृदय भएकाहरूको पाप क्षमा गर्ने र उनीहरूलाई छुटकारा दिने प्रतिज्ञा गर्नुभयो । यसो हो भने, यस सम्बन्धमा उहाँको नामको सम्मान बाजीमा हालिएको थियो । अनि अन्तिम आएर शत्रुका हाँसखेल र दिल्लगी चुप पार्न अत्यावश्यक थियो । यिनीहरूको खिसीका शब्दअनुसार इस्राएलका परमेश्वरको अस्तित्व छँदैथिएन । यसकारण यो उहाँले आफ्नो अस्तित्वको प्रमाण दिन सक्न उहाँको सुनौलो मौका थियो । यसैले यिनीहरूबाट आफ्ना विश्वासयोग्य दास-हरूको रक्तपातको बदला लिएर उहाँले यिनी-हरूसित प्रतिशोध गरिदिऊन् ।

भजन ७९:११-१२: तब भजनकारले परमेश्वरलाई निम्न अनुरोध गर्छन्: उहाँले कैदीको उदासले पूर्ण सुस्केरा सुनिदिऊन् र मर्नको निम्ति ठहराइएकाहरूलाई छुटकारा गरिदिऊन्, अँ, उहाँले आफ्नो महान् शक्तिको योग्य प्रकारले उनीहरूको उद्धार गरून् । अनि शत्रुहरूले परमप्रभुको साह निन्दापूर्ण उपहास गरे; यसकारण यिनीहरूले यसको निम्ति सात गुणा बढी सजाय भोगून् – तिनको अनुरोध यही थियो ।

भजन ७९:१३: अनि यो सब इस्राएलको शान्ति र परमेश्वरको प्रशंसाको कारण बनेछ । उहाँलाई प्रेम गर्ने उहाँको बगालले कहिल्यै उहाँलाई धन्यवाद चढाउन छोड्नेछैन । उहाँको प्रशंसा गर्दै गरेको एक पुस्तापछि उहाँको प्रशंसा गर्ने अर्को पुस्ता उठ्नेछ ।

भजन ८०: परमेश्वरको दाहिने हातको मानिस

जुन शोक र सुस्केरा धेरै भजनहरूको तरङ्ग र प्रसङ्ग भएका छन्, त्यही शोक र सुस्केराले यहाँ निरन्तरता पाएका छन् । यस भजनमा जुन इस्राएली जातिले पहिले बगालको रूप र त्यसपछि दाखको बोटको रूप लिएको छ,

त्यही इस्राएली जातिले पापको क्षमा पाऊँ र फेरि स्थापित हुन पाऊँ भनेर निवेदन गर्छ ।

भजन ८०:१-३: अनि उक्त निवेदन इस्राएलका गोठालाकहाँ पेश गरिएको छ । 'इस्राएलका गोठाला' परमेश्वरको त्यो नाम हो, जुन नामचाहिँ याकूबले यूसुफलाई आशीर्वाद दिँदा प्रयोग गरे, जसरी लेखिएको छ: 'त्यहीँबाट त्यो गोठाला, अँ, इस्राएलको चट्टान हुनेछ' (उत्पत्ति ४९:२४) । उहाँले यूसुफलाई भेडाबाखाको बगाललाई भैंँ मिस्र देशदेखि कनान देशसम्म डोस्त्राउनुभयो । अनि महापवित्रस्थानमा, त्यस महामाको बादलमा, कृपा-आसन ढाकेर रहने करूब-हरूको बीचमा सिंहासनमाथि बस्नुहुने उहाँ नै हुनुहुन्थ्यो । तर अहिलेचाहिँ? उहाँ इस्राएललाई त्याग्नुभएको जस्तै देखिन्थ्यो, अनि त्यो पवित्रस्थान नाश भएको थियो । यसकारण 'हे प्रभु, आफ्नो कृपादृष्टि र दयामा आफ्नो चेहरा चम्काउनुहोस् र एप्रैम, बिन्यामिन र मनस्सेको सामु आफ्नो बल जगाउनुहोस्' भन्ने निवेदन गरिएको छ । इस्राएलीहरूले यात्रा गर्दा यी तीन कुलहरू अग्रपङ्क्ति हुन्थे, त्यसपछि कोहातीहरूले करारको सन्दुक बोक्थे । तर यहाँ तिनीहरूले समस्त इस्राएली जातिलाई सङ्केत गर्छन् । परमेश्वरले आफ्नो बल जगाउनु तिनीहरूलाई अति जरुर लागिरहेको थियो; (हाम्रो भाषामा भन्न हो भने उहाँले आफ्नो पाखुरा सुर्कुनु थियो) । उहाँको निम्ति तिनीहरूको उद्धार गर्न पाइला चाल्ने आपातकाल भएकै थियो । यसकारण 'हामीलाई कैदबाट फर्काउनु-होस्' भनी तिनीहरूले निवेदन गरे । उहाँले आफ्नो दयामा तिनीहरूमाथि आफ्नो चेहरा चम्काउनुभयो भने तिनीहरूको छुटकारा सुनिश्चित हुनेथियो ।

भजन ८०:४-७: इस्राएली जाति र परमप्रभु सेनाहरूका परमेश्वरको बीचमा ठूलो दूरी भएको थियो । उहाँ तिनीहरूका

पापहरूको खातिर मात्र होइन, तर तिनीहरूका प्रार्थनाहरूसँग पनि रिसाउनुभएको थियो। यसकारण उहाँले तिनीहरूलाई भोजनको रूपमा आँसुको रोटी दिनुभयो र आँसुको धाराबाट प्रशस्त पिउन दिनुभयो। उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूका अन्यजाति छिमेकी-हरूको निम्ति भगडा र विवादको कारण बनाउनुभयो, र तिनीहरू तिनीहरूका शत्रुहरूको बीचमा निर्मम खिसी र हाँसोको पात्र भए। तिनीहरूको निम्ति एउटै उपाय रहेको थियो: सेनाहरूका परमेश्वरले तिनीहरूलाई बचाउन तिनीहरूमाथि कृपादृष्टि राखून्।

भजन ८०:८-११: परमेश्वरले मिस्र देशबाट इस्राएली जाति, एउटा कलिलो दाखको बोट ल्याउनुभयो। यो दाखको बोट प्रतिज्ञा गरिएको देशमा रोप्न उहाँले त्यहाँबाट कनानीहरूलाई निकाल्नुभयो। जसरी दाखबारीको मालिकले जमिन फाँडफुँड गरेर त्यसको खेती गर्छ, त्यसरी नै परमप्रभुले आफ्ना जनहरूको सम्बन्धमा पनि ठूलो दुःख उठाउनुभयो। अनि मिस्र देशबाट ल्याइएको विरुवा सार्ने काममा उहाँ सफल हुनुभयो। किनकि दाखको बोटले गहिरो हुने गरी जरा हाल्यो, र यसको जनसङ्ख्या बढ्यो, र मानिसहरूले देशलाई भरिदिए। यो दाखको बोट के साह्रै मज्जाले बढ्यो र मौल्यो! यो त आफ्नो प्रतापमा पहाडहरूभन्दा उच्च थियो र ठूला-ठूला देवदारहरूभन्दा पनि बलियो भयो। यसका मुनाहरू यता भूमध्यसागरसम्म फैलिए भने, उता यसका मुनाहरू यूफ्रेटिस नदीसम्म फैलिएर गए। राजा सुलेमानको शासनकालमा इस्राएलले पूर्वपट्टि यूफ्रेटिस नदीसम्मको भूभाग ओगटेको थियो (१ राजाहरू ४:२१ र २४), तर त्यस भूभाग-माथिको शासन अस्थायी थियो।

भजन ८०:१२-१३: तर त्यसपछि परमेश्वरले यस दाखको बोटको वरिपरि

आफ्नो सुरक्षाको पर्खाल हटाउनुभयो र लुटपाट गर्ने जातिहरूलाई दाखबारीमाथि हात हाल्न दिनुभयो। बँदेल र अरू जङ्गली पशुहरू यस दाखबारीमा पसेर यसलाई उजाड पारिदिए – पहिला मिस्र देश, अशशूर र बेबिलोन, त्यसपछि फारस, ग्रीस देश र रोमी सरकार। भजनकारले बँदेलको चित्र लिएर आफ्नो सीमित ज्ञानदेखि बाहिरको कुरा लेखे; किनभने शताब्दीहरू बितेपछि रोमी सेनाले इस्राएल देशलाई नष्ट-ध्वस्त पार्यो; अनि तिनीहरूको भण्डाको प्रतीक एउटा बँदेल थियो, जुन भण्डा तिनीहरूले जताततै घमण्डको साथ फरफराउँथे।

भजन ८०:१४-१५: अनि फेरि एक पल्ट मानिसहरूले सेनाहरूका परमेश्वरलाई 'आशिष लिएर फर्किआउनुहोस्' भनेर विन्ती गर्छन्। उहाँले स्वर्गको किल्लाबाट तलतिर हेरेर यस दाखको बोटमाथि टिठाऊन्, यसको सुधि लिऊन्। अनि तिनीहरूको शब्दअनुसार यो दाखको बोट 'त्यो दाखबारी थियो, जुनचाहिँ तपाईंको दाहिने हातले रोपेको छ, र त्यो हाँगा थियो, जुनचाहिँ तपाईंले आफ्नो निम्ति बलियो पार्नुभयो।' अनि यसमा चाखलाग्दो कुरा के हो भने, पुरानो नियमको 'टर्गुम' नामक पुरानो अरामी अनुवादले पन्ध्र पदको अन्तिम वाक्य यस प्रकारले अनुवाद गर्‍यो: 'अनि राजा मसीहमाथि, जसलाई तपाईंले आफ्ना निम्ति स्थापित गर्नुभयो।' तर पन्ध्र पदमा त्यस दाखबारी र त्यस हाँगाको अर्थ इस्राएली जाति थियो। अर्थ-लगाइमा यस प्रकारको गडबडी आउन दिनुहुँदैन; यो न्यायसंग्रह हुँदैन। किनकि यो निश्चित छ, कि केवल त्यसका दुई पदहरूपछि मसीहको प्रसङ्ग उठाइन्छ।

भजन ८०:१६: आक्रमणकारी सेना-हरूले यो दाखको बोट काटेर ढाले र जलाइ-दिए। तिनीहरू परमप्रभुको दोषी ठहर्‍याउने

एकै नजरले नाश होऊन् । किनकि तिनीहरू नाश हुन योग्य थिए ।

भजन ८०:१७-१८: 'तपाईंको हात तपाईंको दाहिने हातको मानिसमाथि रहोस् ' त्यस मानिसको सन्तानमाथि, जसलाई तपाईंले आफ्नै निम्ति बलियो पार्नुभयो ।' परमेश्वरको दाहिने हातपट्टि हुनुभएको मानिसचाहिँ प्रभु येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ (भजन ११०:१; हिल्ब्र १:३, ८:१ र १०:१२) । अनि 'मानिसको पुत्र' त्यही नाम हो, जुन नाम लिएर उहाँले सुसमाचारका पुस्तकहरूमा घरिघरि आफ्नो विषयमा कुरा गर्नुहुन्थ्यो । इस्राएलमा सम्पूर्ण आशिष त्यति बेलामा मात्र आउनेछ, जुन बेलामा उहाँलाई उहाँले पाउनुपर्ने स्थान दिइनेछ । त्यसपछि इस्राएल फेरि कहिल्यै पछि हट्नेछैन । परमप्रभुको पुनर्जीवित पार्ने शक्तिले जागृत भएर तिनीहरूले परमप्रभुको नाम पुकार्नेछन् ।

भजन ८०:१९: 'हे परमप्रभु, सेनाहरूको परमेश्वर, हामीलाई फर्काएर ल्याउनुहोस् र आफ्नो चेहरा हामीमाथि चम्काउनुहोस्, तब हाम्रो बचाउ सुनिश्चित हुनेछ ।' फेरि एक पल्ट यस भजनको स्थायी बोल दोहोरिएको छ, त्यसपछि यो भजन समाप्त हुन्छ । परमप्रभु, इस्राएलका गोठालाले आफ्ना बरालिएका भेडाहरू फर्काएर ल्याऊन् – यस गीतको आग्रहरूपी टेक थियो । किनकि परमप्रभु सेनाहरूका परमेश्वरको एकै मुस्कानले इस्राएल बचाइनेथियो ।

भजन ८१: तुरहीको चाड

यस यहूदी चाडको विषयमा श्री मेरील एफ. अङ्गरले यसो लेखेका छन्:

'तुरहीको चाड एक दिने चाड रूपमा मानिन्थ्यो, जुन दिनमा अनिवार्य रूपले परिश्रमका सबै कामबाट विश्राम लिइनुपर्थ्यो; यो सम्भना गराउने तुरही-फुकाइचाहिँ एउटा

पवित्र सभा हुन्थ्यो । समय बित्दै जाँदा पूजाहारीहरू र लेवीहरूले यसको निर्धारित बलिदानको अर्धबलि चढाउँदै गर्दा भजन ८१ का शब्दहरू र बेलुकाको बलिदान चढाउँदा भजन २९ का शब्दहरू गाउने गर्थे । यस दिनभरि बिहानदेखि बेलुकासम्म यरूशलेममा तुरहीहरू फुकिन्थे । अनि यस सम्बन्धमा यहूदी धर्मगुरुहरूले के विश्वास गर्थे भने, त्यस दिनमा परमेश्वरले सबै मानिसहरूको न्याय गर्नुहुन्थ्यो, र तिनीहरू गोठालाको सामुबाट भएर गएका भेडाहरूको बगालजस्तै उहाँको सामुनेबाट भएर जान्थे ।' 52)

यस तुरहीको चाडले चाहिँ इस्राएलीहरू आफ्नो स्वदेश फेरि भेला पारिने भावी शुभ कार्य चित्रण गर्छ । अनि यो भेला हुने काम-चाहिँ प्रभुको मण्डली उठाइलगिएपछि हुनेछ ।

भजन ८१:१-५^क: यस भजनको शुरुका पदहरूमा इस्राएलीहरूलाई आह्वान गरिएको छ: तिनीहरूले परमेश्वरको स्तुति गाउनुपर्छ, जो तिनीहरूको बलको स्रोत हुनुहुन्थ्यो; अनि तिनीहरूले याकूबका परमेश्वरको निम्ति आनन्दको सोर निकाल्नुपर्छ; किनकि याकूबको परमेश्वरचाहिँ सबै अनुग्रहका परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो । लेवीहरू आ-आफ्ना बाजा-गाजाहरू लिएर यस खुशीको गानबजानामा सामेल हुनु थियो, र पूजाहारीहरूले तुरही फुकेर सातौँ महिनाको औँसी आइपुगेको सङ्केत दिनु थियो । यो तुरहीको चाडचाहिँ इस्राएली जातिको निम्ति परमेश्वरले ठहर्‍याउनुभएको एउटा बिदाको दिन थियो (लेवी २३:२३-२५; गन्ती २९:१) । उहाँले यो चाड त्यस बेलामा इस्राएलको निम्ति ठहर्‍याउनुभयो, जब उहाँ मिस्र देशबाट भएर जानुभयो; (यहाँ 'यूसुफ' भन्नाले सारा इस्राएल बुझिन्छ) । त्यसको प्रतीत मतलब यो हो, कि मिस्र देशसँग मुकाबिला भइसकेपछि र उहाँका जनहरू

मिस्र देशबाट निस्किसकेपछि परमेश्वरले तिनीहरूलाई यो चाड मात्र दिनुभयो ।

भजन ८१:५^ब: अनि पाँच पदको अन्तमा हामी यसो लेखिएको पाउँछौं: 'जहाँ मैले एउटा भाषा सुनें, जुनचाहिँ मैले बुझिनँ ।' यहाँ बोल्ने व्यक्तिचाहिँ को थिए? के भजनकारले, कि इस्राएली जातिले अथवा परमेश्वरले यहाँ बोल्नुभयो? यो हामीले विचार गर्नुपर्छ ।

क) यदि ती बोल्ने व्यक्ति भजनकार आफैँ अथवा इस्राएली जाति हुन् भने त्यो नबुझिने विदेशी भाषा मिस्रीहरूको भाषा भएको हुनुपर्ला (भजन ११४:१) ।

ख) तर ती बोल्ने व्यक्ति परमेश्वर हुनुभयो भने, १) कि त उहाँले मिस्र देशबाटको छुटकाराद्वारा इस्राएली जातिलाई आफ्नो विषयमा एउटा नयाँ प्रकाश दिनुभयो, जुन नयाँ प्रकाश तिनीहरूका आत्माहरूको धन थियो । २) कि त त्यो नबुझिने भाषाचाहिँ परमेश्वरको वाणी थियो, जुन दिव्य वाणी यस भजनका अरू बाँकी पदहरूको मूल विषय थियो ।

हामी मानिलिऔं, यो बोल्ने व्यक्ति परमेश्वर हुनुहुन्छ; तब निम्न अर्थ निस्कन्छ: 'मैले मिस्रीहरूको भाषा सुनें, जुन भाषा मैले मानिनँ ।' श्री जर्ज विलियमसले यस वाक्यको अर्थ यस प्रकारले प्रस्तुत गरेका छन्: 'मैले मिस्रीहरूलाई आफ्ना भेडाहरूको रूपमा स्वीकार गरिनँ ।'

यहाँ बोल्ने व्यक्तिचाहिँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने धारणा आफ्नो पुष्टि कहाँबाट पाउँछ? 'मैले' भन्ने सर्वनाम शब्दले यस भजनको बाँकी भागमा सधैं परमेश्वरलाई सङ्केत गर्छ ।

भजन ८१:६-७: परमेश्वरले इस्राएली-हरूका काँधहरू हल्का पार्नुभयो; किनकि उहाँले तिनीहरूलाई मिस्रीहरूको अधीनस्थ गुलामका कामहरूबाट छुटकारा दिनुभयो । माटो र इँटहरूले भरिएका टोकरीहरू

बोक्नबाट तिनीहरूका हातहरूले छुटकारा पाए । जब तिनीहरूले उहाँलाई पुकारे, तब उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूको सङ्कष्टबाट छुटकारा दिनुभयो । गर्जनको गुप्त स्थानबाट उहाँले तिनीहरूलाई जवाफ दिनुभयो । 'गर्जनको गुप्त स्थान'को सन्दर्भ कि त त्यो बादल थियो, जुन बादलले तिनीहरूको मार्गदर्शन र रक्षा गर्थ्यो, कि त सिनाई पर्वतमा तिनीहरूलाई मोशाको व्यवस्था दिइएको घटना थियो । अनि उहाँले तिनीहरूलाई मरीबाको पानीमा जाँचुभयो, जहाँ मोशाले त्यो चट्टान हिकाए र परमेश्वरलाई नाराज तुल्याए ।

भजन ८१:८-१०: उहाँले तिनीहरूलाई अधिबाट चेताउनी दिनुभएको थियो, कि आशिषको मार्गचाहिँ उहाँलाई एकमात्र सत्य परमेश्वरको रूपमा मात्रमा र उहाँप्रति विश्वासयोग्य रहनुमा छ । उहाँले मूर्तिपूजा मनाही गर्नुभयो; यो सुनिश्चित थियो । उहाँले तिनीहरूलाई मिस्र देशबाट निकालेर ल्याउनु-भएको हो; यो महत्त्वपूर्ण कुरा सम्झाइ-सक्नुभएपछि उहाँले तिनीहरूसँग यसो भन्दै एउटा अचम्मको प्रतिज्ञा गर्नुभयो: 'आफ्नो मुख आँ गर, र म त्यो भरिदिनेछु ।' कहिलेकाहीं अलछे प्रचारकहरूले 'मेहनत गरेर प्रवचन तयार नगर्दा पनि हुन्छ; हामीले खालि आफ्नो मुख खोल्नुपर्छ, र प्रभुले हामीलाई हामीले प्रचार गर्नुपर्ने वचन दिइहाल्नुहुन्छ नि' भनेर त्यस प्रतिज्ञामा गलत अर्थ लगाइ-दिन्छन् । तर यसको अर्थ यस्तो हुँदै होइन । यस प्रतिज्ञाले भन्न खोजेको कुरा यस प्रकारको छ: तिनीहरू ठूला अर्जाहरूको साथ परमेश्वरकहाँ आए भने उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूको माग पूरा गरिदिनुहुनेथियो । उहाँले आफ्ना आज्ञाकारी जनहरूको निम्ति नगर्ने असल कुरा केही पनि छैन । यस विषयमा श्री अर्नो सी. गेबेलाइनले एकदम ठीक भनेका छन्:

‘कसले यस वाक्यको अर्थ पूरा बुझेको छ र? उहाँ त हाम्रा सर्वशक्तिमान् प्रभु हुनुहुन्छ; उहाँको निम्ति कुनै कुरा कठिन छैन। अनि उहाँले भन्नभयो: “तिम्रो मुख सकेसम्म आँगर, तब म त्यो भरिदिनेछु।” अनि नयाँ नियममा आएर उहाँले भन्नभयो: “मेरो नाममा जुनै पनि कुरा माग, र म त्यो पूरा गर्नेछु।” यस सम्बन्धमा उहाँको माग के हो? हामी उहाँप्रति आज्ञाकारी हुनुपर्छ; उहाँले हामीबाट हाम्रो हृदय र हाम्रो इच्छाको समर्पण खोज्नुहुन्छ।’ 53)

भजन ८१:११-१३: तर परमेश्वरका जनहरूले उहाँको सोर नसुनेभैं गरे, र इस्राएलले उहाँको आज्ञापालन गर्न चाहँदैनथियो। यसकारण उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूकै इच्छामा छोडिदिनुभयो, र तिनीहरूलाई तिनीहरूकै सल्लाहअनुसार चल्न र त्यसको निम्ति कष्ट भोग्न दिनुभयो। तर तिनीहरूलाई छोडिदिँदा परमेश्वरको हृदयमा कत्रो व्यथा थियो! तिनीहरूको निरन्तर मूर्खता र हठीपनाले उहाँलाई शोकित तुल्यायो। तिनीहरूले उहाँको कुरा सुनिदिएका भए उहाँले चाँडै तिनीहरूका शत्रुहरूलाई दबाउनुहुनेथियो। अनि तिनीहरूका विरोधीहरू डरले भुकेर उहाँको सामु आउनेथिए, र इस्राएलको समृद्धिमा कुनै अन्त हुनेथिएन। हो, उहाँले आफ्ना जनहरूलाई सबैभन्दा उत्तम गहुँ खुवाउनुहुनेथियो; सबैभन्दा उत्तम गहुँ भन्नाले सर्वोत्तम आत्मिक भोजन र शारीरिक पोषण बुझिन्छ। अनि उहाँले तिनीहरूलाई कनान देशका चट्टानहरूमा भएका मौरीका चाकाहरूबाट स्वादिष्ट महले तृप्त पार्नुहुनेथियो।

भजन ८२: पृथ्वीका शासकहरूको न्यायजाँच

भजन ८२:१: अदालत बस्यो; अनि न्यायकर्ताले आफ्नो आसन ग्रहण गर्नुभयो। अनि ती न्यायकर्ता परमेश्वर स्वयम् हुनुहुन्छ।

उहाँले पृथ्वीका शासकहरू र न्यायकर्ताहरूलाई हप्काउन दिव्य परिषद्को एउटा विशेष बैठक डाक्नुभएको छ। यिनीहरूलाई ईश्वरहरू भनिएको छ, किनकि यिनीहरू उहाँका प्रतिनिधिहरू हुन्, जसले परमेश्वरको नियुक्तिअनुसार उहाँका सेवकहरू भईकन समाजमा सुव्यवस्था कायम राख्नुपर्छ। वास्तवमा यिनीहरू हामीजस्तै मानिसहरू हुन्। तर यिनीहरूको उच्च पदले गर्दा यिनीहरू परमप्रभुका अभिषिक्त जनहरू हुन्। यिनीहरूले परमेश्वरलाई व्यक्तिगत रूपले नचिन्तान्, रपनि यिनीहरू परमेश्वरका अधिकारप्राप्त कर्मचारीहरू हुन्; अनि यही कारणले ‘ईश्वरहरू’ भन्ने नामद्वारा यिनीहरूलाई सम्मान गरिएको हो। तर यस शब्दको अक्षरशः अर्थ ‘शक्तिशाली जनहरू’ हो।

भजन ८२:२: पहिले परमेश्वरले यिनीहरूलाई यिनीहरूले काम गर्दा देखाएको दुर्व्यवहारको निम्ति हप्की दिनुहुन्छ; किनकि यिनीहरूलाई घूसखोरी र भ्रष्टाचारको दोष लागेको थियो। यिनीहरूले आफ्नो प्रशासन-अन्तर्गत धनीहरूको मुख हेरेर न्याय गर्थे, तर गरिबहरू थिचोमिचोमा पर्थे; अपराधीहरू दण्ड नपाई छोडिन्थे; तर इमानदार मानिसहरूले सठीक न्याय पाउँदैनथिए, तर आफ्ना मुद्दाहरूमा हार्नुपरेको थियो; किनकि न्याय-चाहिँ अत्याचारको हतियार बनेको थियो।

भजन ८२:३-४: त्यसपछि सारा पृथ्वीका न्यायकर्ताले यिनीहरूलाई फेरि एक पल्ट सामाजिक क्षेत्रमा यिनीहरूका जिम्मेवारीहरूको याद दिलाउनुहुन्छ: यिनीहरूले गरिबहरू, टुहुराहरू, दुःखमा परेका र खाँचोमा परेकाहरूको कानुनी अधिकार कायम राख्नुपर्छ। यिनीहरू धनसम्पत्ति नहुनेहरू वा सम्पत्ति खोसिएकाहरू र शोषण गरिएकाहरू सबैका सहायकहरू हुनुपरेको थियो।

भजन ८२:५: तर परमप्रभुको तर्फबाट यी सबै चेताउनीहरू यिनीहरूकहाँ आए ता पनि यिनीहरूमा कुनै सुधार आउला भन्ने आशा देखिँदैनथियो। यिनीहरू न ज्ञान-अनुसार, न समझअनुसार काम गर्न सक्ने रहेछन् भन्ने कुरामा उहाँ स्वगत कथन गर्नुभएभैं सुस्केरा हाल्नुहुन्छ। यिनीहरू आफैं अँध्यारोमा छामछाम-छुमछुम गर्दै हिँडेका हुनाले यिनीहरूले निर्देशनको आवश्यकता परेकाहरूलाई सहायता कहाँ गर्न सक्नेथिए? यस प्रकारको आशा नगरे हुन्छ। अनि यिनीहरूले न्यायपरायण र बुद्धिमानीसाथ काम नगरेको फलस्वरूप समाजका जगहरू हल्लिएका छन्; कानुन-व्यवस्थाको आज्ञा-पालन पूरा हराएको छ।

भजन ८२:६-७: यिनीहरू यिनीहरूको विशेषाधिकारमा स्वर्गसम्म उचालिए, तर यिनीहरू आफ्नो दण्डमा तल खसालिनेछन्। परमेश्वरले यिनीहरूलाई 'ईश्वरहरू' र 'परमप्रधानका सन्तान' भन्दैमा यिनीहरूले न्यायबाट उम्कने छुट पाएका छैनन्। अरू मानिसहरूसित सरह यिनीहरूसित व्यवहार गरिनेछ, र यिनीहरू शासकहरूको एकजना-जस्तै लड्ने रहेछन्। वास्तवमा, यिनीहरूको दण्ड बढी हुनेछ; किनकि यिनीहरूको सौभाग्य अरूको भन्दा ठूलै थियो।

हाम्रा प्रभु येशूले आफ्ना विरोधीहरूलाई सामना गर्नुभएको एक बेलामा छ पद उद्धृत गर्नुभयो (यूहन्ना १०:३२-३६); किनभने भर्खर तिनीहरूले उहाँलाई ईश्वर-निन्दाको आरोप लगाएका थिए; किनकि उहाँले आफू परमेश्वरसित बराबर हुनुभएको दाबी गर्नुभएको थियो।

'येशूले तिनीहरूलाई जवाफ दिनुभयो: "के तिमीहरूको व्यवस्थामा 'मैले भनें, "तिमीहरू ईश्वरहरू हो" ' भनेर लेखिएको छैन र? तब जसकहाँ परमेश्वरको वचन आयो, उहाँले तिनीहरूलाई 'ईश्वरहरू'

भन्नुभयो भने - र पवित्रशास्त्र भङ्ग हुन सक्दैन - तब जसलाई पिताले पवित्र गरेर यस संसारमा पठाउनुभयो, के तिमीहरूले उसैलाई 'म परमेश्वरको पुत्र हुँ' भनेकोमा 'तिमी ईश्वर-निन्दा गर्छौं' भन्छौ र?"'

पश्चिमी मानिसहरूको मन-मस्तिष्कको निम्ति यो तर्क त्यति स्पष्ट र विश्वासलाग्दो नहोला, तर उहाँका श्रोताहरूको निम्ति यो अकाट्य थियो। प्रभु येशूले एउटा तर्कमाथि अर्को तर्क स्थापित गर्नुभएको तिनीहरूले बुझे। उहाँको तर्कको जोर यस प्रकारको थियो:

तर्क क) भजन ८२ मा परमेश्वरले शासकहरू र न्यायकर्ताहरूलाई 'ईश्वरहरू' भनेर सम्बोधन गर्नुभयो। वास्तवमा, यिनीहरूमा कुनै ईश्वरत्व छँदैथिएन, तर यिनीहरू आफ्नो उच्च पदअनुसार परमेश्वरकै सेवकहरू थिए; यसकारण यिनीहरूलाई 'ईश्वरहरू' भन्ने नामद्वारा सम्मान गरिएको हो। अनि यिनीहरूको विशेषता केमा थियो त? यिनीहरूकहाँ परमेश्वरको वचन आएको थियो, अर्थात् परमेश्वरले यिनीहरूलाई उच्च पदअधिकारीहरूको रूपमा शासन र न्याय गर्न नियुक्त गर्नुभयो (रोमी १३:१)।

तर्क ख) अनि यिनीहरूजस्ता मानिस-हरूलाई 'ईश्वरहरू' भन्ने नाम लगाउन सकिन्थ्यो भने, भन् बढ्ता गरी प्रभु येशूलाई 'परमेश्वर' भन्ने नाम लगाउन सुहाउँछ र सठीक ठहरिन्छ। किनकि परमेश्वर पिताले उहाँलाई पवित्र गरेर यस संसारमा पठाउनु-भएको हो। यसको मतलब के हो भने, उहाँ अनादिकालदेखि नै परमेश्वर पितासँगै स्वर्गमा रहनुभएको थियो। त्यसपछि पिताले उहाँलाई एउटा सेवाकार्यको निम्ति अलग गरेर यस संसारमा पठाउनुभयो, र उहाँले बेतलेहेममा जन्म लिनुभयो।

प्रभु येशूले आफू परमेश्वरसित बराबर हुनुभएको दाबी गर्नुभएको कुरा यहूदीहरूले

स्पष्टै बुभे; यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई पक्रन खोजे, तर उहाँ तिनीहरूको हातबाट उम्कनुभयो (यूहन्ना १०:३९) ।

भजन ८२:८: तर आउनुहोस्, हामी अब यस भजनको अन्तिम पदमा फर्कीं ।

‘हे परमेश्वर, उठ्नुहोस्, पृथ्वीको न्याय गर्नुहोस्; किनकि तपाईं सबै जातिहरूको हकवाला हुनुहुन्छ ।’

आसाफले यस ठाउँमा परमप्रभुलाई पुकारेका छन्: उहाँले मानिसहरूका काम-हरूमा हस्तक्षेप गर्नु अनि भ्रष्टाचार र अन्यायको सट्टामा धार्मिकता र न्याय स्थापित गर्नु । अनि यस प्रार्थनाको उत्तर त्यति बेलामा मिल्नेछ, जुन बेलामा प्रभु येशू पृथ्वीमाथि राज्य गर्न फर्केर आउनुहुनेछ । भविष्यवक्ताहरूले भविष्यवाणी गरेअनुसार त्यस बेलामा ‘उजाडस्थानमा न्यायले वास गर्नेछ, र फलवान् खेतबारीमा धार्मिकताले वास गर्नेछ’ (यशैया ३२:१६) । तब पृथ्वी पक्षपात र भ्रष्टाचारमुक्त, अँ, घूसखोरी र छलकपटमुक्त समाज बनेछ ।

भजन ८३: छ दिने युद्धको विषयमा लेखिएको भजन

इस्वी संवत् १९६७ साल मई महिनाको २८ तारिखको दिनमा संयुक्त अरब गणतन्त्रका राष्ट्रपति श्री गमल अब्देल नासेरले यसो भने: ‘हामी इस्राएलमाथि व्यापक हमला गर्ने योजना बनाएका छौं । अनि यो चाहिँ एउटा चौतर्फी युद्ध हुनेछ । अनि हाम्रो लक्ष्य इस्राएललाई नाश गर्नु हो ।’ अनि जब जून पाँच तारिखमा लडाइँ शुरु भयो, तब संयुक्त अरब गणतन्त्रलाई साथ दिन जोर्डन, सिरिया, इराक, अल्जेरिया, सुदान, कुवेत, साउदी अरबिया र मोरोक्को सामेल भए । इस्राएललाई समुद्रमा ठेलिदिने त्यस संघको दुःप्रयास पूरा रूपले असफल भयो । छ

दिनभित्र यो लडाइँ समाप्त भयो; अनि इस्राएल सुस्पष्ट विजेता भयो ।

त्यस छ दिने युद्धपछि धेरै बाइबल प्रेमीहरूको निम्ति भजन ८३ ले नयाँ अर्थ पायो । अनि हुन सक्छ, यस भजनको भविष्यवाणी त्यस दिनसम्म फेरि र फेरि पूरा हुनुपर्ला, जुन दिनमा प्रभु येशू राजाको रूपमा राज्य गर्न आउनुहुनेछ र इस्राएलले प्रतिज्ञाको देशको निम्ति गरेको दाबी फेरि कहिल्यै कसैद्वारा खण्डन गरिनेछैन, तर सदाको निम्ति चिरस्थायी हुनेछ ।

भजन ८३:१-५: यहाँ बोल्ने व्यक्तिचाहिँ चारैतिरबाट घेरिएको इस्राएली जाति हो भन्ने कुरा स्पष्ट बुझिन्छ । इस्राएलले यहाँ परमेश्वरलाई यसो भन्दै पुकार गरेको छ: ‘चुप नरहनुहोस्, तर कारबाही गर्न निश्चित कदम चाल्नुहोस् !’ हो, इस्राएलीहरूले आफ्नो सुरक्षा र संरक्षणको निम्ति निवेदन गरे, तर तिनीहरूले पेश गरेको मुद्दा तिनीहरूको मात्र कहाँ थियो र? तिनीहरूको त्यो मुद्दा परमेश्वरको मामिला पनि थियो नि । यसकारण ‘तपाईंका शत्रुहरू ... तपाईंलाई घृणा गर्नेहरूले ... तपाईंको प्रजाको विरोधमा ... तपाईंको शरणमा रहनेहरू ... तिनीहरूले तपाईंको विरोधमा मोर्चा बाँधेका छन्’ भनेर तिनीहरूले आफ्नो मुद्दा पेश गरेका छन् । किनकि इस्राएलका शत्रुहरू उहाँकै शत्रुहरू थिए; तिनीहरूले उहाँलाई यो कुरा बिसर्न दिँदैनथिए ।

तिनीहरूले भनेका कुराहरू वास्तविक थिए । शत्रुहरूले हूलदङ्गा मच्चाए – यो विरोधीहरूका धम्की र ललकारहरूको ज्वलन्त वर्णन थियो । यिनीहरूले छली र धूर्त युक्तिहरू रचे – सोभियत रसियाका सल्लाहकारहरूको आडमा । यिनीहरूले आपसमा मतो गरे – त्यो बैठक आज ‘अरब संघका बैठकहरू’ भन्ने नामले चिनिन्छ ।

‘आओ, एउटा राष्ट्र नहुने गरी हामी तिनीहरूलाई काटिदिऔं, र इस्राएलको नाम फेरि कहिल्यै सम्भननामा नआओस्’ भन्ने धम्कीअनुसार यिनीहरूले इस्राएलको नाम-निसान मेट्ने प्रयास गरे। तिनीहरूले राष्ट्रहरूको महासंघ गठन गरेर सम्मिलित मोर्चा बाँधे – यस महासंघमा अधिकांश इस्राएलीहरूसित नजिकको नाता पर्ने जातिहरू थिए।

भजन ८३:६-८: अनि हामीले यी जातिहरूको वर्तमान प्रतिरूप खोजेर निकाल्न कोशिश गर्छौं भने हामीलाई निक्कै समस्या हुन्छ। हामी जान्दछौं, अशशूर वर्तमान इराक हो; अनि इश्माएलीहरू अब्राहाम र हागारबाट जन्मिएका सन्तानहरू थिए, जसबाट अरबीहरू निस्केर आए। अनि एदोमी र अमालेकीहरूको विषयमा हामी जान्दछौं कि यिनीहरू एसावका वंश हुन्। अनि मोआबी र अम्मोनीहरू लूतका सन्तान हुन्, तर तिनीहरूका वर्तमान नामहरू पत्ता लगाउन असम्भव छ। अनि पलिस्तीहरूले बसोबास गरेको क्षेत्र आज गाजा-भूभाग भनिन्छ। अनि टायर शहर वर्तमान लेबानोनमा अवस्थित थियो। अनि गबालचाहिँ फोनेसियामा अवस्थित भएको प्राचीन गुब्ला वा बिब्लोस हो। अब हागारीहरूको कुरा आयो: अनि कति सूत्रहरूको कथनअनुसार हागारीहरू हागारका वंशहरू हुन् अर्थात् इश्माएलीहरूको उपजात हुन्, तर यो कुरा सत्यापन गर्न सकिँदैन। यी नामहरूको सम्बन्धमा अस्पष्ट कुरा धेरै भएको हुनाले हामी यी नामहरू मध्य-पूर्वका वर्तमान देशहरूसित जोड्ने प्रयास नगरेकै राम्रो हुन्छ। यसकारण तिनीहरूलाई इस्राएलका अन्यजाति शत्रु-हरूको रूपमा लिनु उचित देखिन्छ।

यत्रो विशाल राष्ट्र-संघको विरुद्धमा सूक्ष्म इस्राएल कसरी खडा हुन सक्छ? यस

प्रश्नको केही उत्तर तीन पदमा पाइन्छ: परमेश्वरका जनहरू उहाँको शरणमा परेकाहरू थिए, अथवा के.जे.वी.-अनुसार ‘उहाँका गुप्तमा राखिएकाहरू’ थिए, वा एल.बी.-अनुसार ‘उहाँका बहुमूल्य जनहरू’ थिए, अथवा जेलिनोअनुसार ‘उहाँले प्रेम गर्नुभएका उहाँका प्रेम-पात्र’ थिए। खतराको घडीमा उहाँ तिनीहरूको अलौकिक रक्षाको ढाल हुनुहुन्छ, जसले तिनीहरूको दुर्बलतामा आफ्नो शक्ति सिद्ध र पूरा यथेष्ट भएको प्रमाणित गर्नुहुन्छ। जब प्रतिकूल परिस्थिति-हरू सबै तिनीहरूको विरुद्धमा छन्, तब उहाँले तिनीहरूलाई मानिसको समझ माथ गर्ने विजय दिनुहुन्छ।

भजन ८३:९-१०: अब चारैतिरबाट घेरिएका इस्राएलीहरूले परमप्रभुलाई यसरी पुकार्छन्: उहाँले वर्तमान समस्यासित यही प्रकारले कारबाही गर्नु, जसरी उहाँले विगत समयमा तीनवटा विभिन्न अवसरहरूमा आफ्ना शत्रुहरूसित कारबाही गर्नुभएको थियो।

क) किशोन नदीमा ठूलो काटमारले पराजित भएपछि एन्-डोरमा कनानका राजा याबीन र तिनका सेनापति सिसेराको लाजमर्दो मृत्यु भयो (न्यायकर्ताहरू ४)। तिनीहरूका कुहेका लाशहरू इस्राएलको माटोको लागि मल बने।

भजन ८३:११-१२: ख) मिद्यानका दुई शासकहरू ओरेब र जीब मारिए र उनीहरूका टाउकाहरू छिनाइए (न्यायकर्ता ७:२३-२५)। यशैया १०:२६ पदअनुसार त्यो लडाइँ एउटा ठूलो काटमार थियो।

ग) मिद्यानका दुईजना राजाहरू जेबह र सल्मुत्राले परमेश्वरका वासस्थानहरू कब्जा गर्ने धम्की दिएका थिए। ओरेब र जीब मारिएको बेलामा यिनीहरू इस्राएलीहरूदेखि

भाग्न सके, तर पछि गिदोनले यिनीहरूलाई पक्रे र मृत्युदण्ड दिए (न्यायकर्ताहरू ८) ।

भजन ८३:१३-१८: इस्राएलले आफ्ना शत्रुहरूमाथि परमेश्वरको दण्डमूलक न्याय आओस् भनेर साहसी उजुर गर्दाखेरि तिनीहरूले परमेश्वरको निम्ति कल्पना गर्नुपर्ने कुनै कुरा बाँकी राख्दैनन् । तिनीहरूले माग गरेका दण्डका विवरणहरू यस प्रकारका छन्: 'यिनीहरू भूमरीको धूलाजस्तै होऊन्', अथवा कुनै अनुवादअनुसार 'यिनीहरू उजाड़स्थानमा हावाले गडाइएको फारको डल्लोजस्तै होऊन् । यिनीहरू बतासले हुत्याइएको भुसजस्ता होऊन् । अनि वन स्वाहा गर्ने आगलागिले यिनीहरूलाई खेददै गरोस् र एउटा दन्किरहेको अग्नि-प्रलयले यिनीहरूलाई भस्म पारोस् । परमप्रभुको आँधीले यिनीहरूलाई आतङ्कित पारोस् । यिनीहरू पूर्ण लज्जित होऊन्, जसले गर्दा यो कुरा देखे मानिसहरूले परमप्रभुको खोजी गरून् । यिनीहरू अपमानित ढङ्गले नष्ट होऊन्, जसले गर्दा मानिसहरूले परमप्रभु मात्र सारा पृथ्वीमाथि सार्वभौम शासक हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा थाह पाऊन् ।' कति कडा शब्द ! हो, यहाँ प्रयोग गरिएको भाषा कडा त हो, तर बिलकुल सही हो । किनकि जब परमेश्वरको सम्मानमा धक्का पुग्न आँटेको छ, तब प्रेम कठोर हुन सक्छ । यस विषयमा श्री जी. क्याम्पबेल मोर्गनले निम्न स्पष्टीकरण दिएका छन्:

'यस प्राचीन जातिका सबै भजन-लेखकहरू परमेश्वरको सम्मानको जोशले प्रेरित भएका थिए । तिनीहरूसँग स्वार्थी अभिप्रेरण छँदै-थिएन, भविष्यवक्ताहरूमा जस्तै । स्वार्थीपनाले गीत गाउन जान्दैन, अँ, स्वार्थी मानिसले कुनै दर्शन देख्न पाउँदैन । तर परमेश्वरको महिमाको निम्ति हुने जलनले कि त कठोरता, कि त कोमलताको रूप लिन सक्छ ।' (54)

भजन ८४: स्वर्गको घरको सम्भनाले ग्रस्त

भजन ८४ को प्रमुख व्याख्याको सम्बन्धमा सबै सफा छ, र कुनै प्रश्न उठ्दैन । यस भजनले देशनिकाला गरिएका यहूदीहरूको उत्कट चाहना व्यक्त गरेको छ: तिनीहरूलाई यरूशलेममा भएको मन्दिरमा फर्केर आउने ठूलो इच्छा थियो ।

तर यसको दोस्रो प्रयोग यस प्रकारको छ: वर्तमान समयमा जिउने ख्रीष्ट-विश्वासी यसको सन्दर्भ हुन सक्छ, जो कुनै कारणवश स्थानीय सङ्गतिदेखि वञ्चित भएको छ । तर प्रभुको उपासना गर्न भेला भएका परमेश्वरका जनहरूसँग मिल्ने उसको उत्कट इच्छाले उसको हृदय खाइदिन्छ ।

तर यस भजनको तेस्रो प्रयोग मलाई भन्नु बढी मन परेको छ: यसको सन्दर्भ त्यही परमेश्वरभक्त यात्री हो, जो स्वर्गको सम्भनाले ग्रस्त र गृहासक्त हुन्छ । आउनुहोस्, हामी यही दृष्टिकोण अपनाएर यो भजन अध्ययन गरौं !

भजन ८४:१-२: सुन्दरता र मनोहरताको सम्बन्धमा परमेश्वरको वासस्थानको तुलनामा कुन ठाउँ आउला र ? यो त परम सुन्दर छ, यसको अनुपम वैभव छ, र यो अवर्णनीय महिमाले भरपूर ठाउँ हो । तर यस विषयमा हामी कुरा स्पष्टसँग बुझौं: यहाँ लाक्षणिक भाषा प्रयोग गरिएको छ । परमेश्वरको वासस्थानको लक्षार्थ त्यहाँ वास गर्नुहुने व्यक्ति हुनुहुन्छ । यसकारण जब भजनकारले 'मेरो मनले परमप्रभुका चोकहरूको तिसर्ना गर्छ, अँ, मूर्च्छित पनि हुन्छ' भनेर भन्छन्, तब तिनले भन्न चाहेको तात्पर्य यो हो: तिनी परमप्रभुसँग रहन खूब इच्छुक थिए । अनि ठीक यही कुरा तिनले अर्को वाक्यमा व्यक्त

गरेका छन्: 'मेरो हृदय र मेरो शरीर जीवित परमेश्वरको निम्ति चिच्याइउठ्छन् ।'

भजन ८४:३: अनि यहाँ यी यात्रीले आफूलाई एउटा भङ्गेरा र एउटा गौँथलीसँग तुलना गरेका छन्। अर्को भजनमा भङ्गेराले एकलोपन चित्रण गरेको छ, जस्तो लेखिएको छ: '... छानामाथि एकलो परेको भङ्गेरा' (भजन १०२:७)। अनि गौँथलीचाहिँ? गौँथलीलाई ध्यान दिने हरेक मानिसलाई थाह हुन्छ, कि गौँथली वेगले यता र उता सुईसुई उडिँहँड्ने कति चञ्चले प्राणी हो। यी दुवै चराहरूचाहिँ यस उजाडस्थानरूपी संसारमा यात्रा गरिरहेका परमेश्वरका जनहरूलाई बयान गर्ने उपयुक्त चित्र हुन्। किनकि उनीहरू एकलै छन् र बेचैनी छन्। उनीहरूको निम्ति र उनीहरूका परिवारहरूको निम्ति विश्राम र सुरक्षा पाउने एकमात्र ठाउँ परमप्रभुका वेदीहरू हुन्।

भेट हुने पालमा र परमप्रभुको भवनमा दुईवटा वेदीहरू थिए: एउटा वेदी पित्तलको थियो भने अर्को वेदी सुनको थियो। पहिलो वेदीले ख्रीष्टको मृत्यु सङ्केत गर्छ भने दोस्रो वेदीले उहाँको बौरिउठाइ सङ्केत गर्छ। अनि दुवै वेदीहरू मिलेर मुक्तिदाता प्रभुले पूरा गर्नुभएको त्राणको काम प्रस्तुत गर्छन्। यही त्यो ठाउँ हो, जहाँ हाम्रा आत्माहरूले गौँथलीले जस्तै विश्राम पाउन सक्छन् र जहाँ हामीले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई विश्राम पाउन भनी ल्याउन सक्छौं। 'प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्राम गर्नुहोस्, र तपाईंले मुक्ति पाउनुहुनेछ - तपाईंले र तपाईंको घरानाले' (प्रेरित १६:३१)।

भजन ८४:४: तब पवित्र जलनको अवेगमा भड्केर एक निर्वासित व्यक्तिले यसो भनेका छन्: 'धन्य हुन् उनीहरू, जसले तपाईंको भवनमा वास गर्छन्; उनीहरूले अभै पनि तपाईंको प्रशंसा गर्दै रहनेछन्।' जब हामी ती प्रियजनहरूको परम आनन्दको विषयमा

विचार गर्छौं, जो प्रभुको साथमा रहन स्वर्गीय घरमा गइसके, तब हामी तिनीहरूको निम्ति शोक गर्न सक्दैं सक्दैनौं। हो, हाम्रो लागि तिनीहरूको निधन एउटा नोक्सानी भएको होला, तर तिनीहरूको निम्ति यो अनन्त लाभ भएको हो। हामी होइन, तर तिनीहरू किस्मतका धनी र भाग्यमानी हुन्।

भजन ८४:५: अधि स्वर्गमा पुगि-सकेकाहरूको परम धन्य अवस्था छोडेर हामी पाँच पददेखि सात पदसम्म अहिले स्वर्ग जाने बाटोमा यात्रा गरिरहेकाहरूको कम धन्य अवस्थाकहाँ फर्कन्छौं। उनीहरूको विषयमा विभिन्न कुराहरू उल्लेख गरिएका छन्। पहिले उनीहरूको शक्ति उनीहरू आफैमा होइन, तर परमप्रभुमा हुन्छ। उनीहरू प्रभुमा र उहाँको ठूलो सामर्थ्यमा बलवान् हुन्छन् (एफेसी ६:१०)। अनि उनीहरूको हृदयमा सियोनतर्फ जाने राजमार्गहरू छन्। संसार उनीहरूको घर होइन। उनीहरू संसारमा छन्, तर उनीहरू संसारका होइनन्। उनीहरूको हृदय स्थिर छ र तीर्थ-स्थानतर्फ लगाइएको छ।

भजन ८४:६-७: उनीहरूको विषयमा भनिएको तेस्रो कुरा यही हो: रुवाइको बेंसीबाट भएर जाँदा उनीहरूले त्यो एउटा मुहान तुल्याइदिन्छन्। 'बाका'को अर्थ नै रुवाइ हुन्छ। अनि ती अदम्य र अजय व्यक्तिहरू शोकको बीचमा गीत गाउन सक्छन् र आँसुहरूको बीचबाट इन्द्रेणी पहिल्याउँछन्। उनीहरूले दुःखद घटनाहरू विजयमा परिणत गर्छन् र दुर्भाग्यहरूमा महान् कामहरूको शुभ अवसर देख्छन्। विकट परिस्थितिहरूमाथि जय पाएको उनीहरूको विजय केमा थियो? त्यसको रहस्य आउँदो वाक्यमा खोलिन्छ: 'पहिलो वर्षाले त्यसलाई आशिषहरूले भरिदिन्छ।' 'वर्षा'चाहिँ प्रायः पवित्र आत्माको प्रतीक मानिन्छ, र यहाँ हामीले उहाँलाई ताजा बनाउनुमा सेवारत

हुनुभएको देख्छौं: मरुभूमिमा यात्रा गरिरहेका यात्रीहरूको निम्ति उहाँले चिसो, स्वच्छ पानीका तलाउहरूको प्रबन्ध गरिदिनुहुन्छ। अनि एफेसी ५:२६ पदअनुसार हामी त्यो पानी परमेश्वरको वचन सङ्केत गरेको अर्थमा लिन्छौं। उनीहरू बलमाथि बल पाउँदै गएको कुरा यसबाट स्पष्ट हुन्छ। यात्रामा अघि बढ्दै जाँदा उनीहरू कमजोर हुनुको सट्टामा सधैं भन् बलिया हुँदै जान्छन्। उनीहरूको बाहिरी चोला क्षीण हुँदै गए तापनि तिनीहरूको भित्री मनुष्यत्व दिन प्रतिदिनै नयाँ र भन् नयाँ हुँदै जान्छ (२ कोरिन्थी ४:१६)। अनि त्यसपछि त्यस अद्भुत निश्चयतामाथि ध्यान दिनुहोस्: 'हरेक नै सियोनमा परमेश्वरको सामु उपस्थित हुन्छ।' मरुभूमिबाट भएर गइरहेको यात्राको अन्तमा हाम्रो आनन्दको मुकुट के हुनेछ? हामी महाराजालाई उहाँको परम सुन्दरतामा देख्न पाउनेछौं; यसमा कुनै शङ्का छैन।

भजन ८४:८: अबचाहिँ भजनकार एकाएक भड्केर एउटा आवेगपूर्ण प्रार्थना शुरु गर्न थाल्छन्। पहिले तिनले परमेश्वरलाई 'परमप्रभु सेनाहरूका परमेश्वर' भनेर सम्बोधन गरेका छन् भने त्यसपछि एकै सासमा तिनले उहाँलाई 'याकूबका परमेश्वर' भन्ने नाम दिएका छन्। सेनाहरूका परमेश्वरको रूपमा परमप्रभु असङ्ख्य स्वर्गदूतहरूमाथिको सर्वाधिकारी शासक हुनुहुन्छ। अनि याकूबका परमेश्वर भएर उहाँ याकूबजस्तै अयोग्य व्यक्तिको परमेश्वर, अँ, एउटा ठगको परमेश्वर हुनुहुन्छ। यो कुरा विचार गर्नुहोस्: स्वर्गको उत्सव-सभामा उपस्थित हुनुभएको असङ्ख्य स्वर्गदूतहरूको परमेश्वरचाहिँ तुच्छ, अभागी याकूबको पनि परमेश्वर हुनुहुन्छ। अति उच्चमा विराजमान हुनुहुनेचाहिँ अति नजिक पनि हुनुहुन्छ। अनि यही कारणले तपाईं र म - हामी उहाँको उपस्थितिमा प्रवेश गर्न पाउनेछौं; यसको अरु कुनै कारण छैन।

भजन ८४:९: स्वर्गको निम्ति हाम्रो अधिकार के छ? 'हे परमेश्वर, हाम्रा ढाल, हेर्नुहोस्, र आफ्नो अभिषिक्त जनको चेहरामाथि दृष्टि लगाउनुहोस्!' हामी प्रभु येशू र उहाँको त्राणको कामद्वारा मात्र ग्रहणयोग्य भएका हुन्छौं।

'परमेश्वरले मेरा मुक्तिदाता प्रभुलाई हेर्नुहुन्छ, अनि त्यसपछि उहाँले मलाई आफ्नो प्रिय पुत्रमा ग्रहणयोग्य र मुक्त भएको देख्नुहुन्छ।'

भजन ८४:१०: अनि त्यो स्वर्गको अनुभव कस्तो छ? 'किनकि तपाईंका चोकहरूमा भएको एक दिन अरु कहीं बिताएका हजार दिनभन्दा उत्तम हुन्छ।' त्यो स्वर्गको अनुभव अरु कुनै कुरासित तुलना गर्न सकिँदैन रहेछ। हो, प्रभु येशू हुनुभएको ठाउँको महिमा, आनन्द, सुन्दरता र स्वतन्त्रता कल्पना गर्न सकिँदैन, किनकि त्यो यति महान् हुन्छ। अनि हामीले स्वर्गको महिमा कल्पना गर्न नसक्नुचाहिँ बडिया हुन्छ होला; नत्र ता हामी यस धरतीमा रहनुपर्दा बढी दु:खित हुनेथियो र आफ्नो काम अघि बढाउन सक्नेथिएनौं होला।

'दुष्टताका तम्बूहरूमा बस्नुभन्दा बरु मलाई मेरा परमेश्वरको भवनमा द्वारपाल हुन मन पर्छ।' यस विषयमा श्री चार्लस एच. स्पर्जनले यसो भनेका छन्: 'शैतानले दिन सक्ने सर्वोत्तम कुराभन्दा बरु हाम्रो निम्ति परमेश्वरको सबैभन्दा नराम्रो कुरा निको छ।' अनि निको हुनु मात्र कहाँ हो र, त्यो त दिगो पनि हुन्छ। तपाईंले 'हाम्रा परमेश्वरको भवन' र 'दुष्टताका तम्बूहरू'को बीचमा भएको भिन्नता ख्याल गर्नुहोला। भवन भन्नाले एउटा सधैंभरि रहिरहने वासस्थान बुझिन्छ भने तम्बूचाहिँ अस्थायी हुन्छ र छोटो अवधिको लागि मात्र टाँगिन्छ।

भजन ८४:११: 'परमप्रभु परमेश्वर सूर्य र ढाल हुनुहुन्छ।' सूर्यको रूपमा उहाँ अन्धकारमा ज्योति दिनुहुन्छ र रक्षाको ढालको

रूपमा उहाँ बाटोमा भतभती पोल्ने गर्मीबाट बचाउनुहुन्छ। 'परमप्रभुले अनुग्रह र महिमा दिनुहुनेछ।' परमप्रभुले हामीलाई हाम्रो आत्मिक यात्रामा हामीलाई खाँचो परेको हरेक घडीमा अनुग्रह दिनुहुनेछ र त्यसपछि हामीलाई यात्राको अन्तमा महिमा दिनुहुनेछ; किनकि उहाँले दाम तिरेर छुटाउनुभएका आफ्ना छोराछोरीहरूलाई आफ्नो अनन्त घरमा स्वागत गर्नुहुनेछ। यो एक हकिकत कुरा हो, कि तीर्थ-यात्रीलाई यो आश्वासन, यो निश्चयता दिइएको छ, कि यहाँदेखि स्वर्गसम्म उसलाई कुनै कुराको अभाव हुनेछैन; 'किनकि उहाँले सीधा चाल चल्नेहरूलाई कुनै असल कुरा पनि नदिई सक्नुहुन्न।' जुन कुरा हाम्रो निम्ति असल छ, त्यो कुरा उहाँले हामीलाई नदिई राख्नुहुन्न, र जुन कुरा उहाँले हामीलाई दिन रोकि-राख्नुहुन्छ, त्यो हाम्रो निम्ति असल हुँदै होइन। 'उहाँले आफ्नो पुत्रलाई पनि बाँकी राख्नुभएन, तर हामी सबैको निम्ति यहाँलाई अर्पि-दिनुभयो; तब कसरी उहाँले यहाँको साथमा सबै कुराहरू पनि हामीलाई सितैँमा दिनुहुनेछैन र?' (रोमी ८:३२)।

भजन ८:४:१२: 'हे सेनाहरूका परमप्रभु, धन्य हो त्यो मानिस, जसले तपाईंमाथि भरोसा राख्छ!' भजनकारले हृदयदेखिको यो उद्गार निकालेर यो भजन समाप्त गरेकोमा हामीलाई अचम्म लाउँदैन। यस उद्गारप्रति मेरो हृदयदेखिको जवाफ यस प्रकारको छ: 'ज्यू प्रभु, म एक खीष्ट-विश्वासी हुन पाएकोमा अनन्त-अनन्तसम्म कृतज्ञ हुनेछु।'।

भजन ८:५: प्रभु, हामीलाई पुनर्जीवित पार्नुहोस् !

यस भजनरूपी जागृतिको प्रार्थना सजिलोसँग निम्न चारवटा खण्डहरूमा विभक्त गर्न सकिन्छ:

क) भजन ८:५:१-३: विगत समयमा इस्राएलमा आएको जागृति

ख) भजन ८:५:४-७: परमेश्वरसित विन्ती छ: हामीलाई फेरि पनि जागृति गराउनुहोस् !

ग) भजन ८:५:८-९: परमप्रभुले कुन प्रकारले यस प्रार्थनाको उत्तर दिनुहुन्छ, सो कुरा सुन्न एकक्षण विराम गरेको

घ) भजन ८:५:१०-१३: भविष्यमा तिमीहरूको पुनर्स्थापना गर्नेछु भन्ने उहाँको प्रतिज्ञा

यहाँ, यस खण्डमा बयान गरिएको इस्राएलको पुनर्स्थापना कुनचाहिँ थियो, सो कितान गरेर भन्न असम्भव छ। तर यो पुनर्स्थापना इस्राएलीहरू बेबिलोनको कैदबाट फर्केर आएपछिको कुरा हुन सक्दैन; किनकि यो भजन कोरहवंशीहरूको भजन हो; अनि उनीहरू बेबिलोनको कैदभन्दा धेरै अघि बाँचे। तर उक्त पुनर्स्थापना कुनचाहिँ थियो, सो जान्न महत्त्वपूर्ण छैन। मुख्य कुरा के हो त? परमेश्वरले त्यो पुनर्स्थापना गर्नुभयो; सरोकार यससित छ। अनि जुन कुरा उहाँले एकचोटि गर्नुभयो, त्यो कुरा उहाँ अवश्यै फेरि पनि गर्न सक्नुहुन्छ।

भजन ८:५:१-३: त्यो जागृति कस्तो समय थियो त? वचनले के भन्दछ? त्यो यस्तो एउटा समय थियो, जुन समयमा परमप्रभु देशप्रति कृपालु बन्नुभयो, र याकूबको सुदिन फर्काउनुभयो। त्यो जागृति ल्याउन पहिला तीनवटा कामहरू पूरा भए। पहिलो कामचाहिँ तिनीहरूको पापको स्वीकार थियो। यसको विषयमा यहाँ खास केही लेखिएको छैन, तापनि नैतिक हिसाबले अरू जुनसुकै कदम चाल्नुभन्दा अघि पापको स्वीकार अनिवार्य हुनुपर्छ। अनि दोस्रो कुराचाहिँ: परमप्रभुले आफ्ना जनहरूको अधर्म क्षमा गर्नुभयो। अनि तेस्रो कुरा: तिनीहरूबाट परमेश्वरको क्रोध हट्यो।

भजन ८५:४: पापको क्षमा प्रदान गरेर परमेश्वरले विगत समयमा जुन दया देखाउनुभयो, त्यो दयाचाहिँ 'उहाँले त्यो कुरा फेरि एकपल्ट दोहोस्त्राइदिऊन्' भन्ने निवेदनको आधार बन्थ्यो। विश्वास भूतकालको कुरासित कहिल्यै सन्तुष्ट रहँदैन; तर विश्वासले भइरहेका घटनाहरूमा परमेश्वरको हात देख्न चाहन्छ। भजनकारले पापको स्वीकार गरेको देखिँदैन; तर तिनको निम्न प्रार्थनामा त्यसको अस्पष्ट आभास त छ: 'हामीलाई फर्काउनुहोस्!' किनकि जब परमेश्वर आफ्ना जनहरूको पुनर्स्थापना गर्नुहुन्छ, तब पहिला उहाँले तिनीहरूलाई पश्चात्तापमा डोस्त्राइनुहुन्छ; त्यसपछि उहाँले तिनीहरूका पापहरू क्षमा गर्नुहुन्छ, र त्यसपछि उहाँले आफ्नो जल्दो रिसको कारणले तिनीहरूमाथि आउन लागेको दण्ड स्थगित गर्नुहुन्छ।

भजन ८५:५: 'के तपाईं हामीसित सदा-सर्वदा रिसाउनुहुन्छ? के तपाईं पुस्ता-पुस्तासम्म आफ्नो रिस बढाउनुहुन्छ?' परमप्रभुबाट टाढा रहेर बिताएको समय हामीलाई अनन्त कष्टजस्तो लाग्छ। तर पाँच पदमा व्यक्त गरिएको यस मर्मस्पर्शी निवेदनले इस्त्राएली जातिका ओठहरूमा विशेष अर्थ बोकेको छ; किनकि तिनीहरू सयौं वर्षसम्म सतावटमा परे र तितरबितर भए।

भजन ८५:६: आत्मिक अवनतिको फलस्वरूप आनन्द हराउँछ; यो अनिवार्य हो। परमेश्वरसितको सङ्गति टुटेपछि ख्रीष्ट-विश्वासीको गीत पनि गइदिन्छ। जहाँ स्वीकार नगरिएको पाप छ, त्यहाँ हर्ष-आनन्द हुनै सक्दैन; यी दुवै कुराहरू एकसाथ बस्नै सक्दैनन्। यसकारण निम्न प्रार्थनाले स्वर्गतिर आफ्नो सोर उचाल्छ: 'तपाईंको प्रजा तपाईंमा रमाऊन् भन्ने हेतुले के तपाईंले हामीलाई पुनर्जावित पार्नुहुन्न र?' पवित्र आत्माको

नवीकरणले आनन्दका घण्टीहरू फेरि चालू गराइदिन्छ। सधैं नयाँ-नयाँ आत्मिक गीत-हरूले हरेक ठूलो जागृतिलाई साथ दिएका छन्।

भजन ८५:७: जब परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई पुनर्स्थापित गर्नुहुन्छ, त्यो त उहाँको कृपाको अनुग्रहपूर्ण प्रमाण हो। तर हामीसित उहाँको अरू सबै व्यवहारको विषयमा उस्तै कुरा भन्न सकिन्छ। उहाँ प्रेमले हाम्रो ताडना गर्नुहुन्छ; उहाँ प्रेमले हामीलाई तह लगाउनुहुन्छ; उहाँ प्रेमले हामीलाई सुधार्नुहुन्छ; अनि अन्तमा उहाँ प्रेमले हामीलाई फर्काएर ल्याउनुहुन्छ। अनि उहाँको प्रेम कति अटल हुँदो रहेछ!! किनभने हामी बाटो बिराउँदा, पछि हट्टा र अनाज्ञाकारी हुँदा उहाँले हामीलाई सहनुहुन्छ। अरू कसैको प्रेम यस्तो हुँदैन; प्रभुको प्रेम अतुलनीय हुन्छ।

'हे परमप्रभु, हामीलाई तपाईंको उद्धार दिनुहोस्!' जागृतिले हामीलाई परमप्रभुबाट उद्धार प्रदान गरिदिन्छ। यस सन्दर्भमा उद्धारको अर्थ हाम्रो आत्माको मुक्ति होइन, तर त्यो उद्धारचाहिँ इस्त्राएलीहरूको अविश्वास-योग्यताका सबै नराप्ता असरहरूबाट छुटकारा पाउनु थियो, जस्तै: निर्वासन, कैद, सङ्कष्ट, शक्तिहीनता र बेखुशी आदि।

भजन ८५:८-९: भजनकारले अनुग्रहको सिंहासनको सामु पुनर्स्थापनाको सम्बन्धमा आफ्नो निवेदन टर्क्राइसकेपछि यसको उत्तरको प्रतीक्षा गर्छन्; अनि 'उत्तरमा शान्तिको वचन सुन्न पाउनेछु र चाँडै उत्तर पाउनेछु' भन्ने कुरामा तिनी आश्वस्त भएका हुन्छन्। तिनको यो भरोसा निम्न कुरामाथि अडिएको थियो: परमेश्वर आफ्नो करार पूरा गर्नुहुने परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो, जसले तिनी-हरूसित सधैं शान्तिको वचन बोल्नुहुन्छ, जो आफ्नो सम्पूर्ण हृदयदेखि उहाँकहाँ फर्कन्छन्; अनि उहाँ तिनीहरूलाई छुटकारा दिनुहुन्छ,

जसले उहाँको डर मान्छन्, र जो फेरि मूर्खतातिर फर्कदैनन्। अनि अनिवार्य परिणाम-स्वरूप देशमा महिमाले वास गर्नेछ। अनि यस सिलसिलामा महिमा भन्ने शब्दले महिमाको परमेश्वरलाई सङ्केत गरेको छ। किनकि परमप्रभु भरपर्दो हुनुहुन्छ। जब उहाँका जनहरू उहाँसित सङ्गति गर्छन्, तब उहाँ तिनीहरूको बीचमा वास गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा सुनिश्चित छ। यस वाक्यले भन्न खोजेको तात्पर्य यो हो।

भजन ८५:१०: यस जागृतिको प्रार्थनाले कस्तो उत्तर पायो? यसको उत्तर अन्तिम पदहरूमा दिइएको छ। यी पदहरूले त्यो सुखद, सम्पूर्ण र सिद्ध अवस्थाको बारेमा वर्णन गर्छन्, जुन अवस्था आउँदो महिमाको युगमा हुनेछ, जुन बेलामा प्रभु येशूले पुनर्स्थापित भएको इस्त्राएलमाथि राज्य गर्नुहुनेछ। तर यी पदहरूको फराकिलो, कवितात्मक अर्थमा यी पदहरूले जब कहीं जागृतिको आगो बल्छ, तब त्यसको अवस्था सधैं के-कस्तो हुँदो रहेछ, सो व्यक्त गरेका छन्।

कृपा र सत्यताको बीचमा भेट हुन्छ। तर मानिसहरूको सम्बन्धमा कुरा प्रायः यस्तो हुँदैन। सत्यताका मागहरूप्रति निष्ठावान् हुने व्यक्तिले प्रेम र दया देखाउनै सक्दैन। तर परमेश्वरले आफ्ना जनहरूमाथि आफ्नो अटल प्रेम बर्साउन सक्नुहुन्छ; किनभने सत्यताका सबै मागहरू प्रभु येशूले क्रूसमा पूरा गरिसक्नुभयो। धार्मिकता र शान्तिले यही अर्थमा एक-अर्कालाई चुम्बन गरेका छन्। ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको मेलमिलाप परमेश्वर-सँग भएको छ; किनभने ईश्वरीय न्यायका जति पनि मागहरू थिए, ती मागहरू हाम्रो सट्टामा मर्नुभएको मुक्तिदाता प्रभुको त्राणको कामले पूरा गरिसक्यो।

हाम्रा पापहरू प्रभु येशूमाथि लादिए।

उहाँको रगतको दाममा हाम्रो ऋण चुक्ता भयो। अबदेखि उसो कठोर न्यायले कुनै माग गर्न सक्दैन,

तर कृपाले आफ्नो भण्डार खोलेर हामीसित यसको बाँड्छुँड गर्न सक्छ।

श्री अल्बर्ट मिड्लेन

भजन ८५:११-१३: पृथ्वीबाट सत्यता (वा विश्वासयोग्यता) उप्रेर निस्कनेछ र धार्मिकताले स्वर्गबाट तल हेर्नेछ। जुन ख्रीष्ट-विश्वासी आफ्ना अनन्त प्रेमीप्रति निष्ठावान् रहन्छ, यस ख्रीष्ट-विश्वासीसित स्वर्गको प्रतिक्रिया समुचित हुन्छ: उसले बहुतायतको आशिष पाउनेछ। किनकि परमप्रभु आफ्नो वचनप्रति सधैं विश्वासयोग्य रहनुहुन्छ; यसकारण जे असल छ, उहाँ हामीलाई त्यो दिनुहुन्छ। उहाँ सीधा चाल चल्नेहरूबाट कुनै असल कुरा पनि रोकि-राख्नुहुन्न (भजन ८४:११)। खडेरी र अनिकालको वातावरण समाप्त भयो, र जमिनले जोरदार फसल दिँदैछ। अनि जब परमप्रभु आफ्नो देशको भ्रमण गर्नुहुन्छ, तब उहाँको मार्गले उहाँलाई यस्ता मानिसहरूको बीचमा ल्याइपुर्‍याउनेछ, जसको धार्मिक जीवन नैतिक हिसाबले उहाँको उपस्थितिको निम्ति तयार छ।

भजन ८६: प्रार्थना र त्यसका स्पष्टीकरणहरू

यस भजनको विषयमा उल्लेखनीय कुराहरूमध्ये एउटाचाहिँ यो हो: निवेदनको रूपमा होस् वा आराधनाको रूपमा होस्, तिनले जे-जे भन्छन्, प्रायः यसको हरेक कुराको निम्ति तिनले कुनै न कुनै कारण पेश गरेका छन्। निम्न सूचिले यो स्पष्ट पार्छ:

निवेदनः

क) भजन ८६:१: तिनले परमप्रभुबाट आफ्नो प्रार्थनाको सुनाइ पाउन खोजे ।

ख) भजन ८६:२^ब: तिनले उहाँबाट सुरक्षा खोजे (४ र १६ पदमा 'दास' भन्ने शब्द दोहोरिएको तपाईंले याद गर्नुहोला) ।

ग) भजन ८६:२^ब: तिनले उहाँबाट उद्धार पाउन खोजे ।

घ) भजन ८६:३: तिनले उहाँबाट कृपादृष्टि पाउन खोजे ।

ङ) भजन ८६:४: तिनले उहाँलाई हर्ष र आनन्दको निम्ति प्रार्थना गरे ।

भजन ८६:५:

स्पष्टीकरणः

क) किनकि भजनकार असहाय थिए र खाँचोमा परे ।

ख) किनकि तिनले एक पवित्र व्यक्तिको रूपमा आफ्नो ठहर लिए ।

ग) यस निवेदनको निम्ति कुनै स्पष्ट कारण दिइएको छैन, तर हुन सक्छ, 'तपाईं मेरा परमेश्वर हुनुहुन्छ' भन्ने कुरा यसको साधारण कारण थियो ।

घ) किनभने दाऊद दिनभरि प्रार्थनामा लागि रहे ।

ङ) किनकि तिनको आशा परमप्रभु हुनुहुन्थ्यो, अरू कुनै व्यक्ति होइन ।

(८६:५) यस पदले अधिका निवेदनहरूको निम्ति थप कारणहरू दिएको सम्भव देखिन्छ । अथवा छ पदमा व्यक्त गरिएको प्रार्थनासित आफ्नो सम्बन्ध जोड्छ । किनभने परमप्रभु भला र क्षमाशील हुनुहुन्थ्यो; अनि उहाँको दया उहाँलाई पुकार्नेहरू सबैमाथि छँदैथियो ।

च) भजन ८६:६: तिनले परमप्रभुबाट आफ्नो प्रार्थनाको सुनाइ पाउन खोजे ।

छ) भजन ८६:७: तिनले सङ्कष्टको दिनमा परमप्रभुबाट सहायता पाउन खोजे ।

छ) किनभने परमेश्वर प्रार्थना सुन्नुहुन्छ र यसको जवाफ पनि दिनुहुन्छ ।

आउँदा तीनवटा पदहरूमा भजनकार परमप्रभुको प्रशंसा गर्छन्:

प्रशंसाः

ज) भजन ८६:८: तिनले परमप्रभुलाई अतुलनीय र उहाँका कामहरू अद्वितीय भेट्टाए ।

झ) भजन ८६:९: परमप्रभु सबै जातिहरूको आदर-भक्ति पाउन योग्य हुनुहुन्छ । त्योचाहिँ ख्रीष्टको हजार वर्षको राज्यमा पूरा हुनेछ ।

स्पष्टीकरणः

(यसको स्पष्टीकरण भजन ८६:१० पदमा हेर्नुहोस् !)

भजन ८६:१०:

ज) किनकि परमेश्वर महान् हुनुहुन्छ । उहाँका कामहरू अचम्म छन् । उहाँबाहेक अरू कुनै परमेश्वर छँदैछैन ।

निवेदन:

ण) भजन ८६:११: तिनले परमप्रभुको मार्गसित सम्बन्धित शिक्षा पाउन खोजे ।

ण) किनभने भजनकारले परमेश्वरको सत्यताप्रति आज्ञाकारी भएर हिँड्न खोजे ।

ट) तिनले परमप्रभुको श्रद्धाभक्ति र उहाँको आज्ञापालन गर्न पूरा समर्पित हृदय मागे ।

प्रशंसा:

ठ) भजन ८६:१२-१३: दाऊदले आफ्नो सम्पूर्ण हृदयले परमप्रभुको प्रशंसा गर्ने र सदा-सर्वदा उहाँको नामको महिमा गर्ने आफ्नो सुदृढ सङ्कल्प व्यक्त गर्छन् ।

ठ) किनकि परमेश्वरले तिनीप्रति आफ्नो महान् कृपा देखाउनुभयो र तिनलाई गहिरो-गहिरो अधोलोकदेखि छुटाएर त्यहाँबाट माथि ल्याउनुभयो । (अनि हामीले यस भजनको अर्थ मसीहमाथि लागू गर्नु हो भने त यो कुराचाहिँ उहाँको बौरिउठाइको सन्दर्भमा लेखिएको हो ।)

भजन ८६:१४-१६: यस भजनका बाँकी पदहरूमा भजनकारले आफूमाथि आउन लागेको खतराको विषयमा बयान गरेका छन् । किनकि घमण्डीहरू र अत्याचारीहरूको उत्तेजित भुण्डले तिनको ज्यान लिने युक्ति रचे । यी दुष्ट मानिसहरूसँग परमेश्वरलाई दिने समय छैन । तर दाऊदले परमप्रभुलाई चिनेका छन्, र यस आपद् परेको निर्णायक घडीमा तिनले आफैलाई सान्त्वना दिन्छन्, यो जानेर कि परमेश्वर दयालु र अनुग्रही हुनुहुन्छ, रिसाउनमा ढिला, तर कृपा र सत्यताले परिपूर्ण हुनुहुन्छ । यसकारण तिनी ढुकै र निर्धक्क थिए, र तिनले परमप्रभुलाई 'आफ्नो दयामा मतिर फर्केनुहोस्, मलाई बल दिनुहोस् र मलाई बचाउनुहोस्; किनकि म तपाईंकी दासीको छोरा हुँ' भनेर विन्ती गर्छन् । कति मानिसहरू छन्, जसले 'तपाईंकी दासीको छोरा' भन्ने वाक्यांशमा 'तपाईंको सम्पत्ति' भन्ने अर्थ लगाइदिन्छन्; किनकि दासीको छोरा

मालिकको सम्पत्ति हुन्थ्यो । अरू मानिसहरू पनि छन्, जसले यस भजनको अर्थ मसीहमाथि लागू गर्छन्; तब यसको सम्भावित सन्दर्भ येशूकी आमा मरियम हुन् ।

भजन ८६:१७: अन्तमा भजनकारले परमप्रभुबाट उहाँको निगाहको निश्चित चिन्ह माग्छन् । तब परमेश्वरले दाऊदलाई सहायता गर्नुभएको र तिनलाई सान्त्वना दिनुभएको देखेर तिनका शत्रुहरूलाई 'भूलभ्रान्तिमा परेछौं' भन्ने कुरा थाह लानेछ ।

शुरुमा हामीले यस भजनको विषयमा भनिसक्यौं, कि दाऊदले आफ्ना प्रार्थनाका सबै विषयहरू र प्रशंसाहरूको निम्ति कारणहरू पनि पेश गरे । तर यसबाहेक यस भजनमा ध्यान दिन लायक अर्भै दुईवटा विशेषताहरू छन्: पहिलो कुरा, जब दाऊदले निवेदन र प्रशंसा चढाए, तब तिनले घरिघरि पवित्रशास्त्रका अन्य खण्डहरूबाट केही अंश जस्तैको त्यस्तै उद्धृत गरे । दोस्रो कुरा,

परमेश्वरको नाम 'अदोनाइ' सात पल्ट प्रयोग गरिएको छ (भजन ८६:३, ४, ५, ८, ९, १२ र १५ पदमा यो हिब्रू शब्द 'प्रभु' भनेर अनुवाद गरिएको छ)। परमेश्वरको भय मात्रै यहुदीहरूले प्रायः 'यहोवा'भन्दा बढ्ता 'अदोनाइ' भन्ने नाम प्रयोग गर्ने गर्थे। पवित्रशास्त्रका प्राचीन शास्त्रीहरू र परिरक्षकहरूले सोर निकालेर वचनको पठन गर्दा 'यहोवा' भन्ने शब्दका एक सय चौतीस ठाउँहरूमा 'अदोनाइ' भनेर पढ्ने गर्थे; किनकि तिनीहरूको दृष्टिमा 'यहोवा' अर्थात् 'परमप्रभु' यति महान् नाम थियो, कि यो शब्द उच्चारण नगर्दा तिनीहरूले यस महान् नामको योग्य श्रद्धा गरेको सम्भन्धे।⁵⁵⁾

एघार पद को खण्ड ख) अनुसार परमेश्वरको नामको डर मात्र हाम्रो हृदय एकाग्र हुने सम्बन्धमा श्री एफ. डब्ल्यू. ग्राण्टले यसो लेखका छन्:

'हो, साँच्चै परमेश्वरका जनहरूको बीचमा यही कुरा जहाँ पनि एउटा ठूलो कमी भएको देखिन्छ। हामीले आफ्नो जीवन छरलङ्ग देखिने खराबीमा बिताउँदैौं होला, तर हाम्रो जीवनमा अनगन्ती सानातिना बकम्फुसे कुराहरू छन्, जुन व्यर्थका कुराहरूले हाम्रो मनको ध्यान बिगारेका छन्, जुन कुराहरूमा लागेर हामीले आफ्नो समय बर्बाद गरेका हुन्छौं र जुन कुराहरू हाम्रो जीवन परमेश्वरको निम्ति प्रभावकारी साक्षी हुनदेखि रोक्न निकै सफल भएका हुन्छन्। हामीमध्ये को होला, जसले प्रेरित पावलसित 'यो एउटा कुरा म गर्छु' भन्न सक्ला ? हो, हामी स्वर्ग जाने बाटोमा छौं नि, तर फूलहरूको बीचमा उडि-रहेका पुतलीहरूको पछि लाग्न हामीले विराम गरेका छौं, र कुनै खास प्रगति गर्दैनौं। हामीदेखि शैतानलाई कति अचम्म लागेको हुनुपर्ला ! किनकि हामी 'संसारका राज्यहरू र तिनीहरूको गौरव'देखि हट्छौं, तर त्यसपछि हामी कहिल्यै नटुङ्गिने महत्त्वहीन, तुच्छ कुराहरूमा फस्छौं, र साबुनको फोकाभन्दा पनि हल्का कुराहरूमा संलाग्न हुन्छौं, व्यस्त रहन्छौं; (जुन साबुनको

फोकाको निम्ति एउटा बालकले आफ्नो सारा बल खर्चा गरेको देख्दा हामी मुसुमुसु हाँस्छौं)। हामीले आफ्नो जीवन राम्रोसँग नियालेर जाँचेका भए त हामीले धेरैभन्दा धेरै अनावश्यक फिक्रीचिन्ताहरू, आफ्नो कर्तव्य सम्भेका प्रशस्त कामकुराहरू, आफूलाई उपभोग गर्ने अनुमति दिएका बिदाहरू र अन्य महत्त्वहीन कुराहरू हामीलाई याद हुनेथियो, जुन कुराहरूले निरन्तर हाम्रो ध्यान भङ्ग गर्छन् र एकमात्र लाभ हुने कुराबाट हामीलाई अन्तैतिर तर्काइदिन्छन्। हाम्रो बीचमा यसको विषयमा पर्बाह राख्ने मानिस को होला, जो आफ्नो दैनिक जीवन यस प्रकारको जाँचमा सुम्पन तयार हुन्छ ?'⁵⁶⁾

भजन ८७ : राजकीय जनगणनाको विषयमा लेखिएको भजन

यरूशलेमका भूतपूर्व नगरप्रमुख/मेयर श्री टेड्डी कोलेक र उनका सह-लेखकले आफ्नो चार हजार वर्ष पुरानो शहरको अद्भुत महानताको विषयमा आश्चर्य प्रकट गरेका छन्; अनि यो स्वाभाविक पनि हो; किनकि उनले यस शहरको विषयमा यसो लेखेका छन्:

'पुरातत्त्वविद्हरू र इतिहासकारहरू यरूशलेम जहाँ अवस्थित छ, त्यहाँ किन स्थापित भयो र यो शहर किन यति महान् भयो, सो कुराको विषयमा धेरै समय अलमल्ल परे। किनभने यसमा त्यस्ता प्राकृतिक विशेषताहरू पनि छैनन्, जुन विशेषताहरूबाट संसारका अरू महत्त्वपूर्ण शहरहरूको वृद्धि र समृद्धिमा सहायता पुगेको छ। यो शहर कुनै ठूलो नदीको शिरमा अवस्थित छैन। यसको कुनै ठूलो बन्दरगाह पनि छैन। यसको अधीनस्थ कुनै ठूलो राजमार्ग छैन, र यो मूलबाटारुको चौरस्ता वा संगम पनि होइन। यसको नजिकमा

प्रशस्त पानीका स्रोतहरू छैनन्; प्रायः कुनै ठाउँको अबाद हुने मुख्य कारण त्यही हो । तर ठिक्कै मात्रामा पानी पुऱ्याइदिने यसको एउटै मुहान् त छ । यसको कुनै खनिज पदार्थ छैन । यो शहर व्यापार-मार्गहरूदेखि टाढा छ । त्यहाँ प्राचीन जुभा साम्राज्यहरूलाई विशाल क्षेत्र-हरूमाथि विजय हासिल गर्नमा सहायता पुऱ्याउने कुनै रणनीतिक महत्त्व थिएन । यसको न विशेष अर्थव्यवस्था थियो, न कुनै लोभ-लाग्दो तलरूप थियो, जसले गर्दा यो शहर किन एउटा सूक्ष्म, गुमनाम पहाडिया गाउँभन्दा बढी भएको थियो, सो स्पष्टीकरण हामीले पाउनेथियौं । किनकि यसका प्रायः सबै समकालीन गाउँहरू धेरै समय अघि गायब भइसके । तब यरूशलेमको भाग्य फरक नहुनुपर्ने, होइन र ? 57)

भजन ८७:१-३: तर यो शहर परमेश्वरबाट चुनिएको शहर थियो – यस शहरको महानताको खास कारण यही हो । उहाँले यसको जग पवित्र पर्वतहरूमाथि बसाल्नुभयो; अनि उहाँ यसका मूलढोकाहरू देशका अरू सबै ठाउँ र शहरहरूभन्दा बढी प्रेम गर्नुहुन्छ । अनि यस शहरको सबैभन्दा ठूलो महिमा अर्भै पनि भविष्यमा हुन बाँकी नै छ, जुन बेलामा यो शहर खीष्टको राज्यको राजधानी हुनेछ, र लामो समयदेखि प्रतीक्षा गरिनुभएको राजाको शहर हुनेछ । अनि यस भजनले त्यस दिनको बाटो हेरेको छ, जुन दिनमा यस परमेश्वरको शहर सियोनको विषयमा भनिएका महिमापूर्ण कुराहरू सबै पूरा हुनेछन् ।

एक प्रकारले यो शहर धेरै जातिहरूको आत्मिक जन्मस्थान हुनेछ, जस्तो लेखिएको छ:

‘अनि अन्तका दिनहरूमा यस्तो हुनेछ: परमप्रभुको भवनको पर्वत पहाडहरूको टाकुरामाथि स्थापित हुनेछ र डाँडाहरूभन्दा उच्च पारिनेछ; अनि सबै जातिहरू त्यसमा

ओइरिएर आउनेछन् । अनि धेरै जाति-जातिका मानिसहरू जानेछन्, र भन्नेछन्: “आओ, हामी माथि परमप्रभुको पर्वतमा, याकूबका परमेश्वरको भवनमा जाऔं; अनि उहाँले हामीलाई आफ्ना मार्गहरूको शिक्षा दिनुहुनेछ, र हामी उहाँका बाटाहरूमा हिँड्नेछौं” (यशैया २:२-३) ।

भजन ८७:४: अनि हामीलाई के लाग्छ भने, चार पदले भन्न खोजेको यही हो । सियोनचाहिँ एउटी आमा भएछे, जसले यस्तो भन्छे: ‘मलाई आमाको रूपमा मात्रै जाति-हरूमध्ये दक्षिणमा राहाब अर्थात् मिस्र देश छ र उत्तरमा बेबिलोन छ ।’ अनि पलिस्ती देश, टायर र एथियोपियाको विषयमा कसो हो ? यी जातिहरूको सम्बन्धमा मानिसहरूले यस्तो भन्नेछन्: ‘यिनीहरू पनि यरूशलेममा जन्मेका हुन् ।’ जातिहरूको बीचमा यिनीहरूले सियोनलाई विश्वको आत्मिक, राजनीतिक र आर्थिक राजधानीको रूपमा स्वीकार गर्नेछन्; अनि यिनीहरू उपासना गर्न र महान् राजालाई कर तिर्न माथि यरूशलेम जानेछन् (यशैया ६०:५-७) । अनि जुन जातिहरूले माथि गएर भुपडौंहरूको चाड मात्र इन्कार गर्नेछन्, ती जातिहरूमाथि खडेरी र महामारी आइपर्नेछ (जकरिया १४:१६-१९) ।

भजन ८७:५: यसकारण सियोनचाहिँ जातिहरूको आत्मिक जन्म भएको ठाउँको रूपमा चिनिनेछ; किनकि परमप्रधान आफैले यसलाई त्यस विश्वको सर्वाधिकारबद्ध ठाउँमा स्थापित गर्नुहुनेछ ।

भजन ८७:६: अनि जब परमप्रभुले जातिहरूको जनगणना लिनुहुनेछ, तब उहाँले ती जातिहरूमाथि विशेष ध्यान दिएर तिनीहरूको नाम लेख्नुहुनेछ, जुन जातिहरूले सियोनका नागरिक हुन पाएकोमा आफूलाई भाग्यमानी ठान्छन् । किनकि तिनीहरूको यो राजधानी भ्रमण गर्ने उद्देश्यचाहिँ ...

‘यसको बनावटको ढाँचाको वाह-वाह गर्नु होइन, यसका किल्लाबद्ध बुर्जाहरू नियालेर हेर्नु पनि होइन, अँ, खचाखच भएको शहरमा उपासना गर्न आउने जातिहरूलाई डाह गर्नु पनि होइन । तर तिनीहरू यस नगरको रक्षा दाबी गर्न आएका छन्, यसको सुरक्षा उपभोग गर्न, यसको नियमकानुन पालन गर्न, यसको सुखी समाजमा बाँच्न र प्रेमसाथ बस्न, साथै यसका गौरवशाली संस्थापक र संरक्षकसित नित्य सङ्गति गर्न आएका छन् ।’ 58)

यस सिलसिलामा श्री अर्नो सी. गेबेलाइनले यसो लेखेका छन्:

‘परमप्रभुले सियोनको उत्थान र अशिषको खातिर एकपछि अर्को गर्दै राज्यभित्र ल्याइएका जातिहरूको हिसाबकिताब राख्नुहुनेछ । त्यस-पछि सियोन सम्पूर्ण विश्वकै महिमामय राजधानी बनेछ ।’ 59)

भजन ८७:७: त्यो कति ठूलो उत्सवको घडी र छुट्टीको दिन हुनेछ । गाउनेहरू र बाजा बजाउनेहरू एकसाथ गाउनेछन्: ‘मेरा सबै मुहानहरू तिमीमै छन् ।’ यरूशलेम फेरि आँसुहरू बग्ने दुःखकष्टको ठाउँ हुनेछैन, तर पृथ्वीका सबै जातिहरूको निम्ति आशिषको मुहान, नयाँ ताजगी पाउने स्रोत र आत्मिक घर बनेछ ।

यस भजनलाई बिदा दिनुभन्दा अघि हामीले यसबाट आफ्नो व्यक्तिगत जीवनमा निम्न कुरा लागू गर्नुपर्छ: परमेश्वरले मानिसहरूको नाम लेख्ने समय आउँदैछ । अनि त्यो नामलेखाइचाहिँ स्वर्गीय नागरिक-हरूको जनगणना हुनेछ । अनि स्वर्गको नागरिक हुने एकमात्र महत्वपूर्ण, योग्य ठहर्खाउने शर्त हाम्रो नयाँ जन्म हुनेछ । नयाँ गरी जन्मेकाहरूले मात्रै परमेश्वरको राज्य देख्न पाउनेछन् र यसभित्र प्रवेश गर्न पाउनेछन् (यूहन्ना ३:३-५) । यसो हो भने बुभ्नुहोस्: परमेश्वरले मानिसहरूको नाम लेख्नुहुँदाखेरि

यसो भन्नुहुनेछ: ‘हो, फलानो मानिसले यस ठाउँमा नयाँ जन्म पाएको छ ।’

के उहाँले हजुरको विषयमा यसो भन्न सक्नुहुनेछ ?

तपाईंले आफूलाई स्वर्गीय नागरिकताको योग्य तुल्याउने एउटै उपाय छ । अनि त्यो उपाय यूहन्ना १:१२ पदमा दिइएको छ:

‘तर जतिले उहाँलाई ग्रहण गरे, तिनी-हरूलाई उहाँले परमेश्वरका सन्तान हुने अधिकार दिनुभयो, अर्थात् तिनीहरूलाई, जसले उहाँको नाममाथि विश्वास गर्छन् ।’ यसकारण समयमै प्रभु येशूको नाममाथि विश्वास गरेर उहाँलाई आफ्नो प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नुहोस् !

भजन ८८ : सबैभन्दा

उदासलाग्दो भजन

भजन ८८ मा हामी मानिसको शोक र दुःखको सबैभन्दा तल्लो खाडलमा आइपुगेका हुन्छौं । हामीलाई के लागेको छ भने, भजनकारले आफ्नो आशाहीन, तित्त दुर्दशा कुनचाहिँ शब्दले व्यक्त गरूँ भनेर शब्द-भन्डारमा खोजतलाश गरेको जस्तो छ । तिनको विचारमा, तिनी मरणान्त अवस्थामा थिए, मानौं तिनलाई मर्नको निम्ति अस्पतालको एकान्त वार्डमा हालिसकिएको थियो । अब सिर्फ तिनलाई मुर्दाघरमा राखिनु र तिनको अनुहार चादरले ढाकेर गाडामा हालेर निकाल्नु मात्र समय बाँकी थियो ।

भजन ८८:१-२: यस भजनमा केवल एउटा उज्ज्वल बिन्दु छ, परमेश्वरको नाम; किनभने यो भजन यस प्रकारले शुरु भएको छ: ‘हे परमप्रभु, मेरा उद्धारका परमेश्वर !’ श्री अर्नो सी. गेबेलाइनको शब्दानुसार ‘यो त्यो एकमात्र उज्यालो किरण हो, जसले अन्धकार छिर्न खोजेको थियो; यो त्यो एउटै

तारा थियो, जसले मध्यरातको घोर अन्धकार छेडेको छ ।’

तर लगत्तै भजनकारले अति शोकाकुल भएर आफ्नो निराशामय स्थितिको वर्णन गर्न थाल्छन्: दिनरात तिनले परमप्रभुलाई पुकार गरिरहेर पनि कुनै आराम पाएनन् । कहिले परमेश्वरले तिनको प्रार्थना सुन्नुहुनेछ र कुनै न कुनै उपाय गरेर तिनलाई यस अष्टचारो अड्काउबाट छुटाउनुहुनेछ ?

भजन ८८:३-७: किनकि तिनको जीवन कष्टहरूको छडछड उम्लिरहेको रास पो भएछ; अनि तिनी लगातार मृत्यु र चिहानतर्फ लम्किरहेका रहेछन्, र कुनै रोकका रहेनछ । तिनी मृत सम्झिने मुर्दा भइसके । तिनको सारा बल क्षीण भइसक्यो । हो, तिनी मरेकाहरूको बीचमा पडिरहे, रणभूमिमा तितरबितर छरिएका लाशहरूको बीचमा एउटा अचेत सिपाहीजस्तो थिए; अँ, तिनी लडाइँमा मारिएकाहरूसँगै एकै आम चिहानमा गाडिएको मृतकजस्तो थिए । तिनलाई ‘परमेश्वरले मलाई बिर्सिसक्नुभएको र परमेश्वरबाट सहायता पाउने आशा टुटिसकेको’ जस्तो लागेको थियो । कालकोठरीभित्र हालिएको कैदीजस्तो तिनले आफूलाई परमेश्वरबाट त्यागिएको, र सबैभन्दा तल्लो खाडलमा, त्यस त्रासपूर्ण, अन्धकारमय अशुभ कोठाभित्र हुलिएको महसुस गरे । तिनको विचारमा, यसको निम्ति केवल एउटै कारण हुन सक्यो: परमेश्वर तिनीसित रिसाउनुभयो, र तिनी परमेश्वरको न्यायरूपी पहाडजति उल्लिरहेका छालहरूमा डुबेका छन् ।

भजन ८८:८-९: तिनका चिनारुहरूले तिनलाई कोरीलाई भैं त्यागेका छन् । तिनीहरूले तिनलाई डरलाग्दो भूत, अँ, श्रापित व्यक्ति सम्भेर तिनीसित त्यस्तै व्यवहार गरे । तिनी जेलमा थुनिए, जसबाट तिनी कुनै हातलमा पनि उम्कन सक्दैनथिए ।

एक समयमा तिनका आँखाहरू चहकिला र भावबोधक थिए भने हालमा तिनका आँखाहरूको चमक हराइसक्यो । अनि प्रार्थना गर्न पनि तिनलाई व्यर्थ लाग्थ्यो । दिनहुँ तिनले आफ्ना हातहरू उठाईकन बोभसाथ परमप्रभुलाई पुकार गरे, तर कुनै प्रतिक्रिया आएन ।

भजन ८८:१०: त्यसपछि यहाँ भजनकारले कतिवटा प्रश्न सोधेर परमेश्वरलाई चुनौती दिए: तिनको मृत्युबाट उहाँलाई के फाइदा हुनेथियो होला ? अनि यी प्रश्नहरूबाट स्पष्ट बुझिन्छ: पुरानो नियमको समयमा बाँचे पवित्रजनहरूसँग मृत्यु र मृत्युपछि परलोकको विषयमा सीमित ज्ञान भएको रहेछ । यसकारण हाम्रो लागि मर्नु भनेको ख्रीष्टको साथमा रहनु हो, अनि यो अति नै राम्रो कुरा हो भन्ने कुराको निश्चयताको निम्ति हामी परमेश्वरप्रति नित्य धन्यवादी बन्छौं (फिलिप्पी १:२३) ।

अब तिनका प्रश्नहरू यस प्रकारका थिए: के परमेश्वरले मरिसकेकाहरूको निम्ति अचम्मका कामहरू गर्नुहुन्छ त ? अनि यस प्रश्नको अपेक्षित उत्तर ‘अहँ, उहाँले यसो गर्नुहुन्न’ थियो । व्यवस्थाको अधीनतामा रहेका यहूदीहरूको निम्ति मृत्यु भनेको विस्मृतिको रहस्यमय लोकमा पुग्नु थियो, जहाँ कुनै सकारात्मक कुरा कहिल्यै घटदैनथियो र कुनै सुधार हुँदैनथियो । के प्रेतहरू उहाँको प्रशंसा गर्न उठ्लान् ? तिनीहरूको दृष्टिकोणमा, मरेर गएकाहरू त छायासित बराबर प्रेतात्माहरू मात्र मानिन्थे, जसको विषयमा परमप्रभुको प्रशंसा गर्ने प्रश्न आउँदैनथियो ।

भजन ८८:११-१२: के चिहानमा परमेश्वरको अटल प्रेमको प्रचार गरिन्थ्यो र ? अथवा के विनाश-कुण्डमा उहाँको विश्वास-योग्यताको घोषणा गरिन्थ्यो र ?

‘आम-विश्वासअनुसार अधोलोकमा, त्यस धुम्म, कहालीलाग्दो, धूसरित महाकक्षभित्र कुनै

कामकुरा वा बोलचाल हुन सम्भव थिएन; यसकारण ती मानिसहरूलाई सकेसम्म लामो समयसम्म जीवित राख्नु नै परमेश्वरको इच्छा हुनुपर्नेथियो, जुन मानिसहरूको भक्तिसाथ चढाइएका स्तुतिप्रशंसाले उहाँलाई सधैं प्रसन्न तुल्याइरहेको थियो ।' ७०)

भजन ८८:१३-१८: नयाँ जोश र उमङ्गको साथ भजनकार आफ्ना विन्ती बिछ्याउन परमप्रभुको चरणमा परे। यो सुनिश्चित थियो: हरेक बिहान तिनको उत्तेजित प्रार्थनाको सोर सुनिन्थ्यो। तब किन, अँ, किन होला, परमेश्वरले तिनलाई पूर्ण रूपले त्यागनुभयो? उहाँले तिनलाई आफ्नो दया र कृपादृष्टिको एकै नजरले किन हेर्नुभएन? तिनले यो कुरा बुझ्नै सक्दैनथिए। तिनको बालककालदेखि नै तिनको जीवन अविराम कष्टले पूर्ण मरणान्तक कथा बन्दै आएको थियो। अनि अब परमेश्वरका आतङ्कहरूको भुमरीमा परेर तिनी अति व्याकुल थिए र बेसहारा भए। परमेश्वरको जल्दो क्रोधले तिनलाई समुद्रको उर्लदो छालले भैं चुर्लुम्मै डुबाइदियो; अनि उहाँका आतङ्कहरूले तिनलाई गुँगा बनाइदिए। एउटा प्रचण्ड बाढले अटुटसँग तिनलाई चारैतिर लपेट्यो; अनि छालहरूले एकैसाथ तिनलाई छोपे। अनि तिनको दृष्टिमा, परमेश्वरले तिनको प्रेमी र साथीलाई तिनलाई त्याग्न लगाउनुभयो। अनि तिनको एकमात्र साथी केवल अन्धकार रहेको थियो।

अनि यसरी यो सबैभन्दा उदासलाग्दो भजन समाप्त भयो। पवित्र बाइबलमा यो भजन किन हालियो होला भनेर हामीमध्ये कसैलाई शङ्का लाग्यो भने हामी श्री जे. एन. डार्बीको गवाही सुन्नुपर्छ। यिनले के भने भने, यिनको जीवनमा यस्तो एउटा समय थियो, जुन समयमा अरू केही होइन, तर यही भजनले यिनलाई मद्दत पुर्यायो; किनभने यिनीभन्दा पहिले पनि एकजना मानिस यति

नीच अवस्थामा पुगेका रहेछन् भन्ने कुरा यिनलाई थाहा लाग्यो। अनि श्री ए. जी. क्लार्कले एकजना अज्ञात भाइको मुखबाट सुनेका निम्न कुरा पेश गरेका छन्:

‘पवित्र बाइबल योजस्तो भजन अरू छैन; यसकारण यस भजनमा व्यक्त गरिएको अनुभव एउटा दुर्लभ अवस्था हुँदो रहेछ भन्ने थाहा लाग्छ। तर परमेश्वरले सबैभन्दा बढी कष्टमा परेको नीच व्यक्तिलाई पनि त्यागनुहुनेछैन भन्ने कुरा निश्चित गराउन यो एकै भजन हालिएको छ ।’ ७१)

भजन ८९: दाऊदसित बाँधिएको परमेश्वरको करार

भजन ८९:१-२: शुरुमा एतानले दाऊदसँग बाँधिएको करारमा प्रकट गरिएको परमप्रभुको अटल प्रेम र विश्वासयोग्यतामा आफ्नो व्यक्तिगत हर्ष व्यक्त गरे। तिनले सदा-सर्वदा परमप्रभुका कृपाहरूको गीत गाइरहने सङ्कल्प गरे; किनकि उहाँका कृपाहरू सदा-सर्वदा रहिरहनेछन्।

भजन ८९:३-४: विश्वासको भाषा सुन्नुहोस्; त्यसले श्रद्धापूर्वक परमेश्वरलाई उहाँले दाऊदसँग बाँध्नुभएको वाचाको सम्भना गराउँछ। दाऊद उहाँले चुन्नुभएको दास थिए; यसकारण उहाँले उनीसँग शपथ खानुभयो: दाऊदलाई कहिल्यै उनको सिंहासनमाथि बस्ने हकवालाको अभाव हुनेछैन, र उनको राज्य पुस्ता-पुस्तासम्म रहिरहनेछ। दाऊदको राजवंश निरन्तर यस अनन्त सिंहासनमाथि बस्नेछ।

भजन ८९:५: अब विश्वासले यो करार बाँध्नुहुने परमप्रभुका अचम्मका कामहरू स्मरण गराउँछ; मानौं एतानले परमप्रभुलाई याद दिलाए कि यस कुरामा परमप्रभुको नामको महिमा जोखिममा हालिएको थियो।

भजन ८९:६-८: परमप्रभु सबै स्वर्गदूतहरूका सेनाहरूभन्दा महान् हुनुहुन्छ। ती स्वर्गका अनगिन्ती दूतहरूलाई उहाँका अचम्मका कामहरू र उहाँको विश्वासयोग्यता प्रशंसा गर्ने आह्वान दिइएको छ। कुनै पनि स्वर्गदूत उहाँको तुलनामा आउंदैनन्; स्वर्गका सबै जनहरूभन्दा उहाँ सर्वोच्च हुनुहुन्छ। प्रधान स्वर्गदूतहरूले पनि श्रद्धापूर्वक उहाँको भय मान्छन्। तिनीहरूले हर तरहले उहाँ महान् हुनुहुन्छ भन्ने कुरा मानिलिन्छन्। परमप्रभु सेनाहरूका परमेश्वरजतिका शक्तिशाली अरू कोही पनि छैन। अनि उहाँको विश्वासयोग्यता उहाँको भड्किलो पोशाक हुँदो रहेछ।

भजन ८९:९-१०: यति मात्र होइन। तर परमेश्वर सृष्टिमा महान् हुनुहुन्छ, साथै उहाँ सृष्टिको सञ्चालनमा र आफ्ना नैतिक सद्गुणहरूमा पनि महान् हुनुहुन्छ (८९:९-१५)। सृष्टिमा उहाँको महानता केमा देखिन्छ? निम्न आश्चर्यकारी उदाहरण दिइएको छ: उहाँ उर्लिरहेको समुद्रमाथि शासन गर्नुहुन्छ, र त्यसका छालहरू शान्त पार्नुहुन्छ। धेरै वर्षअघि उहाँले गालीलको नीलो तालका छालहरूसित यसो गर्नुभयो; अनि उहाँले आफ्ना जनहरूका आँधीले अस्तव्यस्त पारेका जीवनहरूमाथि उर्लेका छालहरू नित्य शान्त पार्नुहुन्छ। अनि सृष्टिमाथि उहाँको सञ्चालन केमा देखिन्छ? यसको सर्वोत्तम उदाहरण यो होला: इस्राएलीहरू मिस्र देशबाट निस्केर आएको बेलामा उहाँले मिस्र देशमाथि ठूलो विजय हासिल गर्नुभयो। सिंहले आफ्नो शिकार धुजाधुजा पारेभैं उहाँले त्यस अहङ्कारी जातिलाई ध्वस्त पार्नुभयो; उहाँले आफ्ना शत्रुहरूलाई हावाले पतकरहरू छरपस्ट पारेभैं तितरबितर पार्नुभयो।

भजन ८९:११-१३: आकाश र पृथ्वी उहाँका हुन्, सृष्टिकर्ताको अधिकारको भाग हुन्। अनि संसारचाहिँ? संसार र यसमा

भएको यावत् थोक उहाँकै हुन्; किनभने उहाँले संसार स्थापित गर्नुभएको हो। उत्तर र दक्षिणको अस्तित्व उहाँबाट भएको हो। ताबोर र हर्मोन पहाडहरूले उहाँलाई आफ्ना सृष्टिकर्ता जानेर मानौं हर्षले रमाएभैं आफ्ना शिरहरू ठाडा पारेका छन्। उहाँको भुजबल अत्यन्तै छ र उहाँको हात बलियो छ। उहाँको दाहिने हात सबैभन्दा उच्च छ र शक्तिजगत्मा सर्वशक्तिमान् हुन्छ।

भजन ८९:१४: अनि उहाँका नैतिक सद्गुणहरूको विषयमा चाहिँ – उहाँको सिंहासन धार्मिकता र न्यायमाथि बसालिएको छ। अनि उहाँ जहाँ-जहाँ जानुहुन्छ, त्यहाँ-त्यहाँ उहाँको कृपा र सत्यताको मीठो बास्नाको मकमक हुन्छ।

भजन ८९:१५-१८: दाऊदसँग यो करार बाँध्नुभएको परमेश्वरको महानताको समरण गरेपछि एतानले अब उहाँका जनहरूको धन्यता वर्णन गरे: 'धन्य हुन् ती मानिसहरू, जसले उहाँको जयजयकार गर्न जान्दछन्।' भक्त यहूदीहरूको निम्ति जयजयकार भनेको ती आनन्दका नाराहरू हुन्थे, जुन नाराहरू तिनीहरूको धार्मिक पात्रोअनुसार विशेष पवित्र सभा लाग्ने दिनहरूमा तिनीहरूले यरूशलेममा जाँदाखेरि हर्षको साथ उद्घोषणा गर्ने गर्थे। तर हामीचाहिँ ख्रीष्टको सुसमाचारमा यी आनन्दका नाराहरू सधैं उद्घोषणा गर्छौं। यी धन्य जनहरूको सम्बन्धमा यहाँ केही जानकारीहरू दिइएका छन्। यिनीहरू उहाँको चेहराको ज्योतिमा हिँड्दा रहेछन्; यसर्थ तिनीहरू उहाँको निगाहमा हिँड्छन्, र उहाँको उपस्थितिले यिनीहरूलाई अगुवाइ गर्छ। यिनीहरूले उहाँमा आफ्नो सबै आनन्दको स्रोत पाएका छन्, र यिनीहरू कहिल्यै उहाँको धार्मिकतामा रमाउन छोड्दैनन्। यिनीहरू आफ्नो शक्तिमा होइन, तर केवल उहाँमा र उहाँको शक्तिमा गर्व गर्छन्। उहाँको कृपादृष्टिमा यिनीहरूको

सिद्ध उच्च पारिएको छ, अथवा यिनीहरू बलिया छन्; 'किनकि परमप्रभु हाम्रा रक्षक हुनुहुन्छ, अनि इस्राएलका पवित्र जन हाम्रा राजा हुनुहुन्छ ।'

भजन ८९:१९: अनि उक्त कुराले एतानलाई परमप्रभुले दाऊदसित बाँध्नुभएको करारकहाँ ल्याउंछ (८९:१९-३७) । धेरै वर्षअघि परमेश्वरले दर्शनमा आफ्नो पवित्र जनसँग बोल्नुभयो । हुन सक्छ, यी 'पवित्र जन' शमूएल भएको सम्भव देखिन्छ (१ शमूएल १६:१-१२), वा नातान भएको हुन सक्छन् (२ शमूएल ७:१-१७), अथवा परमप्रभुका दास प्रभु येशू ख्रीष्ट हुन सक्नुहुन्छ । परमप्रभुले एकजना शक्ति-शालीलाई मुकुट पहिर्‍याउनुभयो र उनलाई मानिसहरूको बीचबाट चुनेर उच्च पार्नुभयो र उनीसित अनुग्रहको निःशर्त वाचा बाँध्नुभयो । दाऊदको सम्बन्धमा गरिएका यी वर्णन-हरूमध्ये धेरैको विषयमा हाम्रो सहजज्ञान-अनुसार हामीलाई के लागेको छ भने, यी वर्णनहरूले चाहिँ दाऊदलाई नाघेर बरु भावी मसीह राजालाई पो ताकेछन् ।

भजन ८९:२०-२४: परमप्रभुले दाऊदलाई उनका दाजुहरूको बीचबाट छान्नुभयो र शमूएलको हातद्वारा उनलाई पवित्र तेलले अभिषेक गर्नुभयो, जुन पवित्र तेल राज्याभिषेकको निम्ति अलग गरिएको विशेष तेल थियो । यस करारले गरेको प्रतिज्ञा के थियो भने, परमेश्वरको हात दाऊदमाथि र उनको सिंहासनका उत्तराधिकारीहरूमाथि सधैंको निम्ति रहिरहनेथियो, उनीहरूको संरक्षण र सुरक्षा यसैमा रहनेथियो । अनि उहाँको पाखुराले उनलाई सबै आवश्यक बल दिनेथियो । अनि राजाका शत्रुहरूले उनलाई छल गरेर छक्याउन सक्नेथिएनन्, न ता दुष्टले उनलाई कष्ट दिन सक्नेथियो । परमप्रभुले उनका शत्रुहरूलाई चकनाचूर पार्ने र उनलाई घृणा गर्नेहरूमाथि विपत्ति ल्याउने

प्रतिज्ञा दिनुभयो । तर परमप्रभुको विश्वास-योग्यता र उहाँको कृपाले उनलाई कहिल्यै छोड्नेथिएन, र दाऊदको घरानाले परमप्रभु-बाट आफ्नो बल प्राप्त गर्नेथियो ।

भजन ८९:२५: उत्पत्ति १५:१८ पदमा अब्राहामसँग गरिएको प्रतिज्ञाअनुसार राज्यका भावी सिमानाहरू भूमध्यसागरदेखि यूफ्रेटिस नदीसम्म फैलिनेथिए । अनि उत्पत्ति १५ अध्यायमा इस्राएल देशको सिमाना मिस्र देशको नदीदेखि लिएर यूफ्रेटिस नदीसम्म जानेछ भनेर भनिएको छ; तर मिस्र देशको नदी बगेर भूमध्यसागरमा टुङ्गा भएको हुनाले यसका सिमानाहरू एकै हुन् ।

भजन ८९:२६-२७: दाऊदले परमप्रभुलाई आफ्ना पिताको रूपमा स्वीकार गर्नेथिए; उहाँ उनका परमेश्वर र उनको उद्धारको चट्टान हुनुहुनेथियो । अनि परमेश्वरले उनलाई आफ्नो जेठो छोरा तुल्याउनुहुनेथियो, अं, पृथ्वीका राजाहरूभन्दा उच्च तुल्याउनुहुनेथियो । 'जेठा' भन्ने शब्दले कहिलेकाहीँ समयको हिसाबले प्रथम हुने अर्थ लिन्छ; जस्तै: मरियमले आफ्नो जेठो छोरा जन्माइन् (लूका २:७) । तर दाऊदको विषयमा चाहिँ समयमा प्रथम हुने अर्थ लाग्नै सक्दैनथियो; किनकि उनी यिशाईका कान्छा छोरा थिए । यसकारण यहाँ, यस ठाउँमा 'जेठा' भन्ने शब्दको अर्थ दर्जामा प्रथम वा सम्मानमा प्रथम हुनुपर्छ, जसरी यस पदको बाँकी भागले 'पृथ्वीका राजाहरूभन्दा उच्च' भनेर स्पष्ट पार्छ । अनि जब प्रेरित पावलले प्रभु येशूको विषयमा कुरा गरेर उहाँलाई 'सारा सृष्टिका जेठा' भने, तब पनि यस 'जेठा' भन्ने शब्दमा यही अर्थ लाग्छ (कलस्सी १:१५) । प्रभु येशू सृष्टिको क्रममा प्रथम प्राणी हुनुभएकै थिएन, जसरी कति भूटा सम्प्रदाय-काहरूले भन्न खोज्छन्; होइन, उहाँ त सारा सृष्टिभन्दा उच्च र श्रेष्ठ हुनुहुन्छ ।

भजन ८९:२८-२९: कुनै कुराले पनि कहिल्यै दाऊदप्रति परमेश्वरको प्रेम उल्टा-पाल्टा पार्न सक्नेछैन; अनि कुनै कुराले पनि उहाँले बाँध्नुभएको वाचा प्रभाव पार्न वा बदली गराउन सक्नेछैन। दाऊदको सिंहासन सधैंभरि रहिरहनेछ, र उनको राजवंशको वंशावली सदा-सर्वदा रहिरहनेछ।

भजन ८९:३०-३२: तर दाऊदका सन्तानहरूले पाप गरे भने उनीहरूलाई दण्डबाट छुट हुनेथिएन; किनकि यस वाचाले पाप गर्नेलाई छुट दिनेथिएन। व्यवस्थाका नियमहरू भङ्ग गरिएको खण्डमा धार्मिकता-पूर्वक त्यसको कारबाही हुनेथियो। ऐतिहासिक हिसाबले ठीक यही हुन आयो। दाऊदका सन्तानहरू परमप्रभुप्रति अविश्वास-योग्य भए, र उहाँले उनीहरूलाई छडीले ताड्ना दिनुभयो र बेबिलोनको कैदरूपी कोराले हिराउनुभयो।

भजन ८९:३३: तरै पनि यो वाचाचाहिँ स्थिर रहिरह्यो। यद्यपि केही समयसम्म यस राज्यमाथि कालो छाया लाग्यो, र यरूशलेममा राज्य गर्ने कुनै राजा भएनन्, तर पनि परमेश्वरले अद्भुत रीतिले दाऊदको राजकीय वंश संरक्षण गरिरहनुभयो; अनि उहाँले आफ्नै समयमा यो राज्य पुनर्स्थापना गर्नुहुनेछ।

भजन ८९:३४-३७: सकेसम्म सशक्त भाषाले व्यक्त गरेर परमेश्वरले दोहोस्वाउनु-भयो: उहाँको वाचा रद्द गर्ने नसकिने कुरा थियो, र उहाँले दाऊदसित गर्नुभएको आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गरेरै छाड्ने दृढ सङ्कल्प प्रकट गर्नुभयो। दाऊदको वंशावली सदा-सर्वदा रहिरहनेछ, र उनको सिंहासन आकाशमा सूर्य र चन्द्रमा रहेसम्म रहिरहनेथियो।

भजन ८९:३८-३९: बाहिरी दृष्टि लगाउँदाखेरि परमेश्वरले दाऊदसित बाँध्नु-भएको आफ्नो वाचा भुल्नुभएको जस्तो लाग्ला। किनकि बेबिलोनीहरूले यहूदामाथि

चढाइ गरे र तिनीहरूलाई कैद गरेर बेबिलोनमा लगे। अनि त्यस समयदेखि आजको दिन-सम्म दाऊदको सिंहासनमाथि कोही पनि बसेनन्। तर परमेश्वरले बिर्सनुभएन। प्रायः दुई हजार वर्ष अघि दाऊदको शहरमा प्रभु येशूको जन्म भयो। उहाँ यूसुफका धर्मपुत्र हुनुहुन्थ्यो; अनि यूसुफ यहूदाका राजाहरूकै वंशानुक्रममा परेका हुनाले कानुनको हिसाबले तिनीद्वारा प्रभु येशू दाऊदको सिंहासनको निम्ति उत्तराधिकारी हुनुभयो (मती १)। अनि येशू मरियमका साखै छोरा हुनुहुन्थ्यो; अनि मरियम नातानमार्फत दाऊदको वंशावलीमा परेकी थिइन्; यसकारण हाम्रा प्रभु येशू दाऊदकै वंशका हुनुहुन्छ (लूका ३:२३-३८)। यस प्रकारले दाऊदसित बाँधिनेको यो वाचा प्रभु येशू ख्रीष्टमा पूरा भयो। दाऊदको सिंहासन उहाँद्वारै चिरस्थायी भएको छ; किनकि उहाँ अनन्त जीवनको शक्तिमा सदैव जीवित रहिरहनुहुने हुनाले यस सिंहासनमाथि बस्न सधैंभरि दाऊदको वंश हुने रहेछ। एक दिन प्रभु येशू चाँडै दाऊदको सिंहासनमाथि आफ्नो अधिकार हात पार्न फेरि यस पृथ्वीमा आउनुहुनेछ, र दाऊदका महान् पुत्र भई राज्य गर्नुहुनेछ।

एतानले अवश्य यो सबै देख्न र बुझ्न सक्दैनथिए। तिनको दृष्टिमा यो वाचा रद्द भएको जस्तो देखा पर्यो। तिनको गुनासो सुन्नुहोस्: परमेश्वरले दाऊदको राजवंशको वंशावली फाल्नुभयो र रद्द गर्नुभयो अरे। उहाँ आफूले अभिषेक गर्नुभएको राजासँग क्रोधित हुनुभयो रे। तिनको विचारमा, परमेश्वर दाऊदसित गर्नुभएको प्रतिज्ञाबाट पछि हट्नुभएको हुनुपर्छ, र यही कारणले उनको मुकुट धूलोमा भार्नुभयो। तिनको निम्ति यसको अरू कुनै कारण हुन सम्भव थिएन। तर एतानलाई भित्री मनमा थाहा थियो, कि परमेश्वर आफ्नो प्रतिज्ञाबाट हट्न सक्नु-हुन्नथियो, तर के गर्ने? सबै जाहेरअनुसार

तिनको निम्ति यस्तै भएको देखा परेकै थियो ।

भजन ८९:४०-४५: किनकि यरूशलेमका पर्खालहरूमा ठूला-ठूला धाँदोहरू परे, र किल्लाहरू तहसनहस भए । यस असुरक्षित शहरबाट भएर ओहोर-दोहोर गर्ने यात्रीहरूले सजिलोसँग यसको लुट गर्न सके, अनि विरोधी अन्यजाति छिमेकीहरूले यहूदाको दुर्दशाको खिल्ली उड़ाए । इस्राएली जातिमाथि यसका विरोधीहरू प्रबल भए, र आफ्नो जीत भएकोमा यिनीहरू रमाउँदै सरम नमानाी हेर्ने हाँसे । परमेश्वरका जनहरूका हतियारहरू लडाइँमा बेकम्मा भए; अनि तिनीहरूका सिपाहीहरू शत्रुको सामुने टिक्न सकेनन् । राजा हटाइए, र उनको सिंहासन तोडफोड गरियो । अपमानित भएर र शर्मले ढाकिएर उनी समयभन्दा अघि छिट्टै वृद्ध भए ।

भजन ८९:४६-४८: दाऊदसँग यो वाचा बाँध्नुभएको परमप्रभु आफ्ना जनहरू-देखि लुक्नुभएको जस्तो देखिन्थ्यो । तिनीहरूको विरुद्धमा उहाँको क्रोध आगोभैं दन्किरहेको थियो । 'कहिलेसम्म?' भन्ने दर्दले भरपूर सुस्केराले आफ्नो कहालीलाग्दो सोर स्वर्गसम्म उचाल्यो । एतानले परमेश्वरलाई आग्रह गरे: 'याद गर्नुहोस्, तपाईंले सृष्टि गर्नुभएको मानिसको जीवन कति छोटो छ; मानिस कति कमजोर र कति महत्त्वहीन छ ।' तिनको समयमा हरेक मानिसको मृत्यु अनिवार्य हुन्थ्यो; किनकि अन्तमा यमलोकको शक्ति मानिसमाथि प्रबल थियो । तर हामीसँग एतानको भन्दा उत्तम आशा छ । किनकि हामी जान्दछौं, कि हामी सबैजना मर्नेछौं, तर जब प्रभु येशू आफ्नो मण्डलीलाई स्वर्गीय घरमा लैजान फेरि आउनुहुनेछ, तब हामी सबैजना बदली हुनेछौं (१ कोरिन्थी १५:५१; १ थिस्सलोनिकी ४:१३-१८) । तर पुरानो नियमको समयमा

जिइरहेका पवित्र जनहरूको निम्ति यो सब एउटा गुप्त राखिएको भेद भएको थियो ।

भजन ८९:४९-५१: एतानको निवेदन खूबै साहसिलो र आग्रहपूर्ण थियो । परमेश्वरले सुस्पष्ट शब्दमा कबुल गर्नुभएका र दाऊदसँग सुनिश्चित गर्नुभएका उहाँका कृपाहरू खोइ, कहाँ छन्? इस्राएलका शत्रुहरूले खिसीटिउरी र हँस्सीमजाक गरेको-बाट तिनको मनमा चोट लागेको थियो; किनकि तिनीहरूले एतानलाई, साथै निर्वासित राजा जहाँ गए पनि उनको बदनाम र गिल्ला गरेका थिए ।

भजन ८९:५२: तर यस अन्तिम पदमा विश्वासको जीत भएको छ । यद्यपि एतानले आफ्नो अन्योलताको विषयमा कुनै खास उत्तर पाउन सकेनन्, तर पनि तिनले परमप्रभुलाई धन्यका भन्न सके, मानौं तिनले यसो भने: 'हो प्रभु, म कुरा बुझ्न सकिदैन, तर पनि म तपाईंको आडुभरोसामा रहने नै छु ।' अनि यसरी तिनले हर्षविभोर उद्घोषणाको साथ यो प्रार्थना समाप्त गरे: 'परमप्रभु सदा-सर्वदा धन्यका होऊन् ! आमेन र आमेन !'

खण्ड ४

भजन ९०-१०६:

पुस्तक चार

भजन ९०: मृत्युको घण्टी बजेको

यस भजनको व्याख्या गर्दा विन्ती छ, मलाई केही परिष्कृत कल्पना गर्ने अनुमति दिइएको होस् । घटनास्थल सिनाईको उजाडस्थान हो । अनि चासुसहरू निराशा-